

BURMESE CLASSIC

နတ်သမီး

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကဏ္ဍပြန်လည်ပတ်ရုံကြီး

စာအုပ်ပြုစုသူ
ဖျက်နစ်နွမ်းမြင့်မြင့်အမှတ်
အမှတ်အသား
ထုတ်လေ့

- ၅၀ ၂၀၅၀၁ ၂၀၈
 - ၅၀၀၉၅၅၀၀၀၉
 - သိန်းရွှေကြည်
 - ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
- (မြ-၀၃၇၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့

ပုံနှိပ်သူ

- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
- ဗံပယ်အောင်အောင်
- ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့

အတွင်းဖလှယ်
စာအုပ်ချုပ်၊
ပုံနှိပ်ခြင်း

- ဦးကျွန်းဆိုင်
- ကိုသန်းဌေး
- ၂၀၀၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ။
- ပထမအကြိမ်။

အုပ်စု
တန်ဖိုး

- ၅၀၀
- ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ . ၈၃

နတ်သမီး

ရင်ဘတ်များကိုပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း/နတ်သမီး ။ - ရန်ကင်း
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၀၉

၂၇၆ = စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ

(၁) ရင်ဘတ်များကိုပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

အခန်း (၁)

တစ်နာရီသာတိုင်သော ရုံးချိန်အတွင်းမှာ ဖုန်းတွေက တတူတူ
နှင့် ပြည်လို့မဆုံးနိုင်။

စီးပွားရေးအတွက်လည်း ပြည်သည်။ လူမှုရေးအတွက်လည်း
ခြည်သည်။ တကယ်ကို စိတ်ပျက်စရာကောင်းလွန်းပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဟိုကောင်တွေ မထိုင်ချင်တာ ထင်ပါရဲ့။

တူ တူ။

“ဘော့”

တွေးနေတာတောင် မဆုံးခင် ဖုန်းဝင်လာပြန်သည်။ နားတွေ

တော့ ဒုက္ခဖြစ်ပါပြီ။ ပခာနဲ စိတ်ပျက်စရာတွေးမိရင်း

“မင်း ဘာသာပဲ နားထောင်လိုက် မျိုးမမ”

“ဟုတ်”

Secretary မျိုးမမက သူ့စားပွဲမှ ခပ်သွက်သွက်ထလာပြီး

သူ့စားပွဲထဲက ရန်နီကလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“တဲလို ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ တိုတယ်ကပါရှင်”

“ရှင် ခြေထဲ ဟုတ်ကဲ့ ဘော့စ်၊ ဘော့စ်နဲ့ပြောချင်လို့တဲ့”

“တောက် မင်းကိုမှာထားရက်နဲ့ကွာ ဇီမှာစိတ်ရှုပ်ခေါင်းကိုက်

နေရတဲ့အထဲ၊ ပေး ပေး”

တင်းမာခတ်ထန်သော မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းယူကာ နားမှာ

ကပ်လိုက်သည်နှင့်

“ကိုကိုလားဟင်”

ခွဲခွဲလွန်းသော သံစဉ်အသံသာသာက နားထဲတန်းဝင်သည်။

ခေါင်းကိုက်နေတာတွေပျောက်ကာ နှုတ်ခမ်းတွေပါ ပြုံးပြစ်သွား၏။

ကျန်တာတွေကို ဒေါသဖြစ်လို့ရပေမယ့် ကျေးဇူးရှင်လေးကို

စိတ်နှင့်တောင် မပြစ်မှားရဲ။

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ ကဲ ဘာပြောမလဲပြော၊ အနီကယ်က ဘာပြော

ခိုင်းလို့လဲ”

“ဟွန်း မေးသံကိုက စိတ်ပေါ လက်မပါနဲ့၊ ချေးထားတဲ့ငွေ

ပြန်ဆပ်ဖို့ သတိရရဲ့လား”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“ကိုကိုနော်”

တစ်ဖက်မှခြေဆောင်သံကြောင့် ပြုံးပြီးသား နှုတ်ခမ်းက အသံ

တိတ်ရယ်သွားခဲ့သည်။ ရယ်ရင်းမှသတိရမိသည်က တစ်နာရီမှာ နိုင်ငံ

ခြားသားတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ဖို့ရှိခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

တော်သေးတာပေါ့ သတိရလို့။

“ကိုကို”

“အဲ ပြော၊ ဘာလဲ ဇီမှာ မအားဘူး သံစဉ်ရဲ့ မြန်မြန်ပြော

ပြီး ဖုန်းချလိုက်နော်၊ တစ်နာရီထိုးတော့မယ် ဟိုကောင်လားမှ ဖုန်းပြန်

ဆက်ကွာ နော်”

တနော်နော်နှင့် နှစ်သိမ်းနေတာကို ကြည့်ပြီး မျိုးမမက တစ်ဖက်

ထည့်ကာပြုံး၏။

ခါကိုမြင်ဖြစ်အောင် မြင်သွားသော ပမာန မျက်နှာကြီးနီရဲ

တင်းမာကာ ဒေါသကို ဖုန်းဆောင်ချခြင်းဖြင့် ပေါက်ကွဲလိုက်သည်။

ဒါ သူ့ကို သက်သက်လှောင်တာ။

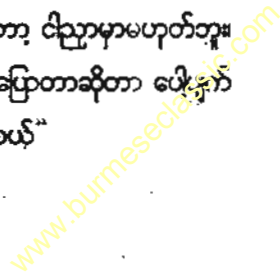
တောက်၊

နေရာတကာတိုင်း ဒေါသဖြစ်တဲ့ မပြီတတ်တာ အားပျော်ပါနေ

www.burmeseclassic.com

ပြီး သူ့ဒေါသမဖြစ်ရဲတာ တစ်ယောက်ပဲရှိသည်။
 ထိုတစ်ယောက်ဟာ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ ဦးသော်ဝင်ခဲညွှန်း
 သံစဉ်သာ ဝဲဖြစ်ပါသည်။
 သူ့ထက် သူ့နှစ်ခန့်ငယ်တာမို့ ကလေးသာသာပဲ ရှိပါသေး
 သည်။ သူက ၂၆ နှစ် သူပလေးက သူ့နှစ်။
 ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ထက်ကြီးသူတစ်ယောက်လိုပဲ တယုတ်ယုတ်နှင့်
 ရိုသေနေရသည်။
 ကျေးဇူးရှင်လေးကို။
 သူကလေးကို အကြောင်းပြုပြီး သည်ဘဝရောက်ခဲ့ရတာမို့
 အလေးမထားလို့မဖြစ်။ ကြောက်တာလည်းပါသည်။
 “ဘော့စ်”
 “ဘာလဲ”
 “ဟို ဆွေ့သည်တစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထားတာ ရိုသေးတယ်လေ
 အဲ့ဒါ”
 ဆက်မပြောဘဲ ရပ်တန့်နေတော့ ပဓာန မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်
 မိသည်။
 သူငယ်ချင်းတွေမို့ အချင်းချင်းကူညီသည့် သဘောမျိုးခန့်
 ထားခဲ့ပေမယ့် ကြာလေစိတ်ကုန်လေး အလကားနေ ပေါင်ဒါဖို့ ဖို့ပဲ

စဉ်းစားနေသော ပွေးနေသည့် မျက်နှာက အချိုးမပြေ။
 သူ့ကို တလေးတစား ဆက်ဆံတာလည်း မရှိ။
 ဘော့စ်ဟု ခေါ်သံကပင် လှောင်နေတာ သိသာသည်။
 ကိုယ့်ရဲ့ ဇစ်မြစ်ကို သိနေခဲ့သူမို့ မလေးစားတာဖြစ်မည်။ ဒါကို
 တွေးမိတိုင်း ရင်ဘတ်ထဲက တဆစ်ဆစ်နာသည်။
 ခံပြင်းစိတ်နှင့်အတူ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်ဖို့ စိတ်ကူးမိတာ အခါခါ။
 ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ ။ အဲဒီတစ်ယောက်နောက်ကွယ်မှာ ကြီးတစ်
 ချောင်းရှိနေသည်။
 အဲဒီကြီးဟာ သူ့ကြောက်ရသော သံစဉ်သာပဲဖြစ်လေသည်။
 “သိတယ် ခုပဲ အဲဒီကိုသွားမလို့ မင်းဟိုကောင်လာရင် သံစဉ်
 သိဖုန်းခေါ်ဖို့ပြော”
 “စိတ်ချ မမေ့စေရဘူး”
 ပဓာန လက်တစ်ဖက်က စားပွဲကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရိုက်ကာ
 မျိုးမကို ဝှေးရှေ့ရဲကြည့်ရင်း
 “မင်း စကားပြောတာ ဆင်ခြင်စမ်း မျိုးမ။ ဒါ စာသင်ခန်း
 ဖျောက်ဘူးနော်။ ရုံးခန်း နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ငါညာမှာမဟုတ်ဘူး။
 အလုပ်ဟာ အလုပ်နဲ့တူတာပဲ ကောင်းတယ်။ ပြောတာဆိုတာ ပေါ့နော်
 ဖျက် မနိုင်အောင် ဂရုစိုက်ပါ ဒါပဲပြောချင်တယ်”

နတ်သမီး

ထိုသူ နတ်နာရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရဲမုည့်နေသော နတ်ခမ်း၊
နတ်အောက်လျက် နတ်တောင်းရွယ်၏။
ခါဆဲ နတ်ချင်းပဲ နတ်နာထားပြောင်းကာ ညှိညှိလှမ်းလှမ်း

နတ်လျက်
“ဘေးဇိုး ဘေးခပ်ရယ် တောင်းပန်ပါတယ်။ သတိလက်လွတ်
ဖြစ်သွားတာနဲ့ ရိုင်းသလိုဖြစ်သွားတယ်။ မောင်ကို ဒီလိုမဖြစ်စေရဘူးနော်”
ပြောရင်းကပဲ ရင်နီမှ အငွေ့အသက်တွေ လှူထွက်လာသည်။
ဘယ်လိုပြောပြော ပြင်မသွားပါလား။
ခါဆို ဒီထက်မက တင်းမာတတ်ဖို့ လိုလာပြီ။
တောက်၊
ငွေရှိလာရင်တောင် စိတ်ထင်သလို အဆင်မပြေပါလား။

အခန်း (၂)

သုံးယောက်ဆိုပီတော့ လူငယ်တွေပီပီ အချစ်အကြောင်း၊
ဆွေးနွေးမိကြသည်။ သုံးယောက်ဆိုပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်း ပဓာနက
နားထောင်ရုံသက်သက်သာ။

ခါပေမဲ့ သူ့နားထောင်နေပုံက တရားခံပြောင့်ချက်ပေးတာကို
တရားချကြီး နားထောင်နေသလိုပိုမို။ မျက်မှောင်ကုတ်လျက် နတ်ခမ်း
တွေက တင်းတင်းစေ့ထား၏။

ကျွန်နစ်ယောက်က သက်တောင့်သက်သာ ထိုင်နေပေမယ့်
သူက ခါဆဲနီက ကိုယ်မတ်ထားသည်။ အမြဲတမ်း စမတ်ကျအောင်
နေတတ်တာလည်း အကျင့်ဖြစ်နေပြီ။

“ငါ့စိတ်ကို ငါနားမလည်တော့ဘူးကွာ ပထမရည်းစားဘုန်းက

လွယ်လွယ်နဲ့လိုက်လိုရဲ့တော့ အလွယ်တကူကွဲသွားတာထားပါတော့
အဲဒီတုန်းက ငါက ခက်ခက်ခဲခဲပိုးပန်းထားရမှ တကယ်ချစ်မှာလို့
ကျွန်းသေတွက်မိတာနဲ့ နောက်တစ်ယောက်ထပ်ရှာတာကွာ"

"အဲဒီတော့"

"ဟိုဘက်လမ်းက တက္ကစီတွေအများကြီးထောင်ထားတဲ့
ဦးတင်လွင်ရဲ့သမီးလေ ပြန်နင်းလွင်ဆိုတာ သိလား"

"အေး"

"အဲဒီတစ်ယောက်က မာနကခပ်ကြီးကြီး ဆိုတော့ ငါ တော်
တော်ကလေး ဇွဲကောင်းမှ ပြန်စာရတာ၊ ငါလလောက်ကို ကြာသွား
တာလေ၊ သူ့အချစ်ကိုရတော့ ငါကွဲဆိုပြီးတော့ကို ထခုန်ခဲ့တာ မှတ်မိ
လား"

"ကင်း"

"ဒါပေမဲ့ အဲဒီအပျော်က (၅)ရက်လောက်ပဲ ခံတယ်ကွာ၊
ကြာတော့ဦးငွေလာပြန်ရော၊ သူများတွေရဲ့ အချစ်က ဘယ်လိုပုံစံလဲ
တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ငါ့စိတ်ကူးနဲ့ရွေးခဲ့သမျှ ရည်းစားတွေကို မင်းတို့
လောက်မခင်တွယ်တာ ဘာကြောင့်လဲ၊ တချို့တွေ ပြောတော့ အချစ်က
ကလေးကလုံးကို မိန်းခေါ်ရတာဆို၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မဆုံ
ညှိုးရလို့ အသည်းကွဲရတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေက ငါ့အတွက်ရယ်စရာဖြစ်

နေပြီး သူတို့တတွေရဲ့ အချစ်မျိုး ငါ့ချစ်ချင်တယ်ကွာ"

"အင်း"

ထိုအချိန်အထိ ပဓာနနှင့် ဆန်းဒေးထောက်ခံကြသေးသည်။

သို့သော်

"မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်း ငါ့ရုပ်ရည်၊ ငါ့အဆင်နဲ့ဘယ်မိန်းကလေး
ကိုကြိုက်၊ ကြိုက် သူတို့ကပြန်ကြိုက်မှာပဲ ၊ လုံးဝသေချာတယ်၊ အဲဒီတော့
အချစ်စစ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ရပါ့မလဲ မသိဘူး"

"ခွေးကောင်"

"တောက် မိန်းကလေးတွေကြားရင် ရင်ဘတ်ပိပြီး တက်သေ
ကြမှာ ငါ့မှာ နမရိုတယ်နော်၊ ဆင်ခြင်ပြော မင်းသတ်မှတ်တဲ့အထဲ
ငါ့ညီမ မပါစေနဲ့"

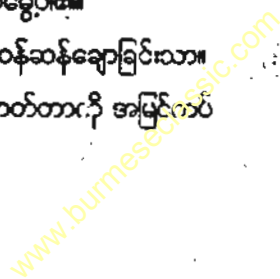
"ဓာနက ညီမဝမ်းကွဲကို တွန့်တိုရင်း စကားပိုင်းထဲဝင်လာ
သည်။ ခုချိန်ကစပြီး ပြောသမျှကို ဝေဖန်ဖို့ပြင်ဆင်ရင်း ဇွဲထက်ခံကို
ဆုစေ့စိုက်ကြည့်မိသည်။

သူ ဂုဏ်တင်သလိုပဲ သူ့ရုပ်က ချောမွေ့ပါ၏။

ဒါပေမဲ့ ပါးချိုင့်တစ်ဖက်နှင့်မို့ မိန်းမဆန်ဆန်ချောခြင်းသာ။

ခင်စရာကောင်းပေမယ့် အဲဒီလို ကြားတတ်တာကို အမြင်ကပ်

မိသည်။

“အံ့စာ မင်ညီမ မီးသွေးခဲကို ငါက သွားကြိုက်မတဲ့လား။ ကြွန့်ကုသနေနဲ့ ခေါင်ဖြူတယ်။ ခု ငါပြောနေတာက ချစ်တိုင်း။ အချစ်စစ် တော်တော်တဲ့ သဘောကိုပြောပြနေတာကွ”

ညှိဝင်းသော ပဓာနမျက်နှာ မည်းတက်သွားကာ ရှူးရှူးရှူး ဖြစ်လာလျက်။

“ဘာပြောတာလဲ ဇံ၊ မင်းခုနက စကားကိုပြန်ပြောစမ်း။ အဲ့စီ မီးသွေးခဲကို မင်းပဲရိသဲ့သဲ့လုပ်ခဲ့တာလေး မေ့သွားပြီလား။ ဟိုက ပြန် မကြိုက်လို့ ရှိနဲ့ပြီး တွန့်သွားတာများ

ချက်ချင်းပဲ ချေပလိုက်မိသည်။

“ဟ ငါက”

“တော်ကွာ မင်းတို့ကောင်တွေကလည်း ဘာမဟုတ်တာလေး နဲ့ဖြစ်ဦးမယ်”

စကားတွေ လွန်လွန်ကဲကဲဖြစ်လာခင် ဆန်းဇေးက ဝင်ထိန်း သည်။ သည်တော့မှ ပဓာနစိတ်လျော့ကာ နေရာမှပြန်ထိုင်လေသည်။

ဒါပေမဲ့ အသာညှိနေသူမို့ အမှတ်မထင်ပြောခဲ့တာလေးကို ဆတ်ဆတ်ခါနားချင်သည်။ တစ်ဝမ်းသာကွဲသော ညီမကို မီးသွေးခဲ လို့ ပြောတာ သူ့ကိုနှိပ်တာနဲ့ မတူဘူးလား။

ရင်ထဲမှာ အကြိတ်အခဲလေးဖြစ်သွားရသည်။

ပဓာန အံ့စာကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေဆဲ။

“ပဓာန”

ဆန်းဇေးက ပဓာန မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုကြည့်ရင်း

“မင်းရင်ထဲက အချစ်အကြောင်းကိုပြောဦးလေကွာ”

ခံစားချက်ကို လမ်းကြောင်းပြောင်းလဲပေး၏။

ပဓာနက စိတ်ဆတ်သူမို့ အမှတ်အတေးထားမှာ ကြောက်နေ တာပဲဖြစ်သည်။

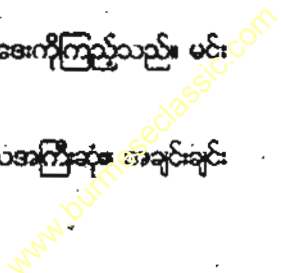
“ချစ်ကို မချစ်တတ်တာ ဘယ်လိုလုပ်ပြောတတ်မှာလဲ ဆန်းဇေးရာ”

ကြားထဲက ဗံဝင်ပြောတော့ ပဓာန မျက်နှာကြီး ညှိပုပ်သွား တာ

“ဟေ့ကောင် လူပဲ အသက်ရှိရင် ချစ်တတ် ခင်တတ်တာပဲ ငါကသေနေလို့လား။ မချစ်တတ်ရအောင် စကားပြောတာ ကြည့်ပြော တွာ ရည်းစားကို မထားချင်လို့ မထားတာ ကြိုက်မယ်သူမရှိလို့ မဟုတ် ဘူး သဘောပေါက်ထား”

ဗံမျက်နှာ ကွက်ကနဲပျက်ကာ ဆန်းဇေးကိုကြည့်သည်။ မင်း ဝင်ပြောပေးပါဦး ဟူသည့်သဘော။

သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ပဓာနက ဒေါသအကြီးဆုံး အချင်းချင်း

တွေ့ဆုံသော် စကားတစ်ခွန်း အမှားမခံ၊ အမှားပါတာနဲ့ ရှားရဲဝန်းခိုင်း ထုပ်ထုပ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပင်ပန်းအခဲခံ၊ အလုပ်နိုင်ဆုံးပို့လို ခင်စရာတော့ကောင်းပါ၏။

ကောင်းကွက်တွေရှာကာ သူ့ဘယ်လောက်ပဲ ဒေါသကြီးကြီး စိတ်ခုတာမျိုး မရှိဘဲ မေတ္တာမပျက်နိုင်ခဲ့။

ဝံနှင့်ယှဉ်လျှင် ပဓာနက အသားညှိတာမို့ ချောပေမယ့် မပေါ်လွင်၊ ပြီးတော့ ဒေါသကုမာရမို့ မစွံနိုင်၊ ဇံကတော့ ရုပ်ကလေး နှင့်လိုက်အောင် အပြောအဆို သိမ်မွေ့ကာ ဒေါသဖြစ်ခဲ့သည်။

သည်းခံစိတ်ရှိပြီး သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးတာ ချင်းက ဆန်းအေးနှင့်တူသည်။

ထို့ပြောင့် ဆန်းအေးနှင့်ဇံက တွဲဘက်ညီကာ စကားများတာ မျိုးမရှိ။

ဒါပေမဲ့ ဇံက ပဓာနကို ပိုချစ်သည်။

ပဓာနကတော့ ဘာသိဘာသာပါပဲ။

“သူပြောတာ အဲဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ပဓာနရာ ၊ ငါးကလည်း ဝံ မင်းစကားပြောရင် သူ့ကိုမထိခိုက်နဲ့ အနှောင့်အယှက် ဘက်လွတ်ပြော၊ ဒီလို (၃)ယောက်ဆုံချိန်မှာ စကားကောင်းပြောကြကွာ”

ဆန်းအေးကြားဝင်မှ ပဓာနမျက်နှာကြောလျှော့ကာ ဇံကို မျက်စောင်းကြီး လှမ်းထိုသည်။

ဇံက ရယ်ကျဲကျဲလှုပ်ရင်း

“ဒါနဲ့ မင်းခုနကပြောတယ်နော်၊ မင်းညီမက ငါ့ကိုပြန်မချစ် ဘူးဆိုတာ”

“မဟုတ်လို့လား”

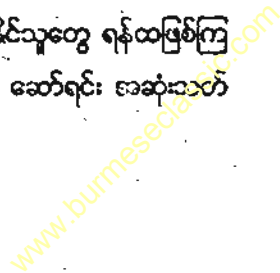
“မင်း စောင့်ကြည့်လေ ပြီးမှ ငါ့ညီမ အသည်းကွဲအောင် ဓလုပ်ပါနဲ့လို့ မတောင်းပန်နဲ့၊ ငါက အားနာလို့ ချစ်ခွင့်မပန်တာ၊ ဇွဲရှိ ရင် မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ ဟဲ ဟဲ ငါက တပတ်တစ်ယောက်တွဲနေကုန်တာ”

“တော်ကွာ အုယားအောင်မပြောနဲ့”

“ပဓာန ဘယ်လဲ နေဦးလေကွာ ဒီမှာ ဆွေးနွေးပွဲက မပြီး သေးဘူး”

ပဓာန ကျောခိုင်းရာကနေ လှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းခါပြလိုက် သည်။

ဆက်လက်၍ ထိုင်နေပါက မကင်းနိုင်သူတွေ ရန်ထဖြစ်ကြ စည်၊ ယောက်ျားတွေမို့ သူ့တံပြန်ကိုယ်တပြန် ဆော်ရင်း အဆုံးသတ် နိုင်မှာ မဟုတ်။

ထိုအခါ သတင်းက ဒေါက်တာဦးသော်ဇော်ထံရောက်လျက် အခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်။

အကြောင်းမှာ ဇံက ဒေါက်တာဦးသော်ဇော်ရဲ့ တူအရင်းဖြစ်နေ၍
ဦးထို့ကြောင့် ဆင်ခြင်နိုင်ရမည်။

ပစ္စည်းကျော့ခိုင်သွားတော့ ဆန်းအေးက သက်ပြင်းချပြီး

“သူက အထိမခံဘူးကွ မာနကြီးတယ် မင်းနည်းနည်းပါးပါး ဆင်ခြင်ဦး”

“ငါက ခင်လို့ပါကွာ ဘာသဘောမှ မပါပါဘူး”

“သူကဘာသမားလေ စကားတစ်လုံးပြောရင် ဆယ်လုံးဟာ လောက်ခဲ့တွေးတတ်တယ်ကွ ဟာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်မယျားစေနဲ့ပေါ့ကွာ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပြော မင်းကထိုထက်ပိုပြီး စကားပြောကောင်းပါတယ် မဆင်ခြင်နိုင်တာဘဲရှိတာ”

ဇံ ယျက်နာတွေခနဲဖြစ်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း

“အင်းလေ သူမကြိုက်တဲ့စကား မပြောမိအောင် ကြည့်ရှောင် ရမှာပေါ့”

အလျော့ပေးကာ ကတိပေးသည်။

အခန်း (၃)

ဇံတစ်ယောက်တည်း Espresso Bar မှာ ဂျာနယ်တစ်စောင် နှင့်အလုပ်ရှုပ်နေမိသည်။

ဂျာနယ်က Sports journal ။

ဘောလုံးကို ကိုယ်တိုင် ကန်ဖို့သာမက သူများတကာ ကစား ထာကို အားပေးဖို့ အသေအလဲ ဝါသနာပါတာ ငယ်ငယ်ကတည်းကပါ။

အလောင်းအစားအလုပ်ပေမယ့် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါအကြောင်းကို စပ်စုရတာ အမော။ ဂိုသွင်းဘုရင်တွေ ဘယ်သူနှင့်စေ့စပ်လက်ထပ်ပြီ ဆိုတာကိုလည်း စိတ်ဝင်စား၏။

ပြီးတော့ ကစားသမားတွေရဲ့ dress style တွေ။

www.burmeseclassic.com

အားကစားဝတ်စုံတွေထက် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံတွေကို စေ့စပ်စွာ ရွေးချယ်ပြီး ဝတ်ရတာကိုလည်း ခရေဒီဖြစ်မိ၏။

“ငါက ရိန်းထက်တောင် စတိုင်မိနေတယ်နော်၊ ဆံပင်ဆိုလည်း အပြတမ်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးနဲ့ကို ပုံမပျက်ဘဲ ကြည့်ကောင်းနေတာ၊ ချက်နာထလည်း ပြီးပြီကြည့်ကြည့်နဲ့ ၊ ပစာနဲ့ဆို တခြားစီပဲ”

သူ့နှုတ်ထက်တဲ့ကောင်မလေးမှန်သမျှ အဲဒီအတိုင်း ချီးကျူး ခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။

ချီးကျူးတိုင်း သူ့မှာ မျက်နှာပူခဲ့ရသည်။
ပစာနသာ ပြန်ကြားသွားလျှင် မလွယ်။

အပြတမ်း သူတို့နှစ်ယောက်ကိုယှဉ်ပြီး ချီးမွမ်းကြ ဝေဖန်ကြ တာကို သူမနှစ်မြို့ပေမယ့်

“လူတွေ ဘာပြောပြော မင်းမြောက်မသွားဖို့ဘဲ အရေးကြီးတာ ဝဲ၊ အားလုံးထဲမှာ မင်းငွေအလှူဆုံးဆိုတော့ မာနထားရင် ပိုမုန်းစရာ ကောင်းလိမ့်မယ်၊ မိဘမရှိတာချင်းတူတာမို့ တို့တတွေ လက်တွဲခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်က အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ခိုင်မြဲပါစေ၊ မလွဲသာလို့ အိမ်ထောင်ကျသွားရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ ငါကတော့ ဒီအတိုင်း အပူအပင်ကင်းကင်း နေတာကို သဘောကျတယ်”

သူတို့ထက် တစ်နှစ်ကြီးသော ဆန်းအေးက ဥပက္ခာပြုနိုင်ထား

၍ ငြိမ်နေရသည်။

ဆန်းအေးဆိုလိုတာက ရှင်သည်။ မိန်းမတွေ ကြားဝင်၍ အခင် အမင်မပျက်ပါစေနဲ့ဟူသည့် သဘော၊ သူကလည်း သည်အပေါင်းအသင်းတွေကို ခင်မင်လွန်း၍ အလုပ်တွေလုပ်ခဲ့ခြင်းသာ။

“ဒီမှာယူ တို့ ဒီမှာ ထိုင်လို့ရမလား”

လေးလေးပင်ပင်နိုင်သော မြန်မာစကားကြောင့် ငံဖျတ်ခနဲ အောက်ညှို့လိုက်မိသည်။ ခဲရောင်ကြိုးတစ်ချောင်းအင်္ကျီနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ အပြောနကလေးဝတ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

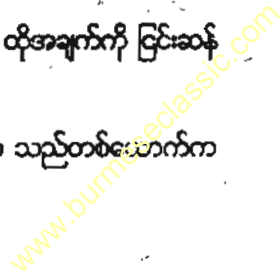
လှလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပါလား။

ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်ကာ စိတ်ထဲက ချီးကျူးလိုက်မိသည်။ ကြိုးတစ်ချောင်းအင်္ကျီကြောင့် အမြင်ရိုင်းသလိုရှိပေမယ့် ဆံပင် ရွယ်တွေက နက်မှောင်၍ တင့်တယ်ပြန်သည်။

ပါးမို့ကလေးတွေက နီမြန်းကာ မျက်ဝန်းတွေက ပြာလဲ့လဲ့ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကာလာမဲ့သော မျက်နှာသည် ပန်းရောင်ဖြစ်နေပုံက လှမျိုးခြားနှင့်တူလျက်ရှိသည်။

ဒါပေမဲ့ နှုတ်နေသော မျက်နှာပြင်က ထိုအချက်ကို ငြင်းဆန် နေပြန်၏။

သူတွေ့ပူသမျှ မိန်းမလှလေးတွေထဲမှာ သည်တစ်ယောက်က

အလှဆုံးပါပဲ။

“ရတယ်လေ ထိုင်နိုင်တာပေါ့”

နတ်မိမယ်လေးက လှစ်ခနဲပြောကာ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“တစ်ယောက်တည်း မထိုင်ချင်လို့ ရှင်ရိုင်းမှာဝင်ထိုင်တာ ရှင့်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးထင်မနေနဲ့ဦး”

အငေးမပျက်ရှိနေသော သူ့ကို မျက်မှောက်ကုတ်ကြည့်လျက် ပြောလာမှ ရှက်ဖို့သတိရ၏။

“မင်း ကော်ဖီ မှာမလိုလား”

“ဟင့်အင်း မသောက်ချင်ဘူး အဲ မှာလိုက်ပါ ဒီအတိုင်း ထိုင်စောင့်နေတော့လည်း ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ချိန်းထားတဲ့ တစ်ယောက် က ကြာဦးမှာလားမသိဘူး”

“တို့ပါကူစောင့်ပေးမယ်”

ဂျာနယ်ကို စားပွဲပေါ်ချကာ ခပ်ပြုံးပြုံးပြောရင်း ကော်ဖီမှာပေး လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ သူမကို ရေစေ့ကြည့်ကာ သိချစ်တာမေမိသည်။

“မိတ်ပွဲရအောင်ကွာ တို့နာမည်က ဇွဲထက်စံ၊ မိုးထိပ်ပန် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ကြားတာမဟုတ်ဘူးနော် ဒါပေမဲ့ ဟိုတယ် က သုံးယောက်စပ်တူပိုင်တာပါ။ တို့က ဝင်အိမ်လာမှာ နေတာလေး

မင်းကကောဟင် အပမ်းမကြီးရင် အမှန်အတိုင်းပြောစေချင်တယ်”

နတ်မိမယ်လေးက ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ သူ့ကိုငေးစိုက်ကြည့် နေသေး၏။ ခဏကြာမှ နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းက မဲ့ကျသွားခဲ့ပြီး ပြီးသလို မှီလာသည်။

“ရှင်က တော်တော်သွက်တာပဲ တို့မိတ်ဆွေနဲ့ကွာတယ် လူမျိုး ချင်းတူတာတောင် ဆက်ဆံပုံချင်းကကွာတယ်နော် တို့မိတ်ဆွေလည်း မြန်မာစစ်စစ်ပဲ၊ ယူလိုမဟုတ်ဘူး”

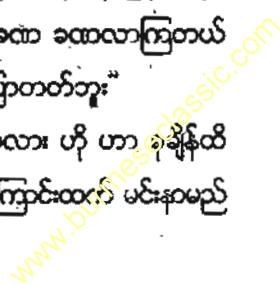
“ဪ မင်းက နိုင်ငံခြားသူလား၊ ဘာလူမျိုးလဲ”

“မသိဘူး”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် တို့က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂျပန်မှာနေခဲ့တာ တို့ကမွေးစားမိဘတွေနဲ့ နေတာလေ သူတို့က ဂျပန်တွေ ဒါပေမဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေလိုပဲ နေထိုင်ဝတ်စားကြတာ မြန်မာတွေရဲ့ ထုံးတမ်း အစဉ်အလာကို အတော်ကလေးနှစ်သက်ကြလို့ ဒေါ်မိမိမှာဆို မြန်မာလိုပဲ ပြောကြတာလေ တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီကို ခဏ ခဏလာကြတယ် ဘာကြောင့်လာတာလည်း ဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ခုကော တစ်ယောက်တည်းလာတာလား၊ ဟို ဟာ ခုချိန်ထိ နာမည်လည်း မပြောရသေးဘူး တို့က မင်းအကြောင်းထက် မင်းနာမည်

တို့ပဲ သိချင်တာ။

“ဒေဝစွရာ”

“ဘယ်လို”

“ဘာလဲ ယူအံ့ဩနေသလား တို့ပြောထားသားပဲ။ မိဘတွေက ဇာန်တွေပေမယ့် မြန်မာနဲ့ပတ်သက်တာကို တရားတယူရှိပါတယ်ဆို ဒါကြောင့် မြန်မာလိုပဲ မှည့်ထားတာ ဘယ်နှယ်လဲ မလှဘူးလား။”

“ဟား သိပ်လှတာပေါ့ ဒေဝစွရာရယ်။ ရှားရှားပါးပါးနဲ့ကြားရ ခဲတာပဲ။ လှနဲ့လည်း လိုက်တယ်”

အားပါးတရ ချီးမွမ်းမိတော့ ဒေဝစွရာက နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ အသံထွက်ရယ်သည်။ နိုင်ငံခြားသူမို့ ရုက်ကိုးရှက်ကန်းဟန်တော့ မရှိ။ ဒါပေမဲ့ သရုပ်ပျက်လောက်အောင် ရဲတင်းစွဲစားတာမျိုးမတွေ့ရ။

သူမိန်းတစ်ယောက်ကို တခဏချင်း ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ပြောဆို ဆက်ဆံတတ်သည့် ဖော်ရွေမှုလည်း ရှိသည်။

လှမျိုးခြားတစ်ယောက်မို့ ဒါက မထူးဆန်းပါ။

“စောင့်နေရတာ နာရီဝက်လောက်ရှိပြီ မလာတော့ဘူးထင် တယ်”

မိန်းမပတ် ပလက်တီနမ် နာရီသေးသေးလေးကို ငြိုက်ညှပ်ရင်း ညည်ညူတော့ ဝံလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

မပြန်ခင် လိပ်စာမေးခွဲများ။

“ဒေဝစွရာက ဘယ်ဟိုတယ်မှာ တည်းတာလဲဟင်”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“သိချင်လို့ပါ”

“အကြောင်းမရှိတော့ဘူးထင်တယ် ဆောရီးပဲ တို့ပြောဖို့ ဆန္ဒ ခန့်ဘူး တို့လာတဲ့ခဏမှာ အပေါင်းအသင်းထားဖို့ ဆန္ဒမရှိတာ အမှန်ပဲ။ ပြန်သွားရင် သတိရနေမှာကြောက်တယ်”

ယတိပြတ်ငြင်းချလိုက်တော့ ဝံပိုင်ကျသွားသည်။ ပြတ်သား ထိုက်တာဟု တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာဖြစ်လျက်။

အခန်း (၄)

Esspresso Bar ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ မျက်လုံးက အားလုံးကို ရွေ့ကြည့်ပြီးသား။

ထိုအခါမှာ အားလုံးထဲမှာ ထင်းခနဲပေါ်လွင်နေသော စုံတွဲတစ်တွဲကို သတိထားမိသွား၏။

ကြည့်စမ်း ဒီကောင် စုံတွဲတော်ပြန်ပြီ။

ခိုပြောရောင်တီရှပ်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းသော ဇံကို အားကျစွာ ကြည့်ရင်း ခြေလှမ်းတွေကို သူတို့ထံ ဦးတည်လိုက်သည်။

သူက မျက်နှာထဲ မျက်နှာထားနှင့် နေတတ်သော ပဓာနထက် စာလျှင် ဇံကို ပိုသံယောဇဉ်ရှိသည်။ ဇံက ဖျော်တတ်တာကလွဲလျှင် ခင်စရာကောင်းပါသည်။

သူ့ရဲ့ဖော်ရွေလိုက်လုံးမှုက တရားလွန် စွဲစေခဲ့တာမို့ ရည်းစား များတာကို နားလည်ပေးလို့ရသည်။

ဒါပေမဲ့ သည်လိုမျက်နှာများနေ၍ ပဓာနရဲ့ ပြစ်တင်ရုံချ မှုကို ကြောခဏ၊ နားပူအောင် ကြားနေရသည်။ လက်မခံချင်ပေမယ့် မပိတ်ပင်ရဲ။

ပဓာနပြောသမျှတွေက စေတနာတွေဖြစ်နေသည်လေ။

“ဟာ ဆန်းအေး မင်းစက်ရုံသွားမယ်ဆို မသွားဘူးလား။ ပဓာန သိရင်ပြောဦးမယ်”

မလာစေချင်သော သဘောမို့ နားလည်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

သူ့ရည်းစားနဲ့ငြိသွားမှာ စိုးကြောက်၍ပဲဖြစ်မည်။

ဇံရယ် မင်းငါ့အကြောင်းသိလျက်နဲ့။

“အပြန်ဝင်လာတာပါကွာ မင်းကလည်း”

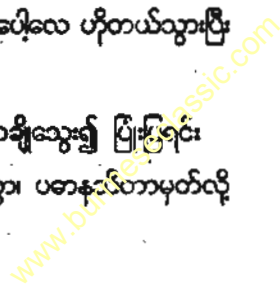
ပြောရင်း စားပွဲမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဖုန်းကော ဆက်ပြီးပြီလား ပဓာန မှာထားတာလေ”

“ပြီးပြီ မင်းကဒီမှာ လာငြိမ့်နေတယ်ပေါ့လေ ဟိုတယ်သွားပြီး ပြီးသား”

ဇံမျက်နှာကွက်ခနဲပျက်ကာ မျက်နှာအိုသွေး၍ ပြုံးပြုရင်း

“ဘယ်အချိန်သွား သွားရပါတယ်ကွာ၊ ပဓာနသိတာမှတ်လို့

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ပတ်စုခြင်း

ဟဲ ဟဲ မို့မကို ဝန်းလှမ်းဆက်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ရပါလိမ့်မယ် ပဓာနကို သူကရိုက်နေတာ၊ ဟိုတစ်နေ့က ဘာသွားပြောလဲမသိဘူး ပြောလို့လဲ မသိဘူး။ ပဓာနအသံကြားတာနဲ့ ဖိနပ်တိုက်နေပြီ”

“သူတို့ကလည်း ပဓာနမှ ကြောက်ကြတာ အဲဒါမှလည်း စည်းကမ်းလေးစားမှာ ကြောက်ပစေ”

ယောက်ျားသားနှစ်ယောက်စကားပြောနေတာကို စုံစေ့ရှာနား လည်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ပဓာနဆိုတာကို သတိထားမိသွားသည်။

တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ပြောနေသော စကားတွေထဲမှာ ပဓာန အမြဲပါသည်။

အဲဒီလူရဲ့ အစွမ်းအစက ဒီလောက်တောင်ပဲလား။ ဇေဝစ္စရာရေက ဝဲ ဆိုတဲ့ လူထက်တောင် ထက်မြက်နေသည်

လား။ တခဏအတွင်းမှာ အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားသွား၏။ ဒါပေမဲ့

ဘာတစ်ခွန်းမှ မစပ်စုမိ။ “ဝဲ မင်းကောင်မလေးနဲ့ ဖိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“ဟာ ဒီကောင် ၊ အားနာစရာတော့ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ” ဇေဝစ္စရာသည် မြန်မာစကားကို အတော်အသင့် ကျွမ်းနေတာ

မို့ ဆိုလိုတာကို နားလည်သွားလျက်

“ဒီမှာယူ ယူက ယုန်ထင် ကြောင်ထင်ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာ တို့။ ဝင်လာကတည်းက ရှင်းပြထားရင်ပြီးပြီ ခု သူ့နားလည်အောင် ပြောပြလိုက်ပါ”

လေးတွဲသော မြန်မာစကားကြောင့် ဆန်းဒေးဖျက်ခုံးတွေ ပင့် တက်သွားကာ

“ဟာ ဒါ”

“အေးလေ မင်းက အကျိုးအကြောင်းမှ မမေးဘဲ အထင်နဲ့ ခွတ်ပြောနေတာကိုး အဲဒါ ဧည့်သည်ကွ၊ ဂျပန်က လာလည်တာ၊ ဒီမှာ သူ့မိတ်ဆွေကို လာစောင့်နေတာတဲ့”

“ဪ”

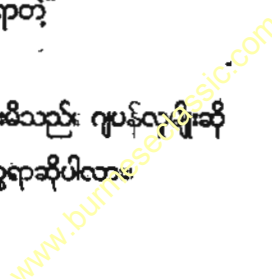
ဆန်းဒေးရှက်ကိုးရှက်ကန်း ပြုံးရင်း

“ဆောနီ အစကတည်းက ပြောပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ နာမည် ဘယ်လို ခေါ်လဲ”

“မင်းကလည်းကွာ စပ်စုပါ၊ ဇေဝစ္စရာတဲ့”

“ဟေ”

မြန်မာနာမည်မို့ ဆန်းဒေး အံ့ဩသွားမိသည်။ ဂျပန်လူမျိုးဆို အစည်တွေမှာ ဝဲ ပါရမှာပေါ့။ ခုတော့ ဇေဝစ္စရာဆိုပါလား။

“တစ်မျိုးပဲနော် ဂျပန်လူမျိုးဖြစ်ပြီး ဒေဝစွရာဖြစ်ရတယ်လို့
ပြော အိက (Nick name) ထင်တယ်”

ဒေဝစွရာက စူးစူးကြည့်ပြီး ခေါင်းခါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး နာမည်အရင်းပါ ကဲ နှစ်ယောက်စလုံး တို့ကို
ခွင့်ပြုပါဦး ချိန်းထားတာထက် ၁၅ မိနစ်တောင် စွန်းနေပြီ လာတော့
မှာ မဟုတ်တာ သေချာပြီ ဒါနဲ့လို မပျင်းအောင် စကားအညွှန်ပြောပေး
တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့ ဝဲက ဟင်းခနဲ
သက်ပြင်းချိတ်၏။ ရင်ထဲမှာ လွမ်းမောသွားတာ သူ့တာသာ အသိရုံ။

“မြန်မာစကားကတော့ ရေရေလည် ကျွမ်းတယ်နော် ဩချ
လောက်တယ်”

ဆန်းဒေးချိန်းကားကော့ ဒဲ ခေါင်းညှိတ်ထောက်ခံရင်း။

“ဟုတ်တယ်ကွ ဂျပန်ကော့ဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး မြန်မာနဲ့
လည်း ဆင်နေတယ်”

“ဂျပန်ဆို”

“သူပြောတာလေ”

“စကားပြောတဲ့ လေသံကတော့ ဟုတ်မယ်ကွ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာ
ကတို့ လူမျိုးတွေလိုပဲ နနဖတ်ဖတ်နဲ့ချောနေတာ၊ လူမျိုးခြားလို့

ထင်ရက်စရာ မရှိဘူးနော်”

စာသဘောလေသံမျိုးကြောင့် ဇံမျက်ခုံးတွေကြုံဝင်သွားကာ
ဝုစမ်းသလို ကြည့်မိသည်။

“ဆန်းဒေး မင်းဆိုက်သွားတာလား”

သံသယနှင့်တွန့်တိုရာ မေးလိုက်၏။

“အဲဒါ မေးတာကြည့်ပေး မင်းလိုမျိုးအောက်မေ့နေလား ငါက
ထုပျိုကြီးလုပ်မှာကွ”

ဇံ မျက်နှာပြုံးစိစိဖြစ်သွားကာ

“သာဓုဗျာ ဝုတစ်ခါတည်း ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်ပါလား သင်္ကန်း
နဲ့ ငါခဲမယ်”

“ခွေးကောင် မင်းဟိုတယ်ကို အပိုင်စီးချင်တိုင်း”

“ဟေ့ကောင် တိုးတိုး ပဓာန ကြားသွားဦးမယ်”

“ဒါတော့ ကြောက်တယ်”

ဆန်းဒေး မျက်စောင်းကြီးထိုးတော့ ဇံခပ်အုပ်အုပ်ရယ်လို့
ဆုံးတော့၊ ခုချိန်ထိတော့ သူတို့ (၃)ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ ပျော်စရာ
မဟောင်းသေး။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၅)

ပလာဇာတွေ တစ်ပြိုင်တစ်ခု ထွက်လိုက်ဝင်လိုက် လုပ်နေတာ မို့ ခြေထောက်ကညောင်းနေပြီ။ လူကလည်း စိတ်တိုလာ၍ မကြည်လင် ချင်တော့။

ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်ကလေးထွက်ပြီး မညည်းညူရဲ။

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားရတာတွေက လူ့မြင်မကောင်းတော့။

မြင်ကွင်းကလည်း လူရယ်စရာကောင်းနေသည်။

ရှေ့က ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးငယ်ကလေးကြော့ကြော့ မော့မော့လေး ဝယ်ခြမ်းသမျှ မကြီးမငယ်နှင့်မနိုင်မနင်းလိုက်သယ် နေရသည်။

အဝတ်အစားသယ်ရတာက တော်သေးသည်။

ခုတော့ ကလေးငယ်အရပ်လောက်ရှိသည့် ဝက်ဝံရုပ်ကပဲ နှစ်ရုပ်ပါသည်။ တခြား တိုလီမိုလီ အရပ်တွေကလည်း မနည်း။

ယောက်ျားလေးမဟုတ်ပါဘဲနှင့် သည်လောက်ကစားစရာမက် ထာကို အံ့ဩမိသည်။

အသက်ကလည်း အဲဒီလို အဆော့မက်ရမည့် အရွယ်မဟုတ် တော့။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာ ဝေဖန်ခွင့်မရှိ၍ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ကာ ဝတ္တရား အတိုင်း သယ်ပေးလိုက်၏။

“ကိုကို မောနေပြီလား”

“ဪ ဪ လှည့်မေးဖော်ရသေးတာပဲ”

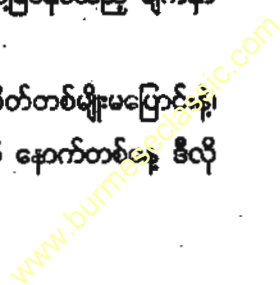
“ဟီး ပြီးပါပြီ ကိုကိုရဲ့ ရွှေခိုင်ဝင်ပြီးရင် ပြီးပြီ”

သူ့လက်မောင်းကို ခပ်ဖွဖွ လာဆုပ်ကိုင်ရင်း နှစ်သိမ့်သလို ခြာလာသည်။ အသက်(၁၃)နှစ်သာရှိသေးပေမယ့် လူကောင်ထွားတာ နဲ့ အရပ်က သူပုခုံးကို မှီလှနေပြီ။

ထို့ကြောင့် အသာလေး စောင်းငဲ့ရုံနှင့်မြင်နိုင်သည့် ဖျက်နာ ထို ဖျတ်ခဲကြည့်ရင်း

“တကယ်ပြောတာနော် ၊ ပြီးမှ စိတ်တစ်မျိုးမပြောင်းနဲ့။

ဤတော့မှာက အလုပ်တွေနဲ့ ခင်ဗျားလေးကို နောက်တစ်နေ့ ဒီလို

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ပတ်စုခြင်း

• ၄

လိုက်ပို့ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီနေ့ ဝယ်စရာတွေ အကုန်ဝယ် ညကျမှ ကိုကိုရေ ဟိုဟာမေ့သွားလို့ ဒီဟာမေ့သွားလို့နဲ့ အကြောင်းပြ ပြီး ရှေးပင်ထွက်ပို့ခေါ်ရင်တွေမယ်”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံကြိမ်းတော့ ပန်းကလေးတွန်းကာ နှစ်ခေါင်းရှုံ့ရယ် ပြီး

“ဘယ်ပြောရမလဲ ဝယ်စရာက ခုစဉ်းစားမရပေမယ့် ညကျ ရင် ပေါ်လာရေး တပတ်မှ တစ်ခါတည်းကို ကိုကိုရေ၊ တွက်မနေပါနဲ့ မရဘူး မနက်ဖြန်ကျရင် လိုက်ပို့ပေးရဦးမယ် အိပ်”

“အားမှကိုး”

“ဘာလို့မအားရမှာလဲ”

“ဟာ ကိုကိုက”

“အို မရဘူး မနက်ကိုဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပို့ရမယ် အိပ်”

အားလုံးကို ဦးဆောင် ဆရာလုပ်နေကျ ပဓာနမှာ ဘယ်လို မှ ဒေါသမဖြစ်ရဲ။ ခေါင်းခါခြင်းဆန်ဖို့လည်း မရဘဲရှိနေ၏။

သူ သည်အဆင့်အတန်းနဲ့ နေထိုင်နိုင်အောင် သံစဉ်အကူအညီ ယူခဲ့ရတာမို့ ကျေးဇူးရှင်လို အရေးထားရသေးသည်။

“ဒီမှာ ယူတစ်ခုလောက် ကူညီပါ”

နောက်ပါးခါမှ အနီးကပ်ပြောလာခြင်းကြောင့် ပဓာန ဆတ်ခနဲ

• ၅

နှုတ်ခမ်း

ဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဟင်း

သူတစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော မိန်းကလေးတစ်ဦး။

နာတံခွန်ခွန်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်ကိုင်ထားကာ သူ့ကို

ရှုရှုမျက်ဝန်းပြာတွေက ငေးမောလျက်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်ကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဒီနာမှာ လက်ကိုင်ပဝါရောင်းတဲ့ဆိုင်ရှိလား”

“ခင်ဗျား ဒီကမဟုတ်ဘူးလား”

စိတ်မကြည်မလင်ဖြစ်၍သာ မေးလိုက်ရသည်။ ကြည့်ရုံနှင့် ထမ္မာလှည့်ခရီးသည်ဟု သိလိုက်သည်။ ခါမှမဟုတ်လျှင် သည့်ကို ဆော့လာလည်သူ နိုင်ငံခြားသူဖြစ်မည်။

စဉ်ရှုပ်အဖြူပေါ် ကုတ်ပန်းဆီရောင်တပ်ဝတ်ထားခဲ့ပြီး ဇူးဆစ် ထောက်သာ ရည်သည့် စကတ်အဖြူလွလွလေး ဝတ်ထားပုံက ရှင်းသန့် ကြီးစေလျက်။ သိပ်မဆန်းပေမယ့် ကြည့်ကောင်းနေ၏။

ကုတ်အင်္ကျီရင်ဘတ်ပေါ်က နီရဲကြွရွဲနေသော ပန်းခက်ရင်ထိုး ထ ပတ္တမြားမှန်းသိသာကာ ။

တစ်စွန်းတစ်စမြင်နေသော ခါးပတ်က ပလက်တီနမ်နှင့် ခိန် ရောထွေးပြီး ကြွယ်ဝမှုကို လှလှပပဖော်ပြနေ၏။

www.burmeseclassic.com

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်စစ်ဖို့ရင်

• ၃၆

၃၇

နတ်သမီး

လူမျိုးခြားဖြစ်ပေမယ့် အပြင်အဆင်မရှိင်းတာက ထူးခြားနေတာအမှန်။ ပြောင်လက်အိန္ဒိယနေသော သံဃွယ်တွေ ပန်းကျော်အောင် ရှည်ကာ နက်မှောင်နေတာမို့ ချီးကျူးလိုက်မိသည်။

မဆိုပါဘူး။

“အလည်လာတာပါရင် တို့က Tour Guide မခေါ်တာတော့ အရေးကြီးရင် ခုကွရောက်တာပေါ့။ ခု တို့ နှစ်ခေါင်းသွေးလှုံ့နေတယ်။ အဲဒါ လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်လိုအပ်နေလို့”

“ဟင်”

ခုမှပဲ နှစ်ခေါင်းကိုလက်နှင့် အုပ်ကာထားရခြင်းအကြောင်း စာရာကို နားလည်သွားရသည်။ ချက်ချင်းပဲ ဖြူဆွတ်ဆွတ် လက်ကိုင်ပုဝါကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီ။ ဒါလေးတောင် မခေတင်တာ နိုင်တာ အံ့ဩတယ်ဗျာ ရော့ ကျွန်တော့် လက်ကိုင်ပုဝါကို ယူသုံးလိုက် အပြစ်တင်ခြင်းနှင့်ကူညီခြင်းကို တစ်ဆက်တည်း လုပ်ဆောင်လိုက်သည်။ မိန်းမလှလေးက ကော့နူးတင်စွာကြည့်ရင်း သူ့မှဝတ်စုံအင်္ကျီလျက် (ခုမှပဲ အဆင်ပြေတော့တယ်) ကို

“Now, it's Ok” ဟု အင်္ဂလိပ်လို ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ခံ

ပြီးတော့ ဦးညွတ်အိုအသေပြုကာ ကော့နူးတင်စကား ပြော၍

အရာခိုင်သွားသည်။

ထို မိန်းကလေးခဲကျောပြင်ကိုငေးကြည့်ရင်း

“တော်တော် လှပ သိပ်မွှေးတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ”

ဟု သံစဉ်က မှတ်ချက်ချ၏။

ပစာနကတော့ ဘာမှမဝေဖန်။ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေသည်။

မိန်းကလေးတစ်စဉ်တွယ်ခဲ့သော အလှအပကို တငေတအတွင်း ချေဖျက်

ပြီးစားနေလျက်။

ဇရာဝါဒ

ငံ မျက်နှာပျက်ယွင်း ညိုမှောင်သွားခဲ့သည်။

ဘယ်ရည်းစားရဲ့ အစ်ကိုမောင်ဘွားတွေလဲ။

ကြောက်တာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ကာကွယ်သင့်တာမို့ ဒတ်ရှ်

ဘုတ်ပေါ်က ဟန်းဖုန်းကို ကောက်ယူကာ

“ဟဲလို ပဓာနလား ၊ ငါ (•••) Restaurant နားမှာ

ကားမောင်းမရဘူးဖြစ်နေတယ်ကွာ ဟာ မင်းပဲလာခဲ့နော် အေး မြန်မြန်

ထ”

ဖုန်းပိတ်ပြီး ကားတံခါးဖွင့်ကာ ခပ်အေးအေး မျက်နှာဖြင့်

ဆင်းလိုက်သည်။

“သူရဲဘောကြောင်ပြီး ဘယ်ကိုဖုန်းဆက်ခေါ်နေတာလဲ။

ခင်သာရယ် မင်းကိုလက်ဖျားနဲ့တောင် မထိပါဘူး၊ စကားနည်းနည်းပါးပါး

ပြောရုံပါပဲ”

ဂျင်းကျတ်ကက်အနက်နှင့် ဆံရှည်ပုဂ္ဂိုလ်က ခပ်ရိုရိုပြောရင်း

အစ္စတိုးလာသည်။ ဝံကတော့ ရှေ့မတိုးနောက်မဆုတ်ဘဲ ရပ်နေကာ

ထူးထူးယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်လျက်။

မှတ်မိသမျှ ရည်းစားတွေရဲ့ မျက်နှာက သည်ရှပ်ပွေ့နှင့်

အစ်စက်ကလေးမှ မဆင်။

အခန်း (၆)

တောက် ။ ဘာကောင်တွေလဲကွာ။

လမ်းသွယ်ကလေးမှာ ဝေါခနဲ ထိုးကျေလာသော ဆိုင်ကယ်

တစ်စီးက ကားနင်းတစ်ပြန်အကွာမှာ ကန်လန်ဖြစ်ရပ်သွား၏။ ပြီးတော့

နောက်တစ်စီးကလည်း ထိုအတူ ပိတ်ကာရပ်လိုက်လေသည်။

သည်ပုံစံက မိတ်ဆွေ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်။

ကားထိုးရပ်လိုက်တာမို့ ဒေါသက စတီယာရင်ပေါ်ကျရောင်

ကာ ခပ်ပြင်းပြင်းထုချုပ်စလိုက်မိသည်။

ကားပေါ်မှာ မတုန်မလှုပ်ထိုင်နေတော့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ပုဂ္ဂိုလ်

တစ်ယောက်က ဟဲလ်မက် ချွတ်ကာ

“ကားထဲက တစ်ယောက်ဆင်းခဲ့စမ်းပါ” သွားချင်ကြိတ်လံနှင့်

ရန်စတယ်ဆိုရင် ဘာအတွက်လဲ။

နီပင်စစ်မျက်နှာတွေကို အကဲခတ်ရင်း

“ပြောလေကွာ ငါအချိန်မရဘူး စက်ရုံသွားဖို့ ရှိတယ်”

“မင်းကို နည်းနည်းပဲ မေးမှာပါ ၊ ဒါပေမဲ့ အမှန်အတိုင်းဖြေ

ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်”

“ဘာမေးမှာလဲ”

သုံးယောက်စလုံးသည် ကလေးကချေတွေနှင့် လုံးဝမတူဘဲ စတိုင်မီတာ ဝန်ခံရမည်။ ပြီးတော့ ကပြားရုပ်တွေမို့ စကားပြောတာ ဝဲချင်လျက် ထိမထင်တာလည်း ပေါ်လွင်နေ၏။

နှစ်ယောက်က ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှပင် မဆင်းဘဲ ခွဲထိုင်လျက် နှင့် ဟဲလ်မက်တွေကို ပိုက်ထားခဲ့သည်။

ရန်မှမှာ မဟုတ်တာတော့ သေချာနေပြီ။

ဒါပေမဲ့ ဂျာတောက်ပသော မျက်ဝန်းတွေက တဖျပ်ဖျပ်လက် နေပုံက ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။

“မင်းက မိုးထိပ်ပန်ဟိုတယ်ကနော်”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲ့ဒီ ဟိုတယ်က ဘယ်နှစ်ယောက်ပိုင်တာလဲ”

“သုံးယောက်”

ရန်မများချင်၍သာ ဖြေနေရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ အောင့်နေ ဖြီး တရာခံလို စစ်မေးတာကို သူ မုန်းပါသည်။ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခြေဖို့ မနည်းကြိုးစားနေရ၏။

“ဟုတ်ပြီ အဲ့ဒီ အထဲမှာ ဘယ်သူ့စကားက အထိရောက်ဆုံး ဆဲ”

“ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်”

လူစိမ်းရဲ့ မျက်နှာက အလိုမကျရှာ ခက်ထန်တင်းမာလာခဲ့

ဖြီး

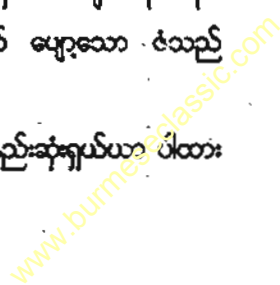
“နာမည် သိချင်တယ် မင်းလုံးဝ မလိမ်နဲ့နော် ဟိုတယ်ကို ခပ်ထွက်သွားလာတဲ့ အကြိမ်အရေအတွက် အများဆုံးက မင်းပဲ ရှိတာ”

“မင်းတို့က ဒါသိဖို့ မိလောက်တောင် အရေးကြီးနေသလား ခင်တို့မေးတာ များနေပြီ”

“ဒါမေးရင် ဒါပဲဖြေပါ စကားအပိုမပြောနဲ့ ငါတို့ ခေါင်းရှုပ်မခံ နိုင်ဘူး”

မျက်လုံးတွေ မှေးကျဉ်းကာ မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်ရင်း တင်တင်စီးစီးပြောလာသည်။ ချောသလောက် ပျော့သော ခံသည် အုဂလနဲ့ မတိုက်တော့ဘဲ

“ပဓာန အရေးပါဆုံးပဲ သူက ငွေအနည်းဆုံးရှယ်ယာ ပါထား

ပေမယ့် သူကအထိရောက်ဆုံးလူ့ ကံ ခံပဲမဟုတ်လား မင်းတို့ လမ်းပယ် ပေးတော့”

“ပဓာန”

ထိုလူက ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ပြီး သူ့လူတွေကို လှည့်ကြည့်ကာ

“ပစ်မှတ်မှာသွားပြီ”

ဟု လေသံမျှလှမ်းပြော၏။

သူ့စကားကြောင့် ဇံကျောချမ်းသွားမိသည်။ ပြောပုံက လန်စရာ

ပါပဲလား။

တီး။

ကားဟွန်းသံနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းချိုးကျွေလာသော ကားနီလေး

က ဆိုင်ကယ်တွေနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်သွားခဲ့သည်။

ပဓာန လိုက်လာပြီဟု သိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ပို၍ စိုးရိမ်လာမိ

သည်။ ဒီကောင်တွေပြောပုံ ဆိုပုံက ပဓာနနဲ့တွေ့လျှင် မလွယ်။

“ဝဲ ကား ဘာဖြစ်တာလဲ”

ထုံးစံအတိုင်း ပဓာနက သူနှင့်မဆိုင်တာကို မစပ်စုဘဲ ဝဲ

ကိုသာ ဦးတန်း လျက်မေး၏။

ဆဲရှည်နှင့်လူက ပဓာနရောက်လာတော့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်

ကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ ဇံအနား

လျှောက်လာကာ

“ဒီတစ်ခွန်းပဲ မေးတော့မယ် သူက မင်းပြောတဲ့ ပဓာနလား”

ပြောပဲ မေးလေသည်။ ပြီးပြီးရောသဘောနှင့် ခေါင်းအညှိတ်

မှာ ပဓာနမျက်နှုံးတန်းတွေ ကြည့်ပင်သွားခဲ့ကာ

“သူတို့က ဘာတွေလဲ ဝဲ မင်းကားမောင်းမရတူးဆိုတာ ဘာကို

ပြောတာလဲ”

စိတ်ရှုပ်တွေ့သည့်လေသံနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလာသည်။

ဝဲ ခေါင်းကုတ်လိုက်ရင်း

“ငါတောင် မသိဘူး ပဓာန သူတို့က မင်းကိုမေးနေတယ်

ဒါကမောင်းမရတာလည်း အဲဒါကြောင့်”

ပဓာန မျက်နှာမှာ ဇဝေဇဝါရိပ်တွေ မြတ်ပြေးကာ မျက်နှာ

ချင်းဆိုင်ရပ်နေသူကို သေချာကြည့်မိသည်။ ထို့နောက် ဝဲကို ပြန်ကြည့်

တာ

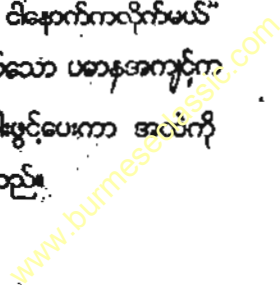
“သူတို့ကို ငါမသိတာ အမှန်ပဲ မသိတာကို ခေါင်းရှုပ်ခဲ စဉ်းစား

စို့ အချိန်မရဘူး မင်းကားမောင်းထွက်လိုက်တော့ ငါ့နောက်ကလိုက်မယ်”

ခပ်ရင့်ရင့်ပဲပြောသည်။ အားမမှာတတ်သော ပဓာနအကျင့်က

ဆည်နေရာမှာ အသုံးဝင်သည်။ ဝဲကိုကားတံခါးဖွင့်ပေးကာ အလယ်ကို

ဝင်ထိုင်စေပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ တံခါးပိတ်ပေးသည်။

ထိုနောက် သူကားထဲဝင်မည်အလုပ်

“ကိုယ်လူ ခဏ”

ရပ်နေခဲ့သော လူပိမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကာ ပဓာန ပန်းကို လှမ်းကိုင်ကာ ဟန်တား၏။ ပဓာနက ထိုလက်ကို အားရှိပါးရှိ ဆုပ်ကိုင်ကာ ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟိတ်”

“ဟာ”

ဒါပေမဲ့ ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

ပိုးစိုးပက်စက် ပစ်ကျမသွားဘဲ ခြေနစ်ချောင်းက ကတ္တရာလမ်း ပေါ် အသာကလေး ကျလျက်။ ရပ်လျက်သာ။

ရန်ဆွသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပေမယ့် ကျန်လှတွေက အေးအေး စွာကြည့်နေဆဲ။ ခံလိုက်ရသည့် လူကလည်း မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်။

“မင်းက ဒေါသကြီးပြီး စိတ်ပြန်ပါလား။ အေးလေ ငါက စိတ်လောသွားတာကို။ ငါတို့ မင်းကို နောက်နေ့ကျရင် ထက်သွယ်ဦး မယ် အဲဒီအခါကျရင် မင်းတည်ငြိမ်နိုင်ပါစေ ငါတို့က မင်းအကျိုးရှိမယ့် စကား၊ ပြောမှာပါ မင်းရှူးရှူးရှားရှား လုပ်ရင်တော့ ဒီလို သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး ကဲ ပြန် ငါတို့သွားမယ်”

ရွှေရောင်သမ်းသော ဆံပင်ရှည်တွေ တလွင့်လွင့်ဖြစ်အောင်

ထမ်းလျှောက်သွားဟန်က တကယ်ကြည့်ကောင်းသည်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ကယ်ကို လွှားခနဲ ထိုင်လိုက်ပုံက မာန်ပါသည်။

ဒါကို ငေးရင်း အကဲခတ်ရင်း ဖဲတစ်ယောက် ကားစက်နှိုးဖို့ ဓမ္မလျှော့နေခဲ့သည်။

ဟိုတယ်ပိုင်တာချင်းတူတာတောင် ထိရောက်တဲ့လူမှ ဓမ္မသိချင်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဆက်ဆံတာကို မတုန်မလှုပ်ရှိနေတာက တော့

ရိုးမှရိုးကြဲခဲ့လား။

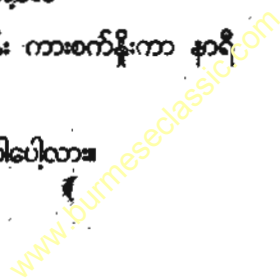
သံသယတွေ တနင့်တိုးပြီး ဖြစ်လာပေမယ့် ပဓာနကို အပြစ် တောင်ရဲ့။ ပြီးတော့ ပဓာနကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘာတစ်ခုမှ သိပုံမပေါ် ထာပို့ ဂိုးသားတာ တွက်လို့ရသည်။

ဒါပေမဲ့ နားမလည်တာတွေကို မေးကြည့်ဖို့ တေးထားလိုက် သည်။

“ဖဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ မောင်းတော့လေ”

ပဓာန လှမ်းအော်မှ ကမန်းကတန်း ကားစက်နှိုးကာ နာရီ ထိုင်ကြည့်မိသည်။

နေ့လည် (၁၁) နာရီတောင် ထိုးပါပေါ့လား။

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ထပ်စုခြင်း

• ၄၆

၁၁ နာရီ ၁၀ မိနစ်မှာ meeting ရှိ၍ အချိန်မီပြေးရတော့

မည်။

တောက် တော်တော်ရှုပ်တဲ့ လူတွေ။

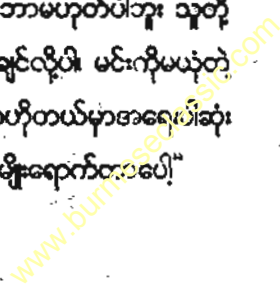

အခန်း (၇)

“ငါ့ကို ဘာမှတာမပေးနဲ့ ဇ၊ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကွယ်ဝက်
ထားတာ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး ၊ ဟိုတယ်ကို ငါကိုင်ထားပေမယ့် ဝင်ငွေ
နဲ့ ပြင်ဆင်တဲ့ကုန်ကျစရိတ်ကို စာရင်းဇယားနဲ့ တင်ပြပြီးရင်းတာ။ အဲလုပ်
နဲ့ပတ်သက်ပြီး သံသယမဝင်တာ ကောင်းတယ်”

ပဓန အသံမာလာတော့ ဖံ့ဖျက်နုပျက်သွား၏။ ပျာပျာသလဲ
ထက်ကာရင်း

“မဟုတ်တာကွာ ငါပြောတာ ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး သူတို့
ဘာသဘောနဲ့ ချဉ်းကပ်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားချင်လို့ပါ။ မင်းကိုမယုံတဲ့
သဘော မဟုတ်ပါဘူးကွာ ဒီလိုကွာ ဟို သူကဟိုတယ်မှာအရေးပါဆုံး
ထူလို့ပေးနေတာဆိုတော့ ငါတို့အတွေး တစ်မျိုးရောက်တာပေါ့။”

စကားကို လိပ်ပတ်လည်အောင်မပြောတတ်တော့ဘဲ စိတ်ရှုပ်

စွာ ဆိုဖာပေါ်လှဲချလိုက်ရင်း

“ဆန်းဇေး ကော”

“စာကြည့်ခန်းထဲမှာ”

“သူလာမှ ကုန်ကြမ်းတွေ ကိစ္စပြောရဦးမယ် ဟု သုံးယောက်
ခွဲလုပ်တာတောင် အားရတယ်လို့ကို မရှိဘူး။ အစကတည်းက ဟာခိစကား
နားထောင်လိုက်ရင် ကောင်းသားနဲ့ ခုတော့ စိတ်မော လူမော”

ဝဲစကားလမ်းကြောင်းလွဲသွားမှန်သိကာ ပဓာန ခပ်မဲ့ပဲပြောမိ
သည်။ ဒီကောင် အကျင့်က ဒီလိုပါပဲ။ ပြောချင်ရာစွတ်ပြော ပြီးရင်
လွန်သွားမှန်သိတာနဲ့ လျှာခေါက်မတတ်တောင်မန်။ ဒါမှမဟုတ် စကား
လမ်းကြောင်းလွဲပြီး မေ့ပျောက်စေတတ်သည်။

ငါ့ညအကြောင်းတွေ့၍ မဟုတ်တာကို အားနာပြီးခေါင်း
ညှိတ်ဖို့ ရှင်းပြဖို့ မစဉ်းစား။ ကိုယ်မှန်တယ် ထင်လျှင် ခပ်တင်းတင်း
နေလိုက်တာပဲ ဖြစ်သည်။

အချိန်တန်တော့လည်း ပြေလည်သွားတာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ မနေ့က ကိစ္စကိုတော့ ခေါင်းထဲမှာ ထည့်မိသည်။

ဘာတွေမှန်းမသိပေမယ့် စိတ်ဝင်စားကာ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်လို အဖြေရှာမိ၏။

ခုချိန်ထိ ထပ်မံ၍ ဆက်သွယ်မလာတာမို့ စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျ

နင်း

“ပဓာန”

“ဘာလဲ”

“မင်းဆီကို ဟိုကောင်တွေ ဆက်သွယ်လာရင်ပြောကွာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သူတို့ပြောတဲ့ စကားအသွားအလာတွေက သိပ်မဟန်ဘူးကွာ

ဘာကြောင့်မှန်းမသိပေမယ့် ငါ မသင်္ကာဘူး ပဓာန၊ အန္တရာယ်တော့
မထင်ဘဲလို့ ထင်တယ် ငါ့စိတ်တွေ လေးနေသလိုပဲ အင်း အဲဒီ အန္တရာယ်
ထဲတို့ တတွေကို တကွဲတပြားစီမဖြစ်စေဖို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ
နဲ့ ငါတို့အတူနေခဲ့တာ ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ။

“(၂၀၀၅)ကဆိုတော့ (၂)နှစ်ကျော်ပြီပေါ့”

“အေး ဟုတ်မယ် သံစဉ်သာ ၁၀နှစ်ကျော်မှာ တိုတတွေ
ဖြစ်တာလေ”

“အင်း”

“အဲဒီကောင်မလေးကို ဒီလထဲမှာ မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးရဦး
မယ်နော်။ မင်းက ဘာကိုပေးမယ် စိတ်ကူးလဲ။ လက်ဆောင်ကလည်း
အဆင်ရဘူးဆိုတော့ တော်တော်စဉ်းစားရခက်မှာ။ ငါကလည်း ရည်းစား
အောင် လက်ဆောင်ဝယ်ပေးဖူးတာမဟုတ်ဘူး သူ့ကျမှပဲ ခေါင်းပူးပြီး

ခြေတိုအောင် အပင်ပန်းခံဝယ်ပေးနေရတာ”

စီးပွားရေးဘက်မှ လူမှုရေးဘက်ရောက်သွားတော့ ပဓာန မျက်နှာ ကြည်လင်လာသည်။ အထူးသဖြင့် အရပ်ကလေးလို ချစ်စရာ ကောင်းသည့် သံစဉ်အကြောင်းပြောတိုင်း ရင်ထဲမှာ နွေးသွားတတ်၏။ သူမက သူ့ဘဝကို မြင်မားအောင် လုပ်ဆောင်ကူညီပေးခဲ့သူတို့ တာသသ ချစ်မြတ်နိုးနေတာလည်း ပါသည်။

တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ သံစဉ်ဆိုနွဲ့သမျှ သည်းခံ နိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဇာနည်အချစ်နဲ့ပတ်သက်သမျှ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

“တစ်နှစ်မှတစ်ခါ ဝယ်ပေးရတာပဲကွာ ဝယ်ပေးလိုက်ပါ။ သူက ကစားစရာတွေကို မက်မောနေတဲ့ ကောင်မလေးပဲကွာ ကစားစရာတွေ အရပ်တွေက ပေါ့ပေါ့ပဲကွာ စဉ်းစားစရာတောင်မလိုဘူး။ ဪ့တော့ မေ့တော့ မလို့၊ ဒီအပတ်ထဲမှာ ခန်းဆီးတွေလဲရမယ်။ ဆိုင်ကို မင်းသွားမလား။ ငါသွားမလား။”

“ငါပဲ သွားပါ့မယ်”

“အေး၊ ဒါဆိုရင် အန်ကယ်ဖို့လည်း ဝယ်ခဲ့၊ ဟိုကောင်မလေးက အိမ်ကို တန်ဆာဆင်ဖို့ တွေးတတ်မြင်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ပဲ အလိုက်တသိ ဝယ်ပေးရမှာ”

“အေးပါ”

“မင်းက ဘာပြုံးနေတာလဲ”

ပဓာနက မျက်စိလျှင်သည်။ ဇာနည်က မချီမချည်ပြုံးလိုက်တာကို မြင်မြင်အောင် မြင်သွားသေးသည်။

ထို အပြုံးရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်လိုစကားလုံးတွေရှိနေတာ လို့ ချက်ချင်းပဲ သိကာ

“ဟေ့ကောင် ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မတွေနဲ့၊ မင်းပရမ်း၊ ဝတာတွေပြောရင် ငါသည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူးနော် ၊ ကြုံပြောထားတာ”

“ဪ ငါဘာပြောရသေးလို့လဲကွာ မင်းကလည်း ဟဲ့ ဟဲ့ ဇလုံမလဲ ခြိမ်းခြောက်မနေပါနဲ့ ငါနားလည်ပါတယ်ကွာ”

“ဟေ့ကောင် မင်းပြောနေရင်း တန်းလန်းတောင်”

“ဟ ဟ ဘာလုပ်တာလဲ ဟေ့ကောင် ပဓာန မင်း နော်”

“မရဘူး မင်းနောက်ကို ဆင်ခြင်နိုင်အောင် ဆုံးမထားမှ

ဖြစ်မယ်”

ပဓာန လိုက်တော့ ဇာနည်ကလေးရင်း ပြေးသည်။ ပဓာန မျက်နှာကြီး နို့ညိုပုပ်နေပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေကတော့ ပြုံးရယ်နေ၏။ ဇာနည်ကလေးကို သေလှပျောပါးအဖွင့်မှာ လွှားခနဲ ခုန်လှုပ် လိုက်ပြီး

“ဘယ်ရမလဲကွာ မင်းငါ့အကြောင်းသိရက်သားနဲ့ အသား အနာခံပြီး စတယ်၊ နောက်တစ်ခါ မစရဲအောင် ကဲ ကဲ”

အပေါ်စီးမှ ခေါင်းမထူနိုင်အောင် ဆက်တိုက်ထိုးချတော့ ဝဲ အထိနာသွားသည်။ သို့သော် ဝဲတစ်ယောက်ကံကောင်းသွားပါ၏။

အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော ခြေသံတစ်စုံကြောင့် ပဓာနက ချက်ချင်းလွှတ်လိုက်လေသည်။

“မင်း နော် ဒီတစ်ခါပါ၊ နောက်ဆို ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ရင် မင်းကိုအသေလုပ်မယ် ၊ မှတ်ထား၊ ပဓာနဆိုတဲ့ကောင်က စီးပွားရေး ပဲ ရှေ့တန်းတင်တာကွ”

အခန်း (၈)

ရုံးခန်းထိုင်ဖို့ အလှည့်ကျလာတော့ ပဓာန(၄)နာရီထိုးတာနှင့် နိုတယ်ကို ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဟိုတယ်ရောက်ဖို့ ၁၀ မိနစ်အလိုမှာ ကားက ခြေပြင်းချင်း ရပ်တန့်သွားလေသည်။ ထိုအခါမှ ဆီမထည့်ခဲ့တာကို ဆီရကာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခေါ်သဖြစ်လို့ မဆုံးတော့။

စတီယာရင်ကို ထုချလိုက်ရင်း အိတ်ကပ်ထဲက ဟန်းဖုန်းကို ထုလုပ်လိုက်သည်။

ထိုခဏမှာ သူ့ရဲ့ ဗုပါရစ် ဘေးကို မှန်အလုပ်ဝတ်ကားအနက် ထိန်း ထိုးစိုက်လာလေသည်။

ဖုန်းမဆက်ဖြစ်သေးဘဲ အမှတ်တမဲ့ ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ကားတံခါး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားပြီးနောက် ဝတ်စုံအနက်နှင့် လူတစ်ယောက်ဆင်းလာသည်။ ဇီညိုရောင် မျက်မှန်ကြောင့် မျက်နှာက မသဲကွဲတော့ပေမယ့် ရွှေရောင်ဆံနွယ်တို့က အသိဉာဏ်ကို လင်းလက်စေသည်။

ဟင် ဟိုတစ်နေ့ကလူပါလား။

“ဟဲလို မင်းနေကောင်းတယ်နော်၊ မင်းကားနံပါတ်ကို မှတ်မိလို့ နောက်ကလိုက်လာတာ။ ကားက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကူညီဖို့ တစ်ခုတည်းအတွက်နဲ့တော့ တကူးတကလိုက်ဖေးမယ် မထင်ဘူး”

“အဟက် မင်းတော်ပါတယ်၊ ဟုတ်တယ် ငါက မဆိုင်တဲ့ကိစ္စအတွက် စိတ်မောနေရတဲ့ လူပေါ့ ကဲ မင်းကားမောင်းမရရင် ထားခဲ့ ငါ့ကားနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ မင်းကိုပြောစရာရှိလို့ တစ်ယောက်တည်းထွက်လာမယ် အချိန်ကို စောင့်နေရတာ ကြာပြီ ကဲ မင်းဆင်းခဲ့တော့”

ပြောသမျှစကားတွေက လေးလေးပင်ပင် ရှိကား မနည်းကြီးစားပြီး ပြောနေတာပေါ်လွင်နေသည်။ ပုံစံတွေက သူ့ကိုတော့ ပြန်ပေးမဆွဲလောက်ပါဘူးဟု တွေးလျက်။

“ကောင်းပြီလေ မင်းတို့အရေးတကြီးဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စကို ငါ့သိ

ဆင်သေးဟယ်၊ အဲဒီအတွက် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါလိုက်ခဲ့မယ်”

“အိုကော ဒီလိုပေါ့၊ နေဦး မင်းကားအတွက် ငါ့လူတစ်ယောက် ထားခဲ့မယ် မင်းပြန်လာတဲ့အချိန်ကုန်ရင် ဒီကားအကောင်းပကတိရှိစေရမယ်”

“ကားက ဆီကုန်သွားတာ”

“မိဆို အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ငါ့ကားထဲမှာ ဆီအပိုပါတယ် ဟေ့ ဂျက် သူကားထဲ ဆီဖြည့်ပေးလိုက်စမ်း”

“ဟိုက် မစ္စတာ”

အသာနီစပ်စပ်နှင့် လူတစ်ယောက်ဆင်းလာကာ ရွှေရောင်ဆံဝင်ရှည်နှင့်လူကို ဦးညွတ် အရှိအသေပြု၏။ ပြီးတော့ ကားနက်ကြီးနဲ့ နောက်ခန်းတံခါးကို သွားဖွင့်လေသည်။

“ဆီဖြည့်ရုံပဲ ဆိုပေမယ့် မင်းမစောင့်နဲ့တော့ ပစားနု၊ ငါ့ကားနဲ့ ခဲ ထိုက်ခဲ့၊ မင်းကားကို ဂျက် မိုးထိပ်ပန် ရှေ့အရောက်ပို့ထားလိမ့်မယ်”
“ရပါတယ်”

ဘာကြောင့် အလွယ်တကူ လိုက်လျောနေမိသလဲ မသိ။ သူ့ထဲ သည်လိုရွှပ်ရွပ်ထွေးထွေးတွေကို စိတ်ဝင်တစားရှိခဲ့သည်။

မိပေမဲ့ တစ်ခါတလေတော့လည်း။

ဖန်ခွက်လှလှကလေးကို ဖွဖွရွရွကလေး ကိုင်ထားခဲ့သော
လတ်ချောင်းတွေမှာ ပလက်တီနမ် ပြောင်ကွင်းတွေကမနည်း
လက်ချောင်းတိုင်းမှာ ရှိနေတာမို့ ထိုလူအဆင့်ကိုမှန်းလို့ရသည်။

နီရဲနေသော လက်ဖဝါးစောင်းတွေကို ငေးနေရင်းမှ မျက်မှန်
ခွတ်ထားခဲ့သော မျက်ဝန်းတွေထဲ အကြည့်ရောက်၏။

ပြာလဲ့ရီဝေသော မျက်ဝန်းတွေက မျက်တောင်တို့ဖြင့် တင်းနေ
စေလျက် သူ့ကို တန်ပြန်စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“မင်းတို့ ကိစ္စကိုပြောတော့လေ ရောက်တာပဲ ၁၅ မိနစ်
ရှိနေပြီ ငါက ၄နာရီခွဲကို အရောက်သွားရမှာကွ စည်းကမ်းမျက်လို့
မဖြစ်ဘူး ကျွန်တို့ ကောင်တွေပြောလိမ့်မယ်”

“မင်းက ကိုယ်တာဝန်ယူရတဲ့အပိုင်းကို လေးစားတဲ့လူဆိုတော့
ငါပိုသဘောကျသွားပြီ ဒီမှာကြည့်စမ်း”

“ဘာလဲ”

အလှဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံ စားပွဲပေါ်ရောက်လာသည်။ ပစာန
ဖျတ်ခနဲ ကောက်ကြည့်လိုက်တော့

ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ။

“ဟင် ဒါ ဒါ”

ပစာန အံ့သြသွားတာကိုကြည့်ပြီး ထိုလူက မျက်မှောင်ကုတ်

ရင်း

“မင်းသိနေတယ်လား”

ဟု မနစ်မြို့စွာမေးသည်။

ပစာနက မျက်မှန်ဖြူကလေးတပ်ကာ လှလှပပကလေး ပြီးနေ

ခဲ့သော မျက်နှာတစ်ခုကို သေချာကြည့်၍ ခေါင်းခါသည်။

သည်အချိန်မှာ ညာသွင်းပါသည်။ အကြောင်းမှာ မင်းသိနေ

ထယ်လား ဟူသော စကားအားလုံးကို ဆင်ခြင်စေခဲ့သည်။

ပစာနက ဓာတ်ပုံကိုပြန်ပေးရင်း

“မသိဘူး သူတယ်သူလဲ”

“အေစ္စရာ တဲ့”

“ဟင် နာမည်က အဆန်းပါလား။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာတော့
ဓဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂျပန်မှာ နေခဲ့လို့ နည်းနည်းပါးပါး
ပြောင်းလဲသွားတာမျိုးပါ။ သူက မြန်မာစစ်စစ်တစ်ယောက်ပဲ”

“ငြော်”

“သူ့ကိုသေချာကြည့်စမ်း ဘာထူးခြားတာတွေလဲ”

“ခေတရီပဲ ငါက စုထောက်မှမဟုတ်တာ။ ဘာကိုမှ ခေါင်းရှုပ်

ခံ မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။ မင်းပြောချင်တာကို ရှင်းရှင်းမဲ့ပြောကွာ ဒါနဲ့

မင်းနုလှည့်ကတော့

“ဆုရက်ဂျီ”

“ဪ”

“ငါက တရုတ်ခြိန်မှာ ကပြားတစ်ယောက်လေး၊ မြန်မာလိုပြောလို့ရတယ်။ လူမျိုးချင်း အတူတူရှိ ဒေဝစွဲရာကို သံယောဇဉ်နဲ့ဓမ္မတ္တာထားခဲ့ပေမယ့် သူက ငါ့ကို သံသယနဲ့ မကြည်ဘူးလေ။ အင်း၊ သူ့မိဘတွေ ဆုံးသွားတော့ ပိုဆိုးသွားတာပေါ့။ သူက ဂျပန်တက္ကသိုလ်တစ်ခုက ပါမောက္ခတစ်ယောက်ကွ။ ပညာရေးမှာ သိပ်ထူးချွန်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိုလာခါနီးမှာ အက်ဆီးဒင်တစ်ခုဖြစ်သွားတဲ့အပြင် သူ့မိဘတွေ ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားတော့ ယဉ်ယဉ်ကလေး ရှာသွပ်တဲ့ သူဖြစ်သွားခဲ့တယ်”

“အင်း”

“အကောင်းအတိုင်း သွားလာလှုပ်ရှား ပြောဆိုနိုင်တာကလွဲရင် သူ့ရဲ့ ဦးနှောက်က နည်းနည်းပြောင်းလဲနေပြီ။ စိတ်ကပုံမှန်မဟုတ်တော့ဘူး”

ရင်ထဲမှာ ငြိတွယ်မှု တစ်စွန်းတစ်စအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ သနားစရာပါလား။

“လိုရင်းကို ပြောပါ ဆုရက်ဂျီ”

ဆုရက်ဂျီက လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် အသာအယာ ချလိုက်ပြီး

“သူက တစ်ယောက်တည်း ရွက်လွှင့်ချင်နေတဲ့ သဘောပဲ ဒါပေမဲ့ ငါက အဲဒီအတိုင်းမမြင်ချင်ဘူး။ သူ့နောက်ကို တစ်ကောက်ဆောက်လိုက်နေမိတယ်။ အဲဒီတော့ သူက ခါးခါးသီးသီး နဲ့ ဟိုတယ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းတည်းနေတော့တာ။ ဟိုတယ်တွေ စုံနေပြီ ခေါ်ရဲ့။ မိုးထိပ်ပန် တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်”

“အဲဒီတော့ ငါက”

ပစာန မျက်နှာမှ စိတ်ဝင်စားခြင်းများကို အကဲခတ်ပြီး ဆုရက်ဂျီက ပြုံးသည်။

“ပြောမယ် ဒီတစ်ခါ ဘယ်ဟိုတယ်မှ မပြောင်းရအောင် ငါ့ဦးစားချင်တယ်။ အဲဒီအတွက် ဟိုတယ်ရဲ့ အရေးပါဆုံးလူလိုနေတာ။ သူ အခု မင်းတို့ ဟိုတယ်က အခန်း နံပါတ်(. . .)မှာရောက်နေပြီ”

“ဪ”

ဘာကိုကူညီနိုင်နေသလဲဆိုတာ ခုချိန်ထိ ပစာန နားမလည်နိုင်သေး။ ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်း စိတ်ကိုနေတတ်တာတွေက တစ်ခါမှမလျော့နေတာဆန်းပါ၏။

ဘာကြောင့် ဆုရက်ဂျီ ပြောသမျှကို ခေါင်းညိတ် မှားထောင်

နေနိုင်မိသလဲ မသိ။

“ခုချိန်ထိ မင်းသဘောမပေါက်သေးဘူးမဟုတ်လား ပဓာန ဇီဝိပေါ သူ့ဇီဝိတယ်ကနေ မပြောင်းအောင် စွဲဆောင်မှုတစ်စုံတစ်ခု လိုအပ်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဟိုတယ်ကို ဝင်ချိန် ထွက်ချိန် ငါသိချင် တယ်။ သူက နေထိုင်ခွင့်ရက်မပြည့်မချင်း ဘာကြောင့်မှ ပြန်မှာမဟုတ် ဘူး။ အဲဒီရက်အတောအတွင်း သူ့ငါ့လက်ထဲရောက်လာအောင် မင်းတတ် နိုင်ပါတယ်။ ဇီဝိပြောလို့ တစ်ချို့မထင်နဲ့ဦး သူက ငါ့ရဲ့ ဇနီးလောင်းဖြစ် နေလို့ပဲ”

ငါမကူညီနိုင်ဘူးဟု ခေါင်းခါချင်ပေမယ့် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ဆူရက်ဂျီ ဘယ်လိုကြံစည်ထားသလဲဆိုတာ သိချင်မိသည်။

ပဏန ဘဝမှာ စီးပွားရေးမဟုတ်တဲ့ သူများအကြောင်းကို ပထမဆုံးအချိန်ပေးပြီး နားထောင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“မိဆိုလည်း သူပြောင်းတဲ့ ဟိုတယ်ကို မင်းပါလိုက်ပြောင်း ပြီးနေပေါ့ ဒါပဲရှိတာပဲ”

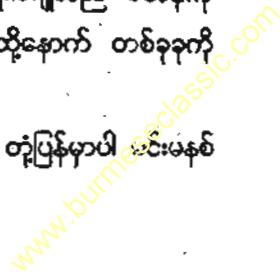
“မင်းကရိုးရိုးလေးနဲ့ တွေးတာကိုး သူက ငါ့အရိပ်မြင်တာနဲ့ လှစ်လှစ်ပါပဲ။ ကင် ပြေးတော့တာပဲ။ ကဲ စကားတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောတော့ဘူးကွာ။ မင်းကူညီပေးရမယ့် တားဝန်ကို ပြောမယ်။ မင်းတို့

ဆိုတယ်က မန်နေဂျာကို မှာထားပေးပါ။ သူ့အပြင်ထွက်တာနဲ့ မင်းကို အကြောင်းကြားလို့ အဲဒီအခါကုရင် မင်းကငါ့ကိုတစ်ဆင့် ဆက်သွယ် ထေထေ ငါ့ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားမယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဇီဝိက မပြောင်းချင်တော့ အောင် ဟိုတယ်ကို ဇီထက်ဂိုဦး သားနားသပ်ရပ်အောင် ပြင်ဆင်မွမ်းမံ ထေထေ အဲဒီအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို ငါ့တာဝန်ယူရင်မယ်။ သူနဲ့ပတ် သတ်သမျှ အားလုံး လိုလေသေးမရှိပါစေနဲ့။ ပြီးတော့ နေ့လယ်ဘက် သူ့ဟိုတယ်မှာ ရှိတဲ့အချိန်ကို ငါ့ကို ဖုန်းဆက်ပြော။ အဲဒါတွေအားလုံးကို ခင်စိစဉ်တာဝန်ယူပါ ပဓာန”

“ကွတ် ပြဿနာပဲ ၊ မင်းက အလုပ်လာရုပ်တာကိုး။ ဇီမယ် ဆူရက်ဂျီ။ မင်းမှာ ဘယ်လိုအကြံအစည်တွေရှိနေတယ်ဆိုတာ ဆွေးကြည့်ရုံနဲ့သိတယ်။ ငါ့ဟိုတယ်မှာ ရုပ်ရုပ်ယုက်ယုက်တွေ အဖြစ် အခိုင်ကူး။ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ငါမြောင်းထဲရောက်မှာ ၊ ငါက ဆောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချိန်နဲ့ဒီအနေအထား ရလာတာ။ ငါ ခြံလှမ်းမှားတာ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းက သည်းခံမှာမဟုတ်ဘူး။”

ငြင်းမည်ဟု ထင်မထားခဲ့သော ဆူရက်ဂျီသည် ပဓာနကို ချစ်စွာ စိုက်ကြည့်ပြီး အေးစက်စွာ ပြုံး၏။ ထို့နောက် တစ်ခုခုကို ဖြေစားပြီးမှ

“မင်းရဲ့ ကူညီမှုအတွက် ငါ တစ်ခုခု တုံ့ပြန်မှာပါ။ မင်းမနစ်

နာစေရဘူး”

ပဓာနက ခေါင်းခါကာ ခပ်မဲ့မဲပြီး၍

“မင်းကိစ္စတွေက ရိုးသားစွာ ပြီးဆုံးသွားမယ် မထင်ဘူး တစ်ခု
တော့ရှိတယ် ဆူရက်ကို ခုကိစ္စမှာ ဘာမှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဖြစ်ဘူးလို့
မင်း အာမခံနိုင်ရင် ငါကူညီမယ် အဲ့ဒီအတွက် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှုမှ
ပေးရောမလိုဘူး။ ဘယ်လိုလဲ မင်းအာမခံနိုင်သလား”

ဆူရက်ကို တွေခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

သူ့ဂျပန်မှ မြန်မာပြည်ကို တကူးတက လာခဲ့တာ လည်ပတ်
ချင်လို့မဟုတ်။ ပြီးတော့ စီးပွားရေးအတွက်လည်း မဟုတ်။

တစ်စုံတစ်ခုသော ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် ဘာမဆို ပြောင်းလဲဖြစ်ပျက်
သွားနိုင်သော အနေအထားမှာ

သူ ဘာတစ်ခုမှ အာမခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဦးနောက်ထဲထဲ
အဖြေတစ်ခုနှင့်အတူ

“ကောင်းပြီလေ မင်းမကူညီနိုင်ရင်လည်း နေပါ ဒါထဲ
ဒီစကားတွေကို ခုပဲ မေ့မိလိုက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ မင်းသတင်းတွေ
လျှောက်ဖွဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းအနာဂတ်သိပ်မကောင်းနိုင်ဘူး ငါ

ငါ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မဆိုဘဲ လာစွက်ဖက်ခဲ့ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မညှာ
တတ်ဘူး။ ထပ်ပြောမယ် ဒီဆိုင်က ထွက်တာနဲ့ အားလုံးမေ့မိလိုက်ပါ
လောန”

အခန်း (၉)

သံစဉ် မွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်ကို ခေါင်းစားနေဆဲ မှန်တံခါးဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာကာ

“ဘော့စ် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကတွေ့ခွင့်တောင်းနေတယ်”

“လွှတ်လိုက်ပါ မျိုးမ”

“ဟုတ်”

လျော့ရဲရဲ ဖြစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ်ပြင်ထိုင် လိုက်ပြီး အသင့်စောင့်နေလိုက်သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာ မှန်တံခါးဖျတ်ခနဲပွင့်လျက် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံအပြည့်နှင့် လှတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ ဇီတစ်ယောက် စမတ် ကျကျ လက်လွှဲပြီး လှမ်းဝင်လာသူကို ငေးရင်း ချက်ချင်းမှတ်မိသွား၏။

“မင်း”

“ဟုတ်တယ် ဇွဲထက်ဇံ၊ ငါပဲ”

“ထိုင်ပါ ဘာကိစ္စများပါလိမ့်”

ဆူရက်ဂျိုက ဘာမှ မပြောသေးဘဲ သူ့ကို အထူးအရေးနိုးသ နှင်နေသည့် ဇွဲထက်ဇံကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်မိသည်။

နဖတ်ချောမွေ့သော မျက်နှာက စိတ်ပျော့တတ်သည့် ဘာကို အကဲခတ်လို့ ရနေသည်။ ပြီးတော့ သိမ်းသွင်းစည်းရုံးလို့ နည်းမှာ သိလိုက်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ အဆင်ပြေမည် ထင်ပါ၏။

“မင်း ကိုယ်နာမည် သိနေတာတော့ တကယ် အံ့ဩဝယ်”

“ဒါ မဆန်းပါဘူး သိဖို့လည်း ဘာမှမခက်ပါဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ မင်းနာမည်မသိဘူး”

“ဆူရက်ဂျိုပါ ခုမင်းရဲ့ဟိုတယ်မှာ တစ်ယောက်တည်း

နေတဲ့ ဒေဝစွရာနဲ့ ဆွေမျိုးတော်တယ်”

“ဟင် ဒေဝစွရာ ဟုတ်လား”

ဇံ ဟန်မဆော်နိုင်ဘဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။ နာမည်

နဲ့ရင်ထဲမှာ နွေးသွားတာ ဆန်းပါသည်။

ဆူရက်ဂျိုသည် အကင်းပါးသူမို့ ဇံ မျက်နှာပေါ်က အပြောင်း

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်စစ်ချဉ်း

• ၆၆

အလဲကို ချက်ချင်းပတ်မိသွားလေသည်။

တစ်ဖက်က အလိုမကျဖြစ်မိပေမယ့် တစ်ဖက်က ကျေနပ် လိုထားမိသည်။

“မင်း သိတယ်ပေါ့”

“တစ်ခါ စကားပြောဖူးတယ်”

“ဟုတ်လား”

ဝံ မညာတတ်တာ သိရတော့ ဆူရက်ကို သဘောကျသွား၏။ ချက်ချင်းပင် သူ့အသုံးချလိုချင်မည့် လူတစ်ယောက်ဆိုတာကို တွက်မိ လိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ မင်းကံမကောင်းဘူး ဇွဲထက်ခံ။

“သူ က ယဉ်ယဉ်ကလေး ရူးသွပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ပဲ ဇွဲထက်ခံ။ သူက ငါ့ကိုရှောင်ပြေးနေတာ”

ပဓာနကို ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း အတိုချုံးပြောပြလိုက်တော့ ဝံ မျက်နှာညှိုးမိသွားလေသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာလား။ စိတ် ပျက်သွားတာလား။

ဒါကိုတော့ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲ သိလိမ့်မည်။

“မင်း ဒီကိုလာတာ ဒီအကြောင်းပြောရုံသက်သက်ပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး”

၆၇

နတ်သမီး

“ဒါဆို”

“ဒီမှာ မင်း သေချာနားထောင်စမ်း ဇွဲထက်ခံ။ ငါပြောတာကို မင်းလက်ခံရင် အထိုက်တန်ဆုံးတဲ့ပြန်ပေးမယ်”

ပဓာနကိုပြောခဲ့စဉ်က တို့ဆိုင်းခဲပေမယ့် ခုတော့ လိုရာကို ချက်ချင်းတည်ပြောနိုင်ခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ သည်ကိစ္စအတွက် အဆင်မပြေ ဆိုင်း ဟိုတယ်က မပြန်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထား၏။

နုလုံးသားက မွတ်သိပ်တောင်တမူအတွက် အားလုံးကို ဆေးဆပ်ရဲပါ၏။

ဒါပေမဲ့ ထိုနုလုံးသည်မွတ်ကိုတော့ ပေးဖို့ အိပ်မက်ထဲတောင် အညံ့မခံနိုင်။

ပြီးတော့ သူ့ရည်စူးထားတာတွေ

ဆူရက်ကို အပေးအယူလုပ်လာသမျှ ဇွဲထက်ခံသည် တစ်ခွန်း မပြင်းခံ။ မပြင်းရသည့်အကြောင်းအရင်းက ရင်ထဲမှာရှိနေခဲ့သည်လေး။

“မင်း ငါပြောတာတွေကို လက်ခံနိုင်ရဲ့လား”

ဖြစ်လိုရာတွေ တောက်လျှောက်ပြောချသွားပြီးမှ သူ့ဆန္ဒကို အတော်ရာသည်။

ဝံကလည်း အကြံသမားမို့

“လက်ခံနိုင်တာပေါ့ကွာ”

www.burmeseclassic.com

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်စတင်ခြင်း

• ၆၈

ဟုချက်ချင်း လက်ခံလေလျှင် ဆုရက်ဂျီက ဝမ်းသာအားရ
လတ်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေသည်။

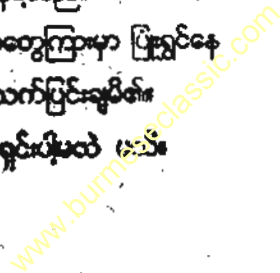

အခန်း (၁၀)

“ဟေ့ကောင် ဇံ ဘာကိစ္စ နာရိတာကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေရတာလဲ၊
ဒီနေ့ ဘာမှ အလုပ်မရှိဘူး မင်းလစ်ပြေးမယ်လို့ မစဉ်းစားနဲ့နော်”
ဆန်းအေး ခပ်တိုတိုပြောတော့ ဇံ မျက်နှာဖျက်ကာ မဆိုသွား
နိုင်ပါဘူး။ ဆန်းအေးရိုပ်မိသလို ပဓာနများ ရိုပ်မိနေမလားဟု ရင်ထိတ်
သွားရသည်။

သည်နေ့ သံစဉ်မွှေးနေ့ရှိ သူတို့အားလုံး ခေါက်တာဦးသော်ဝင်
တိုက်မှာ အစောကြီးကတည်းက ရောက်နေခဲ့သည်။

အရွယ်စုံသော မွှေးနေ့ပွဲလာ ပရိသတ်တွေကြားမှာ ပြုရှင်နေ
သော သံစဉ်ကို ထုန်းကြည့်ရင်း ခဏခဏ သက်ပြင်းချွမ်းမီး
သည်မွှေးနေ့ပွဲက ဘယ်အချိန်မှ ထူရှင်းပါ့မလဲ (သေး)

မမြင်အောင် လစ်ပြေးဖို့ ထွယ်ပေမယ့် သိသွားလျှင်မလွယ်။
လေးလေးသော်က ဘာမှမပြောပေမယ့် ပခံနပ်စပ်ကိုတော့
ကြောက်ရသည်။

“မစဉ်းစားပါဘူး၊ ကြိတ်ပဲ ကြိနေတာကွ ဟဲ ဟဲ ဒါနဲ့ ဟိုကောင်
ကော”

“ထုံးစံအတိုင်း သံစဉ်ဘေးမှာပဲ နေမှာပေါ့ မင်းမမြင်ဘူးလား”
ဝဲက လည်ပင်းရှည်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါသည်။

“ဒီလောက် လူတွေ ရှုပ်နေတဲ့ဟာ ဘယ်လိုလုပ်မြင်မှာထဲ
သူ့ကို ငါရှာနေတာကွ၊ ရောက်ကတည်းက လှစ်ခနဲပျောက်သွားတာကွ
ခုချိန်ထိ ငါတို့ဆီမလာသေးဘူး”

“မင်းက ဘယ်သွားစရာရှိလို့လဲ၊ ရည်းစားနဲ့ချိန်းထားတာဆိုရင်
တော့ ကိုယ်ချင်းမစာနိုင်ဘူး ဟေ့ကောင်”

ထပ်မံပြီး ခေါင်းခါလိုက်စဉ် ကုတ်အင်္ကျီထဲက ဖုန်းက အဆင်
မပြတ်မြည်လာသည်။ ဖုန်းကို ထုတ်ကြည့်လိုက်ပြီးတော့ ဝဲ မျက်နှာ
ချောချောမှာ အပြုံးတွေဝေသွား၏။

“ဘယ်ကဖုန်းလဲ”

“မန်နေဂျာဆီက”

“ဒါများ မင်းမျက်နှာက ရည်းစားနဲ့တွေ့ရတော့မယ်အတိုင်း

အသွားလိုက်တာ”

ဆန်အေးက မသင်္ကာသလိုကြည့်ပြီး ဝေဖန်သည်။
ဝဲ ဘာမှမပြောဘဲ ညှဉ်းပွဲထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။
ပြီးတော့ ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့ရင်း မန်နေဂျာ

ဖုန်းကို နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ဟာ ဘော့စ်ကလည်း ဖုန်းခေါ်နေတာပဲ ကြာလှပြီ ဒီမှာ

အရေးကြီးတယ်”

“အေး ပြောကွာ”

“ဘော့စ်ရေ ဒေဝစွရာ အပြင်ကပြန်လာပြီ”

“ကြာပြီလား”

“အေး အေး ကျေးဇူးတင်တယ် ဟေ့ကောင် အခုပဲ ငါလာခဲ့

ဒီကြားထဲ အပြင်ပြန်ထွက်သွားရင် ဖုန်းထပ်ဆက်”

“ကောင်းပါပြီ ဘော့စ်”

ဖုန်းပိတ်ပြီးတော့ ဝဲမျက်နှာဖုံးမရဖိမရ ရွှင်မြူးနေခဲ့သည်။ တစ်ပုံ

ပြောနေသော ကားကို အားမလိုအားမရပြင် အရှိန်ထပ်မြှင့်လိုက်သည်။

တွေ့ချင်လှပြီ ဒေဝစွရာ ရယ်။

www.burmeseclassic.com

ကလိန်စေ့ရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့် ပွေးသန်နေသော မျက်နှာကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ရင်း

“ဘာကိစ္စလဲ”

မနစ်မြို့ရွာမေးသည်။

“လာလည်တာပေါ့ ဒီဟိုတယ်က ကိုယ်ပိုင်တာလေကွာ”

ဟုတ်သားပဲ။

အေစွရာ စိတ်ရှုပ်သွားမိသည်။ မွေးစားမိတာတွေ အဖြစ်ကို သတိရ၍ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲနေတုန်း အဖျက်က ဝင်လာသည်။

အေစွရာသည် ညှို့ဝင်နေသော မျက်ဝန်းတို့ကို ရှောင်လွှဲပြီး

“ဆောရီး တို့ညွှန်ပြီး စကားမပြောနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ တို့

ဒီတိုလာလည်တာ အပျော်သက်သက် မဟုတ်ပါဘူး။ အနှောင့်အယှက် တွေက ကင်းဝေးအောင်ပါ ပြီးတော့ ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့ မိဘတွေကိစ္စတွေက

ဣလိလ်ပြုဖို့လည်း ပါစာယ် အဲဒီတော့ မိတ်သစ်နဲ့စကားလက်ဆုံကျဖို့ စိတ်မပါဘူး။ ဒီဟိုတယ်က ရှင့်ဟိုတယ်ဆိုတာ မေ့နေလို့ လာတည်း

မိတာ။ ဒီလို လာရှုပ်မယ်မှန်းသိရင် စိတ်မကူးပါဘူး။”

ပြောသမျှစကားတွေက ဓားသွားလိုပဲ ထက်နေ၏။

“ရင်ထဲအတော်ကြီး ထိရသွားပါ၏။ ရက်စက်လိုက်တာဟု တွေးဖြစ်တဲ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိရင်း

အခန်း (၁၁)

ခပ်သဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသော အခန်းတံခါးခေါက်သံက ကျလှလှမျက်ရည်ကို တန့်သွားစေသည်။

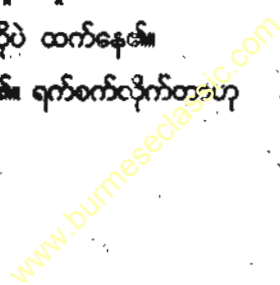
ဘယ်သူပါလိမ့်။

အဖြေရာရင်း အာရုံထဲမှာ ဆူရက်ဂျီ မျက်နှာကိုပြေးမြင်သည့် သူဖြစ်နေရင် ဒုက္ခဟု စိုးရိမ်မိပေမယ့် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်မိသည်။

လာမည့်ဘေးပြေးတွေ့ချင်ပါ၏။ သို့သော်

“ဟင် ရှင်”

အခန်းထဲမှာ ရပ်နေခဲ့သော သူသည် မြဲပြဲမျက်နှာနှင့် ဆူရက်ဂျီ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ပါးချိုင့်တစ်ဖက်ပေါ်အောင် နှစ်လိဖွယ်ပြီးနေခဲ့သော ငွေထက် ဆိုသူဖြစ်နေလေသည်။

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ပတ်စုခြင်း

၈၄

“မဟုတ်တာကွာ လူ့ဘဝရတုန်းခဏမှာ အဘွားကြီးလို ခြောက်သွေ့သွေ့ ကြီးနေဖို့ စိတ်မကူးသင့်ဘူးလို့ တို့ထင်တယ်။ မင်း အတွေးခေါင်နေတာပါ။ ဒေဝစွရာရယ်၊ တို့မြန်မာစကားပုံ တစ်ခုရှိတယ်ကွာ မင်းကြားဖူးမလား။ မသိဘူး။ တစ်ရွာတစ်ကျိအောက်ပါဆိုတာလေ။ အဲဒီ အတိုင်း မင်းနေထိုင်သင့်တယ်။ ဒါမှ အရေးကြီးရင် အကူအညီပေးမယ် လူရှိမှာပေါ့”

တစ်ရွာတစ်ကျိ အောက်ပါတဲ့။

ဘာကိုပြောတာလဲ။

ဒေဝစွရာ ကောင်းစွာနားမလည်ဘဲ စိတ်ရှုပ်သွားရသည်။

“ရှင်ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ဝွဲထက်ခံ၊ အို ရှင်းမပြပါနဲ့တော့

တို့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးနေပါရစေ၊ ခု လောက် စကားပြောပြီးရင် ကျေနပ်ပါတော့နော်”

တောင်းပန်သလိုပြောပြီး တံခါးဆွဲပိတ်ဖို့ ဟန်ပြင်တော့ ဝံက ကိုယ်နှင့်ခံထားရင်း

“ဆောရီးပဲ ဒေဝစွရာ မင်းကိုတို့ စောင့်ရှောက်ချင်တယ်။

ပြီးတော့ သတင်းပေးပါရစေ”

“ဘယ်လို”

ဒေဝစွရာ မျက်မှောင်ကုတ်ကာ နားမလည်သလိုကြည့်၏။

၈၅

နတ်သမီး

“မင်း စုံစုံစေ့စေ့ သိချင်ရင် တို့ရုံးခန်းထဲကို ခဏလိုက်ခဲ့လေ”

“ဟင်အင်း ဒီမှာပဲ ပြောပါ”

“တို့က မင်းကိုအားနာလို့”

“ရပါတယ် တို့စိတ်ထဲမှာ ဒါကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါ ဘူး ကိုယ်ရိုးသားရင်ပြီးတာပဲ”

ပြောသင့် မပြောသင့် ချင်ချိန်နေပုံရသော မျက်နှာချောချော ထို ငေးရင်း ဒေဝစွရာ ရင်ထဲ ပူလောင်လာသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ ဆိုဖူးခဲ့သော သူက သတင်းပေးချင်တယ်ဆိုတော့ ဘာများဖြစ်နေမလဲ။

“တို့တစ်ခုမေးမယ်နော် မင်း ဆူရက်ဂျီ ကိုသိလား”

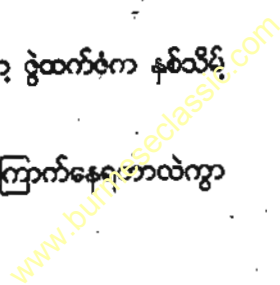
“ဟင်”

ဒေဝစွရာရဲ့ ပန်းရောင်မျက်နှာကလေး ပြူလျော်သွားကာ လှုပ် ထွက်ရှားရှားဖြစ်လာလျက်။

“ရှင် ရှင် ဆူရက်ဂျီကို သိနေတယ် ဟုတ်လား။ ပြောစမ်းပါ သူ သုဒ္ဓိဟိုတယ်မှာ ရောက်နေပြီလား၊ ဇုကွပ် ဒီလူကတော့ အဲဒီလို ခြစ်နေပြီ ဖြတ်လို့မှ ရပါတော့မလား”

လျှာခလုတ်တိုက်မိမတတ် မေးတော့ ဝွဲထက်ဝံက နှစ်သိန် သလိုပြုံးကာ

“အဲဒီလောက် အထိ ဘာလို့ ကြောက်နေရတာလဲကွာ

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

• ၇၆

မင်းကြောက်လေ ဟိုကပြခြောက်လေဖြစ်မှာ”

“ပြခြောက်တယ် ဟုတ်လား၊ ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင် တို့မေးတာကိုဖြေပါ ဒီမှာ ရင်တွေအရမ်းပူနေပြီ”

ချောက်ချားနေသော မျက်နှာကလေးကို ကရုဏာသက်စွာ ငေးရင်း ဇံရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဒီလိုစကားပြောနေ ရတာကိုပဲ မက်မောကြည့်နူးလာ၏။

ဆူရက်ဂျီ ပြောသလိုယဉ်ယဉ်ကလေး ရှေးသွပ်ခဲ့သူဖြစ်နေရင် တောင် သူ့အချစ်တွေနှင့် နွေးထွေးစေပါမည်။ ခံစားနေရသည့်သောက တွေ ကင်းငြိမ်းစေပါမည်။

ထိုမျှအထိ သူ ချစ်သွားခဲ့ပြီ။

“ရှင်ပြောလေ ငွေ ထက် ဇံ၊ ကျွန်မကို ပြောမယ်သတင်း ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ရှင်ဘာတွေ သိထားလဲ”

“မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆူရက်ဂျီက တို့နဲ့ မတော်တဆဆိုပြီး မင်းအကြောင်းတွေ ပြောပြသွားတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းအပြင်ထွက်တာနဲ့ သူ့ကိုလှမ်းအကြောင်းကြားပေးဖို့ အပေးအယူလုပ်သွားသေးတယ် ဒေဝစွာ အဲ့ဒါ”

ဒေဝစွာ မျက်နှာကလေး ပိုပြီး ပြူလျော်သွားကာ နှုတ်ခမ်း ကလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာသည်။ ထို့နောက် မျက်ဝန်း

၇၇

နတ်သမီး

တို့မှာ မျက်ရည်ကြည်တို့ ဝေလီခဲပြီး

“တောက် သိပ်ကောက်ကျစ်တဲ့ လှပဲ တွေမယ် ဒီနေ့ပဲ သူတို့ ခြေရာဖျောက်ပစ်မယ်၊ ဘယ်လောက်ထိ တစ်ကောက်ကောက် ဆိုက်နိုင်မလဲ ဆိုကာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

တိုးသက်စွာ ရေရွတ်၍ ဇံကို မောကြည့်ကာ

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး ငွေထက်ဇံ သတင်းပေးတဲ့အတွက် အထူးတင်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဒါကိုအကြောင်းပြုပြီး ဇာတ်လမ်း မဆက်ပါ ဆေးနဲ့”

ပြောပြီးပြီးချင်း အခန်းတံခါးကို လျှင်မြန်စွာ ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဘယ်သူက ပြောပြမှာတဲ့လဲ။

သူဒီလို ထပြောပြတာ အကျိုးလိုလိုပါ။ အဲ့ဒီအလိုကို သူမ

သတင်း သာက ခုတူတွေ ပင်လယ်ပင်နေချိန်မှာ သူခလေးနှမ်းခေ

တော်တို့လိုပဲ မတူခြင်းနိုင်ပါဘူး။

ထို့ကြောင့် ကင်္ဂလင်ရှင်ရှင်ပဲ နေချိမ့်ပါသည်။

အခန်း (၁၂)

“မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ. ဇံ ညှို့ခဲပွဲထဲကနေ ဘာမပြော
ညာမပြောထွက်သွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အရေးတကြီး ငါ့ကို ဖုန်းဆက်
ခေါ်တယ်။ ရောက်လာတော့လည်း ဘာမှမပြောဘဲ ဒီအတိုင်းကြီးထိုင်
နေတယ် မင်းဟာက ဘာယုံကွာ ငါစိတ်မရှည်တော့ဘူး”

ပဇာန မျက်မှောင်ကုတ်ကာ စိတ်မရှည်စွာပြောမှ ဇံအသက်ရှူ
ဖို့ သတိရသည်။ Leather ဆုံလည်မှ ထ ရပ်လိုက်ပြီး ပဇာနထိုင်နေ
သည့် အစိမ်းရင့်ရောင် ဆိုဖာရည်ကြီးမှာ သွားထိုင်သည်။

“မင်းကို တိုင်ပင်ချင်လို့”

“ဘာတိုင်ပင်မှာလဲ ဆန်းအေးကိုတောင် မခေါ်ဘဲ ငါ့ကိုခေါ်တယ်
ဆိုတော့ ဘာကိစ္စမို့လဲ”

ပဇာန လေသံက စောစောကလောက် မမာတော့။ သူ့ကို
အကဲခတ်ရင်း အလျင်လျင်ပေး၏။

“ပဇာန ငါ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်နေမိပြီကွာ
အဲဒါ”

“ဟာကွာ”

ပဇာန မျက်နှာကြီး ရှုံ့သွားကာ ဇံကို ခေါ်သတိကြီးကြည့်မိရင်း
“မင်းအတွက် ဒီအဖြစ်က ဘာများထူးခြားနေလို့လဲကွာ။
ဇင်အဲဒီလိုပဲ အသစ်တွေနေကျဆိုတာ ငါသိသားပဲ။ အဲဒီတော့ ငါက
ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့အောင်သွယ်ပေးရမှာလား”

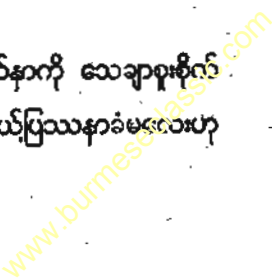
“မင်းကကော အောင်သွယ်ပေးနိုင်မှာတဲ့လား ပဇာနရာ ၊
ပြောစကားဖြင့် ဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက
ဆိုတယ်မှာတည်းနေတာ။ ဒေဝစွရာတဲ့”

“ဟင်”

ပဇာန အဲဒါသွားတော့ ဇံက မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ပြီး

“မင်း သိနေလို့လား ပဇာန”

ပဇာန ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ဇံမျက်နှာကို သေချာစူးစိုက်
ကြည့်မိသည်။ အဲဒီ မိန်းကလေးက တကယ်ပြဿနာခံမလေးဟု
သူပြောရက်ပါ။

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ပတ်စဉ်း

“ ဝမ်းနားများတာကို သူသိသည်။ ပြီးတော့ အစွဲအလန်း မရှိတတ်တာကိုလည်း နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် အဖျက်စကားမပြော ဖြစ်တော့။

အချိန်တန်ရင်တော့ ဝံ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ၊ မတော်တဆသိတာလောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါတစ်ခုတော့ သိထားတယ် ဝံ၊ ဒေဝစွာရာက ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သူက အချိန်တန်ရင် သူနိုင်ငံခြားပြန် မှာ၊ အဲ့ဒါကို ခေါင်းထဲထည့်ဖို့ လိုတယ်”

“အဲ့ဒါတွေ ငါသိသားပဲကွာ၊ ရင်ဘတ်ထဲက ချစ်တာက အဲ့ဒါတွေကို ထည့်မတွေးနိုင်ဘူး။ ဒေဝစွာရာ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်နေပေစေ ချစ်တာက ချစ်တာပဲ”

“အေးပေါ့ ချစ်ပါ၊ ခု ငါ့ကိုလှမ်းခေါ်တာ အဲ့ဒီကိစ္စလား”

“ဇာတိဒေဝစွာရာက ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွဲ့၍ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချသည့် ပြီးမှ

“တိုင်ပင်ချင်လို့ပါကွာ မင်းကထည်း အဲ့ဒါ ငါဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ နည်းနည်းပါးပါး အကြံပေးပါဦး”

ပခာနု စိတ်မောသွားရသည်။ ခေါင်းခါငြင်းဆန်၍ မကောင်း

“အမယ် သူက ဘာအကြံပေးနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“မင်း လူခေါ်မှားနေပြီ ဝံ၊ ငါ့အစား ဆန်းဒေးကို ခေါ်သင့်တာ

ပြီးတော့ တစ်နယ်စီခွဲနေတဲ့ လူတွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ တစ်အိမ်တည်း နေကြတဲ့ ကိစ္စ အဲ့ဒါကိုကွာ အရေးတကြီး လှမ်းခေါ်ရတယ်လို့”

“ဆန်းဒေးက ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဉာဏ်မထွက်ဘူးကွာ ပြီးတော့ သူ့ထဲ တားမှာ”

“ငါက ပိုတောင် တားချင်သေး။ သူ့အကြောင်းသေချာမသိ သေးဘဲနဲ့ကွာ မင်းမို့လို့ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး တမ်းတမ်းခွဲနေတာ။ အဲ့ဒီ ကြားကလေး ဦးနှောက်မကောင်းတာကိုကော မင်းသိလို့လား ဝံ”

“သိတယ်”

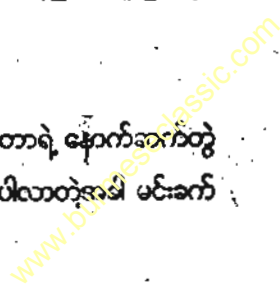
“ဒါနဲ့များကွာ”

“မင်းကို ငါပြောပြီးပြီပဲ ပခာနု၊ ငါချစ်တာ အဲ့ဒါတွေ ထည့်မထွက်ပါဘူးဆို”

“နေဦး မင်းက ချစ်နေရုံပဲလား။ ဒီထက်ပိုပြီး မထူးခြားချင် သောဘူးလား”

“ဒါကတော့”

“အဲ့ဒါဆို ဆက်မပြောနဲ့တော့ ဝံ၊ ချစ်တာရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ မှုိုင်ဆိုင်ချင်တာတွေ လက်ထပ်ချင်တာတွေ ပါလာတဲ့အခါ မင်းခက်

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

• ၈၂

လိမ့်မယ်။ အားလုံးက မင်းထင်သလောက် မလွယ်ဘူးကွ။ ခက်ခဲတာကို သဘောကျရင် စိတ်ပင်ပန်းရမယ် မင်းစိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ အရင်အတိုင်းပဲ နေတာကောင်းပါတယ်။ ငါကော ဆန်းဒေးကော မင်းလွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေတာကိုပဲ သဘောကျတယ်။”

“ ဝံ မျက်နှာကြီး ခွဲသွားစဉ် စားပွဲပေါ်က တယ်လီဖုန်းက အာရုံပြောင်းပေးလိုက်သည်။

“မင်းပဲ နားထောင်လိုက် ဝံ”

“အေးပါ”

အစက စိတ်မပါပေမယ့် ဖုန်းနားရောက်တော့ တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေးမိကာ အလျင်စလို ကောက်ကိုင်မိသည်။

“ဟဲ့လို”

“ဟာ ဘော့စ်လား။ ဒီမှာ ဒေဝစွရာ အခန်းပြန်အပ်ပြီး အထူးအပိုနဲ့ အပြင်ထွက်သွားပြီ အဲ့ဒါ”

“အေး အေး ရပြီ”

ဖုန်းကို ကမန်းကတန်းချပြီး ဒီဘက်အလှည့်မှာ မျက်နှာကုတ်ကြည့်နေသော ပဓာနနှင့် အကြည့်ဆုံ၏။

“ဘယ်က ဖုန်းလဲ”

“မန်နေဂျာဆီက”

လူ•

နတ်သမီး

“ဘာပြောတာလဲ”

“ဒေဝစွရာ အခန်း ပြန်အပ်သွားပြီတဲ့”

“ဪ ဟိုတယ်ပြောင်းပြန်ပြီပေါ့။ တွေ့လား စိတ်က ပုံမှန် မဟုတ်တော့ လုပ်မိလုပ်ရာ လျှောက်လုပ်နေတာ။ မင်းနဲ့မလိုက်ဖက် ငါဘူး ဝံရယ်။ မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

“ ဝံ ဘာမှာမပြောမိဘဲ ငြိမ်နေမိသည်။ ဒါပေမဲ့။

မင်းမှမချစ်တတ်တာဘဲ ပဓာနရဲ့ အဲ့ဒီလို အလွယ်ပြောတိုင်း ခေ့ရယ်ဆိုရင် ဟာကွာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ငါ ရှေ့ဆက်တိုးမှပဲ။

“ဟေ့ကောင် ဘယ်လဲ”

စားပွဲပေါ်က ကားသော့ကို ကောက်ယူလိုက်တော့ ပဓာနက ဖုန်းကို လှမ်းဆုပ်ရင်း မေးသည်။

“ငါ သူ့နောက်လိုက်မလို့”

“ဟာကွာ အဲဒီပွယ်မရှိတာ။ မင်းမရှားနဲ့ ခဏလေးဆုံဖူးတဲ့ ဗျာတီ အဲ့ဒီလောက် မဖြစ်သင့်ဘူး။ မင်းဒုက္ခဖြစ်လိမ့်မယ်”

တားမြစ်နေသော ပဓာနကို ဝံ စိမ်းကားစွာကြည့်မိသည်။

“ချစ်ဖူးတဲ့ကောင်ကို ဆက်ပြောနေလည်း အလကားပါပဲ။ ကိုယ့်ဟာသုံးပဲ ခြောက်ရုံသလောက် ကြံတော့မည်။

မင်း သူငယ်ချင်းကောင်း မဝီသဘူး ပဓာန။

ပုဂံဘက်များကို ပြန်လည်ပစ်ပစ်ခြင်း

• ၈၄

သူပြောတာကို ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတာပဲ ပဓာန သက်ပြင်းချခဲ့သည်။

မင်း ငါ့စေတနာကို နားမလည်ပါလား၊ ဝံ့ရာ။ အချိန်တန်ရင်တော့ မင်းသဘောပေါက်မှာပါ။ မင်း ကံကောင်းပါစေလို့ပဲ ငါဆုတောင်းနေမယ်”

“ဟိုကောင် ခုချိန်ထိ ပြန်မလာသေးဘူးကွာ၊ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ မသိဘူး”

ဆန်းဇေးက တိုင်ကပ်နာရီကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်ရင် စိတ်ပူနေသလို ပဓာနမှာလည်း နေမထီ ထိုင်မသား။

အစကတည်းက လိုက်သွားရင် အကောင်းသားဟု နောင်စရာရမိတာ အခါခါ။

ဝံ့ ကားမောင်းထွက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာတာမို့ ချက်ချင်းမလိုက်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ကိစ္စတွေပြီးသွားလို့ လိုက်ရှာပေမယ့် အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရတော့။

“ငါ လိုသွားတာ ဆန်းဇေး တကယ်ဆို အလုပ်ကိစ္စတွေထဲ ထားခဲ့ပြီး လိုက်သွားသင့်တာ”

“မင်းက မတားဘူးလား”

၅၀

နယ်သမီး

“တားတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့အကြောင်းမင်းသိသားပဲ၊ ဒီကိစ္စနဲ့က ဆက်သက်လာရင် အားပေးအားပြောက်လုပ်တာ လုံးဝမရှိဘူး ခါးခါး ငါ့သမီးကို တားတာ၊ သူကမှ လက်မခံတော့ ငါက ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ငါ့မိမိဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

နာရီကိပ် အာရုံရောက်နေသော ဆန်းဇေး အကြည့်တွေက ပဓာန ထံပြောင်းလဲရောက်ရှိသွားကာ

“ဘာလဲ မင်းက မင်းညွှီ မဟုတ်လို့ လွတ်ထားလိုက်တဲ့ ဘာလား”

“မဟုတ်ဘူး မင်းပြောသလောက် ငါတစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန် သူ့မှာ လွတ်လပ်ခွင့်ရှိတာကိုပြောတာ”

“တိ တိ”

“ဟော”

“ပြန်လာပြီ”

နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ရင်ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားသည်။ တော်တော်လေးဟု ရေရွတ်ပြီး ပြိုင်တူထရပ်မိကြသည်။

“ည (၁၀)နာရီတောင် ထိုးပြီ ခုမှပြန်လာတယ်”

“ဘာမှ မပြောနဲ့ အသာလေးနေ”

“အေးပါကွာ”

ပြန်လည်သင်မြတ်သွားကြရင်း နေရာမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ကြ၏။
သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ရှူးဖိနပ်သံ တဒေါက်ဒေါက်ကိုကြားလိုက်
ရလေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါလာမှန်းသိရက်သားနဲ့ တံခါးတောင် မဖွင့်
ပေးကြဘူး၊ ထိုင်နေတယ်”

နွမ်းနယ်သော မျက်နှာနှင့်လေသံကြောင့် နှစ်ယောက်သား
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိရင်း

“မင်း ဘယ်တွေ သွားနေတာလဲ ဇံ”

“ကျောင်းတန်းက အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့တွေ့ပြီးအပျော်လွန်
နေတာပါကွာ ကဲ ငါအနားယူဦးမယ် ဂွတ်နိုက်”

ပြောပြီးတာနှင့် အပေါ်ထပ်ပြေးတက်သွားတာမို့ ဘာမှ မေးခွင့်
မသာလိုက်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန္တရာယ်ကင်းလာတာကိုပဲ ဝမ်းသာရမည်။

ဆန်းအေးက သာမန်နိုးရိမ်တာဖြစ်ပေမယ့် ပဓာနက အေစွရာ
အကြောင်းသိထားတာမို့ ပို၍ပူပန်သည်။

အေစွရာကို နွယ်မိလျှင် ဆူရက်ဂျီနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်။

ထိုအခါ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့မှာသေချာသည်။

အေစွရာ မြန်မြန်ပြန်ပါစေဟု ဆုတောင်းရတော့မည်။ အဲ့ဒီ

က နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အတွက်ပိုကောင်းသည်လေ။

အခန်း (၁၃)

“ဒီတိုက်ခန်းထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေဦးမှာလဲ ဟင်
ကျွန်မ ဒီလို မနေတတ်ဘူး။ ဒီလက်ကလည်း ပြန်မကောင်းနိုင်သေးဘူး
ကိုယ်နေရာကိုယ်ပြန်ချင်ပြီ”

“မဖြစ်သေးဘူး အေစွရာ ဆူရက်ဂျီက အစိုပဲလို လိုက်နေတာ
လောက်သည်နဲ့ပါဦး”

“ဟင်အင်း ကျွန်မအတွက် လေယာဉ်လက်မှတ်ပဲစီစဉ်ပေးပါ
ကျွန်တာ ဘာမှ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ကိုယ်က ဖြစ်လာနိုင်မယ့် အန္တရာယ်ကို
ခြုံငုံလို ပြောတာ”

“သူ့ကို ကျွန်မရှောင်နိုင်ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

ပြန်မည် တကဲကဲ ဖြစ်နေသော ဒေဝစွရာကြောင့် ဝံစိတ်ညစ်
နေရသည်။ စိတ်ကူးနှင့်လက်တွေ့သည် ထပ်တူကျရှိ ခဲ့ယဉ်းခဲ့ပြီ။

စိတ်ကူးတုန်းကတော့ အဆင်ချောနေခဲ့ပါသည်။

စိတ်ကူးကိုလည်း တစ်ဝက်နီးပါး အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့
သည်။

တက္ကစီဂျားဖွဲ့စောင်နေသည့် ဒေဝစွရာကို ကာနှင့်ပွတ်တိုက်ကာ
အခြေအနေတစ်ခုကို ဖန်တီးခဲ့သည်။ ဒဏ်ရာက မပြင်းပေမယ့် စိတ်ရော
လူပါ အားနည်းနေသူအတွက် အထိနာသွားစေသည်။

အရိုးအက်သွားသော လက်တစ်ဖက်ကို ပတ်တီးကိုင်ခိုက်ရပြီး
ခြေထောက်တွေ နည်းနည်းပါးပါး နာကျင်သွားလေသည်။

ဇီဝေမဲ့ ဆရာဝန်က တပတ်လောက်အနားယူပါဟု ဆိုလာ
သည်။ ဒေဝစွရာက ဟိုတယ်ကို မပြန်လိုတော့တာမို့ တိုက်ခန်းကား
နေဖို့ကြိုးစားသည်။

သူက သူပိုင်တစ်ထပ်တိုက်ကလေးမှာနေဖို့ စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။
သည်အတွက် သူမက ငြင်းပါသေးသည်။

“ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူး ဒေဝစွရာ၊ ဒါ မာမို့တို့ အမွေပေး
သွားတဲ့ တိုက်မို့ ကိုယ်လိုရာသုံးခွင့်ရှိတယ်။ ခု မင်းကို ဒဏ်ရာအနာတရ
ဖြစ်စေတဲ့အတွက် လျော်ကြေးမပေးရရင်တောင် ဒီလောက်တော့ စီစဉ်

ဆောင်တယ်လို့ တို့ထင်တယ်”

“အင်း လေလျော်ကြေး သဘောမျိုးဆိုရင်လည်း ကျွန်မလက်ခံ
တာပေါ့”

သူနေတွင်းချင်းစဲ နေရထိုင်ရ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးခဲ့
သည်။ ရောက်စက မကြည်သာခဲ့သော မျက်နှာက နှစ်ရက်ကြာတော့
နုနုလောသည်။ (၄)ရက်ကြာတော့ မအောင်အီးတော့ဘဲ ဖွင့်ဟာ ငြီးငြူ
တာသည်။

ယခုဆို လေယာဉ်လက်မှတ်တောင် စီစဉ်ခိုင်းနေပြီ။
သည်ရက်တွေမှာ နေထိုင်လာတတ်တဲ့ သူ့ကို နည်းနည်းလေး
ဆောင် မစွဲလမ်းခဲ့တာ အံ့ဩသည်။

“မင်းပြုံးနေရင် မိန်းကလေးတွေတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ငါတို့
ဆောင် ရင်ထဲ ခြောင်းဆန်ကုန်တယ် တကယ်”

သူငယ်ချင်းတွေက မကွယ်မဂုဏ် ချီးကျူးဖူးသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပါ
မူက ဘာကြောင့်များ ဒေဝစွရာ အသည်းမာနေပါသလဲ။

ဒေဝစွရာ တမ်းတမ်းစွဲလာအောင် ဘယ်လိုမာယာတွေ သုံးရ
ဆဲ။

“ဆုရက်ရှိက လက်တံရှည်တယ်နော်”
“ကျွန်မသိသားပဲ”

“တို့မေးမယ်နော် မင်းဆူရက်ကျိကို မျက်စိမိတ် လက်ခံနိုင် သလား”

“ဟင်အင်း သူ့လက်က လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်လို့ပဲ ဒီအထိ လွတ်လပ်နေတာပေါ့၊ အင်း တစ်ခုတော့ရှိတယ် အဲဒီတုန်းက လက်အ ကောင်း ခြေအကောင်းနဲ့လေ၊ ခုဟာက လက်တစ်ဖက်ကနာပြီး ခြေထောက်တွေက စိတ်ရှိတိုင်း မသွားနိုင်တော့ ခက်တယ် ခုအချိန် ဆူရက်ကျိနဲ့တွေ့ရင် ပြေးနိုင်ပါတော့မလား”

စကားက ပြောရင်း ပြောရင်း သူ့အကွက်ထဲဝင်လာသည်။

“ဟာ တို့ပြောတာ အဲဒါပေါ့၊ ခု မင်းဒီလိုနေရတာ မလွတ်လပ် လို့လား။ အပြင်မထွက်ရတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ နေချင်သလို နေ စားချင် သလိုစားလို့ရတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဘာမှ လိုအပ်ချက်မရှိဘူး၊ နေတတ်ရင် ပျော်ပါတယ် ဒေဝစွရာရယ်”

စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှိလွန်းသော လူချောလေးကို ဒေဝစွရာ တအံ့တဩငေးမောနေမိသည်။ မြန်မာတိုင်းဟာဒီလိုပဲ ကူညီတတ်သလား ပြီးတော့ သူများကိစ္စကို သူ့ကိစ္စလိုပဲ ပူပင်တတ်သလား။

“ဒီလိုတော့ တော်တော်လေး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေပြီ၊ “ခွဲထက်ခံ” ပြောပါ”

“ရှင်က လူတိုင်းကို စိုးရိမ်ပေးတတ်တာပဲလား” ရင်ထဲမှာ ရှိတာကို မမျိုးသိပ်နိုင်ဘဲ မေးမိသည်။

“အင်း ဒါပေမဲ့ အထူးသဖြင့် ကိုယ်သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ လူတွေ ပိုပေါ့”

“ဪ ခါဆို ရှင်က ကျွန်မကို သံယောဇဉ်ရှိတယ်ပေါ့ ဘတ်လား”

“ ဝံ မျက်နှာနီရဲကာ ရှက်ရယ်ရယ်မိသည်။

“တို့က အချိန်စောသေးတယ်ထင်လို့ မပြောတာ မင်းကို”

“အာ”

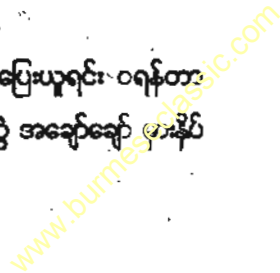
“ဟင် ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဒေဝစွရာက ခေါင်းကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိအုပ်ရင်း ညီညူနေ ချိ ဝံ ပျာယာခတ်သွား၏။

“ခေါင်းကိုက်တယ်၊ မတရား နားထင်တွေ တိုးနေလို့ ခွဲထက်ခံ ဆရာဝန် ပင့်ပေးပါ အား ။ ကျွန်မ မခံစားနိုင်တော့ဘူး အင်း ကျွတ်”

“ခုကွပါပဲ ခဏ ခဏလေး”

ခွဲထက်ခံ ဟန်းဖုန်းကို ကမန်းကတန်းပြေးယူရင်း ဝရန်တာ ဝင်ပြောထွက်ခဲ့သည်။ ဖုန်းနံပါတ်တွေကို အလွဲလွဲ အချော်ချော် ပြောနိုင်

မိရင်း ရင်ထဲမှာ ပြောင်းဆန်နေသည်။

ဧကန်တုန်းကလည်း သည်လိုပုံပစ်နှင့်တွေ့ မြင်ခဲ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့

ဧကန်တုန်းက သွေးတိုးသမားမို့ မူးမော်တာလောက်ပါပဲ။

ဒေဝစွရာ ဆိုသည့် သူမမှာ ဘယ်လို ရောဂါဝေဒနာတွေ ရှိနေသလဲ ဆိုတာ မသိတော့ ပို၍ ပူပန်မိသည်။

ဧကန်တုန်းလို မပျော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားတဲ့ အဖြစ်

မျိုး မကြုံပါရစေနဲ့။

“ဦး ထက် ဝံ”

ခေါ်သံ သဲ့သဲ့ကြောင့် ပြောလက်စ စကားကို ဖြတ်ကာ

ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

“ဝံ ရှင် ဆရာဝန် မခေါ်နဲ့တော့”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့”

သွေးရောင်လွှမ်းလာသော ဒေဝစွရာမျက်နှာကလေးကို စိုးရိမ် တကြီး ကြည့်ရှင်း မေးမိသည်။ ဒေဝစွရာက သူ့လက်ထဲက ဖုန်းကို မေးငေါ့ပြုရင်း

“ငါ့ဖုန်း ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ ဝံ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးလို့

သက်သာသွားပြီ”

“ဟော ဖြစ်ရမယ်”

“ဝံ”

“ပြောလေ”

“နောက်တစ်ခါကျရင် ကျွန်မဘယ်လောက်ပဲ ခံစားနေရပါစေ ထုံထမလုပ်ပါနဲ့ ကျွန်မကတစ်ခါ တစ်ခါ ဒီလိုပဲ ခံစားရတာ အကဲခတ်အင် ထစ်ခုမှာ ခေါင်းကို ထိခိုက်သွားတာလေ အဲဒါကြောင့်”

“ဪ”

ဝံ ဒေါက်တာ့ဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်ရသည်။ ဆရာဝန်က သူငယ်ချင်းမို့ တော်ပါသေးသည်။ ဒါပေမဲ့

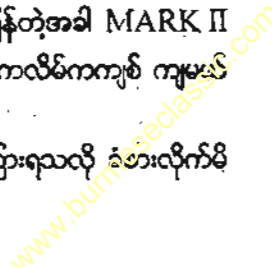
“ဟေ့ကောင် ဝံ နောက်ကျရင် မင်းသေခါနီးဆိုရင်တောင် ဖုန်းဆက်မခေါ်နဲ့ ဒါပဲ”

နောက်သလိုပြောသွားပေမယ့် ရင်ထဲ တစ်မျိုးတစ်ဖည် ခံစား သွားမိသည် နိမိတ်မကောင်းလိုက်တာဟု တွေးရင်း စောစောကလို ခလန်းဆန်းတော့။

ဆူရက်ဂျို ကိုလွတ်အောင် ရှောင်နိုင်ပါ့မလား။

“မင်း ဖုန်းဆက်သတင်းပေးရုံနဲ့ ငါပြန်တဲ့အခါ MARK II ထစ်စီး လက်ဆောင်ပေးခဲ့မယ် ဦးထက်ဝံ အဲ ကလိမ်ကကျစ် ကျမယ် ဆိုရင်တော့”

ဆူရက်ဂျိုစကားကို အနီးကပ်မှာ ကြားရသလို ခံစားလိုက်မိ

၉၄

နတ်သီ

ပြီး အလိုလို ကျောချမ်းမိသည်။
ဒါပေမဲ့ ။

အခန်း (၁၄)

ကားဟွန်းသံကြောင့် ဆန်းဒေးက ဝရန်တာဘက်ပြေးကြည့်၏။
LAND CRUISER အနက်ရောင်မှန် အလုပ်ပိတ်ကားကို

မြင်သည်နှင့်

“ပဓာနရေ မင်းဟာလေး လာနေပြီ ကိုကြိုဆိုသမီးလေ ဟဲ့
ထဲ ငါ့ရှောင်ပေးရမလား”

ကွန်ပျူတာနှင့် အလုပ်များနေသည့် ပဓာနကြားအောင် လှမ်း
အော်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ဆန်းဒေး ၊ မင်းနော် သွားကျိုးချင်နေပြီလား။
ဇာန်တစ်ခွန်း ထပ်ပြောရင် ငါလာတော့မယ်”

“လာတော့ မြင်ရတာပေါ့ကွ”

“ဆန်းဒေး”

ပဓာန ခေါ်သံကြီး ဟိန်းထွက်လာပြီး ချက်ချင်းအနားရောက်လာသည်။

“မင်း ဘာအချိုးအနွဲ့နေတာလဲ၊ လာပြီ ငွေဖောက်မနေနဲ့နော် ပဓာန လက်သီးကြီးက မျက်နှာနားဝဲလာတော့ ဆန်းဒေး ဖျတ်ခနဲ တိမ်းရှောင်လိုက်ရင်း

“ဟဲ့ ဟဲ့ ၊ မင်းကလည်းကွာ ဒေါသချည်းပဲ ဖြစ်လာမယ် အခြေအနေကို ငါကကြိုမြင်လို့ ပြောနေတာ မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်စေ မဟုတ်လို့လား ငါတို့ (၃)ယောက်ထဲမှာ ဟိုက မင်းကိုပဲ”

“ဆန်း ဒေး”

“ခွတ်”

သည့်ဟစ်ခါတော့ ဆန်းဒေး မရှောင်နိုင်ဘဲ မေးရိုးတစ်လျှောက် နာကျင်သွားခဲ့သည်။ လက်သီးအားက ပြင်းတာမို့ လှပင်ယိုင်နဲ့သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ နတ်ခမ်းထက်က အပြုံးတွေက ပျောက်ကွယ်မသွားဘဲ

“မင်း ရှက်ရမ်းရမ်း မနေနဲ့ ပဓာန၊ နောက်မှ ဝဲကို အကူအညီ သွားမတောင်းနဲ့”

“တောက်”

နီနေသော မျက်နှာက တင်းမာ စူပင်လာကာ ဆန်းဒေး

အနားရောက်ပြီး

“မင်းမို့ စရက်တယ် ဆန်းဒေးရာ၊ သူက ငါ့ညီမအငယ်ဆုံး ဆောက်ရှိတာကို ငါက စိတ်ကူးမတဲလား၊ မရိုးမသားဖြစ်မတဲလား၊ ခင်သေတဲ့အထိ မှတ်ထားဖို့က ငါ့ရာဇဝင်မှာ ကလေးမုန်ပေးကြိုက်တာ ချိုး ဖြစ်စေရတာ။ လုံးဝမရှိစေရတာ။ ရှိဖို့ အရေးအကြောင်းလင်လာ ခင်တော့ လုံးဝပြန်ပြတ်သွားစေမယ်နည်းပဲ ငါရွေးမယ် အဲ့ဒါ ဘယ်တော့ မဖောက်ပြန်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ”

ပြတ်သားစွာ ပြောကာ မျက်နှာတင်းတင်းဖြင့် အလုပ်စားပွဲ ပြန်ထိုင်သည်။

ဆန်းဒေးက တမင်တကာ ကြောင်ငေးကြည့်နေပြီးမှ “ဟေ့ကောင် မင်းစကားနဲ့မင်းနော် အဲ့ဒီစကားအတိုင်း အမြဲ ချစ်ပါစေ”

“ဘာလို့မတည်ရမှာလဲ ငါယောက်ျား”

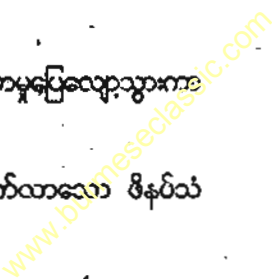
“သိပါတယ် ကြည့်မနေနဲ့”

“ခွေးကောင်”

စူပင်နေသော ပဓာန မျက်နှာက တင်းမာမှုပြေလျော့သွားကာ

ပြောသည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အပေါ်ကို ပြေးတက်လာသော ဖိနပ်သံ

တစ်ခေါက်ခေါက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေး ကိုကိုတို့ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ စကားပြောသံကြားရင် ထွက်လည်းမကြိုဘူး။ တကယ်ပဲ နေနိုင်တယ်နော်၊ ဒီမှာ သူတို့အတွက် ကြေးအိုးဝယ်လာတာကို အလိုက်မသိကြဘူး ဟွန်း။”

ဆန်းဒေး စထား၍ စိတ်ထဲ မကြည်မလင်ဖြစ်နေသော ပဇာနတ် အသံကြားပေးမယ့် လှည့်မကြည့် ဘာသိတာသာပဲ နေသည်။

သံစဉ်သာကို ဂရုမစိုက်သလိုနေတာ ဒီပထမဆုံးပါပဲ။ သံစဉ်ကို သံယောဇဉ်ရှိပေးမယ့် သည်လောက်ထိ သိက္ခာကို ထိခိုက်တာပေး သဘောထားမကြီးနိုင်။

ပဇာနတ် မလှုပ်တော့ ဆန်းဒေးက မနေနိုင်စွာ သွားကြိုသည်။

“ဟေး နင့်အထုပ်တွေ ဦးညိုကြီး မီးပိုနယ်ထဲမှာရှိနေတာပဲလား ဝင်ပေးခဲ့ရင်ပြီးရော၊ ဒီအပေါ်မှာက ထည့်စရာမှ မရှိတာ။”

“ဒါဆို ကိုကိုဆန်း သွားထားလိုက်လေ”

“ကောင်းတယ် ဟေး ဟေး မပြောချင်ဘူး”

လှည့်မကြည့်တဲ့ ခြေထဲတွေကြားရုံနှင့် ဆန်းဒေး အောက်ထဲ သွားကြောင်း သိရမှ ပဇာနတ် ဒီဘက်လှည့်လိုက်ရင်း

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

အရင်လို မနွေးထွေးတော့သော လေသံဖြင့် ဝတ်ကျော့

ကျေး မေးမိသည်။ ဆန်းဒေးစကားတွေက သူ့ကိုစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေခဲ့ပြီ။

ပြီးတော့ ရင်းနှီးမှုကို အဟန့်အတားဖြစ်စေ၏။

“အံ့မယ် မေးနေရသေးတယ်၊ လာလည်တာပေါ့လို့ ဒီနေ့ စာမေးပွဲဖြေလို့ ပြီးတယ်လေ မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျောင်းတွေအပြီး ခြိတ်ပြီ၊ ဒီကို နေ့တိုင်းလာသောင်းကျန်းမှာ”

ကလေးသာသာအရွယ်ပေးမယ့် နုဖတ်ဝင်းစိုနေသော မျက်နှာ ချဲ့အလှကို ခုမှ သတိထားမိသွား၏။ သတိထားမိတော့ ပဇာနတ် ရင်ထဲ ထစ်ချိုးကြီးဖြစ်မိသည်။

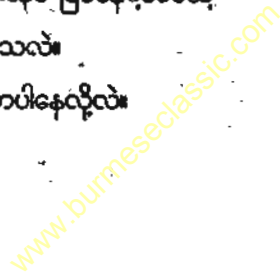
မရိုးမသားစိတ်ကြောင့်မဟုတ်ပါ။

ဒီလို လှလို့ ဒီလို အသတ်မှတ်ခံရတာပါလားဆိုတာ တွေးမိ ခဲ့ ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ ဝတ်ပုံစားပုံကို အကဲခတ်မိလေသည်။ ကြီးတစ် နှောင်းဆင်စွယ်ရောင်အင်္ကျီက ဂါဝန်လို တစ်ဆက်တည်းဖြစ်ကာ ချော့လောက်ပဲ ရှည်သည်။ ကလေးကို ကလေးလိုပဲ မြင်နေခဲ့ပေးမယ့် နန်းဒေး ဘယ်လောက်ထိ သင်္ကာမကင်းရှိနေသလဲ။

ငါ့ရဲ့အမှုအရာတွေမှာ ဘာမရိုးသားတာပါနေလို့လဲ။

သံစဉ်ကို ဘယ်နှခါများငေးမိလို့လဲ။

ချစ်မြတ်နိုးစွာ ဆက်ဆံခဲ့မှုမှာ အမြင်မတော်တာတွေ
ဖြစ်သွားခဲ့သလား။

သူ အနေအတိုင် ဆင်ခြင်ဖို့လိုနေပြီ။

သံစဉ်က ငယ်သေးပေမယ့် အရွယ်ရောက်သူလို ထွားနေထွား
ဆန်းအေးသူကို အထင်လွှဲခဲ့တာပါ။

သူက မကြေညာဘဲ လူပျိုကြီး လုပ်မဲ့ကောင်း။

သူကြည့်နေဆဲ သံစဉ်က ဘီးတစ်ချောင်း မှန်ဝိုင်းတစ်ချောင်း
ထုတ်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို လျှောက်သွား၏။ ပြီးတော့ ပြုပြင်ထားပုံရသော
ပြောင်လက်အိန္ဒြေနေသည့် ဆံနွယ်တွေကို ဂရုတစိုက်ပြီးနေသည်။

ထိုနောက် စလွယ်သိုင်း အိတ်နက်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုထုတ်

လျက် နှုတ်ခမ်းမှာ တော့တာတွေလိုက်ရသည်။

နှုတ်ခမ်းနီထပ်ဆိုးတာပဲဖြစ်သည်။

ပဓာန သက်ပြင်းချစ်သည်။

ဒီကောင်မလေး လှချင်နေပြီပဲ။

“ကိုကို”

“ပြော”

“ကိုကို ဝံကော”

“အပြင်သွားနေတယ်”

“ထင်သားပဲ ကိုကိုဝံကို ကားနဲ့ ဝိုပ်ခနဲ့တွေ့မိတာပဲလို့ ဒါပေမဲ့
တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်နိုင်ဘူး ဘေးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
အိတ်နက်ထဲမှာ”

“ဪ”

ဝံက ရည်းစားများသူမို့ ထိုမြင်ကွင်းက မဆန်း။ ထိုကြောင့်
အမှတ်တမဲ့ပဲ ထားကာ

“သူများ အကြောင်းမေးမနေနဲ့ ညည်းအကြောင်းပဲပြော။

အထောက် အလှပြင်နေတဲ့ထောက်ရင် ရည်းစားရနေပြီလား။”

“ဟာ ပေါက်ကရ”

အပျိုဖြန်းကလေးလို ရှက်သွားတော့ ပဓာန ဒုတိယအကြိမ်
အိတ်နက်ထဲမှာ ခက်ချေပြီ။ ဒီကောင်မလေးကလေးစိတ် မဟုတ်
အတုပါလား ဟု တွေးရင်း ရင်ပူမိသည်။

“ပေါက်ကရ လုပ်မနေနဲ့ ၊ အရွယ်ဖြင့်လက်မလောက်ပဲ ရှိသေး

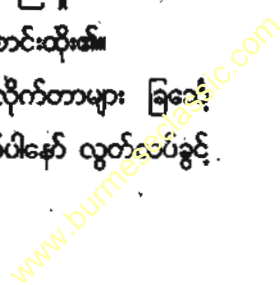
ဟိုစိတ် ဒီစိတ်တွေ လျှောက်မတွေးနဲ့။ ရိုးရိုးပဲနေ”

ပဓာန စကားကြောင့် သံစဉ်ရဲ့ ဆေးသာညှိ နှုတ်ခမ်းကလေး

အတုပုံပေသွားခဲ့ရင်း မကျေနပ်ဟန် မျက်စောင်းထိုး၏။

“အမယ်လေးနော် ဟိန်းဟောက်နေလိုက်တာများ ခြင်္သေ့

အောင် အရှုံးပေးရမယ်။ ကိုယ်စိတ်နဲ့ကိုယ်ကိုယ်ပါနော် လွတ်လပ်ခွင့်

ရှိတယ်”

“ဘာ ပြောတယ်”

နာခံမည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထား၍ ကလန်ကဆန်လုပ်
တော့ ဒေါသဖြစ်သွားရသည်။

“မရွဲနဲ့ သံစဉ် နင်းအတွက် ငါကပြောတာ ဒီအရွယ်လေးနဲ့
ဒီလောက်လှချင်တာ မကောင်ဘူး။ အားနာနာနဲ့ ပြောရမှာပဲ နောက်တစ်
ခါ ဒီကိုလာရင် အလှအပတွေ ပြင်ဆင်မလာနဲ့ ငါလူအပြောလွတ်ခွင့်
တယ်”

“ဟင်”

ပြောပြီးတာနဲ့ မျက်နှာပူလာတာမို့ ချက်ချင်း ရေချိုးခန်းထဲ
ဝင်ကာ ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် Bath Tub ထဲမှာ စိမ်းရင်း သံစဉ်ပြန်သွားမည်
အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။

ငါ့အတွက် ငါ့သိက္ခာအတွက်က လွဲရင် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်
ဘူး ဆန်းဒေး။

ငါမချစ်တတ်တာ မင်းသိလျက်နဲ့။

အခန်း (၁၅)

ရိုးတံတစ်လျှောက် ဆူးခက်တွေ ပြည့်နေသည့် နင်းဆီဝံက

ပန်းနုရောင်ကလေး၊ ပွင့်ဖတ်လွှာကလေးတွေက နုည့်သလို

အညှစ်လည်း သင်းသည်။

နှစ်သက်စရာကောင်းပေမယ့် ထိကိုင်း နှမ်းရိုက်ဖို့ ဝန်လေးနေမိ

သည်။

ဆူးစူးများ ကြောက်ရွံ့ပါ။

“ယူလေ ဒေဝစွရာ”

ငါ့ အတင်းထိုးပေးသည့်တိုင် လက်မလှမ်းသေးဘဲ ကြောင်

အနောက်သို့

“မကြိုက်ဘူးလား ဟင်”

“ဟင်အင်း”

“ဘာ ဟင်အင်း”

“ကြိုက်သားပဲလို့ပြောတာ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဆူးတွေ ပါရင် မှန်တယ်။ အဲ အလိုလိုနေရင်း ကြောက်နေတာပဲ ၊ ရှင်ပေးချင်ရင် ဆူးဖယ်ပြီးမှပေး”

အုပ်စိုင်းမတတ်ဖြစ်နေသော ဝံ မျက်နှာချောချောသည် ပြန်လည်ကြည့်လင်သွားကာ လက်ခံသလိုပြုံးသည်။

“ဟုတ်ပြီ ကိုယ် ဖယ်ပေးမယ်နော်”

“ဘယ်လိုဖယ်မလဲ”

“ချိုးပစ်မယ်”

“ဟင် လက်တွေ စူးဦးမယ်”

“အေး ဆေးပါ”

ပြုံး၍ပြောကာ ဆူးကို တစ်ချောင်းချင်းချိုးနေတာမို့ အသံကြည့်နေလိုက်၏။

ထိုခဏအတွင်းမှာ အမှတ်တမဲ့ရှိနေခဲ့သော မျက်နှာ၏ ချောမွေ့မှုကို သတိထားမိသွားလေသည်။ အလုပ် လုပ်နေရင်းတောင် ပါးချိုထင်အောင် ပြုံးနေတာမို့ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းနေ၏။

ပြီးတော့ စိမ်းမောင်သော မျက်နှာတန်းအောက်က ညိုလက်

နီဝေသော မျက်ဝန်းတွေရဲ့ လှပမှု။

ဘယ်လိုပဲ ကြည့်ကြည့် အဆင်ပြေနေသော မျက်နှာက ဆံပင်ညှိတွေနှင့် တင်တယ်နေ၏။ ထပ်ကာထပ်ကာ ကြည့်ချင်စရာကောင်းသော မျက်နှာကလေးက ဆူရက်ဂျီနှင့်တော့ တခြားစီ။

ဆီနဲ့ရေလိုပဲ ကွာပါသည်။

ဆူရက်ဂျီရဲ့ မျက်နှာပေါ်က ခက်ထန်မာကြောမှုတွေကြောင့် ကြည့်မိတိုင်း ကျောချမ်းရတာ အခါခါ ရင်ထဲမှာလည်း ပူလောင်သည်။

ဘယ်လိုမှ မအေးချမ်းသော မျက်နှာကို မေတ္တာထားလိုမရ။

ထို့ကြောင့် ဆူရက်ဂျီနှင့် လက်ထပ်ဖို့ကို ရှောင်လွှဲရင်း နိုင်ငံထစ်ရပြီးတစ်ခု လျှောက်သွားနေမိသည်။ ဦးနှောက်ထဲမှာလည်း သူ့လက်ထဲ လွတ်ဖို့ကလွဲရင် ဘာမှမရှိ။

“ရော့ ပြီးပြီ”

ငေးနေဆဲ လှမ်းပေးတာမို့ ဒေဝစွရာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်ဖြစ်ချွေးရသည်။

“ဆောရီး”

“ဘာကို ဆောရီးလဲ”

ဝံက ရိပ်မိစွာ ပြုံးစိစိမေးပြီး ခြေတစ်လှမ်းရှေ့တိုးလိုက်သည်။

အဲဒါ ဒေဝစွရာနှင့် လွန်စွာနီးကပ်သွားလေ၏။

ဒေဝစွရာက ခေါင်းခါပြီး ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်ကာ
“ကျွန်မ အတွေးလွန်သွားတဲ့ အတွက်ပါ ပေးလေ အဲဒီပန်း”
ပန်းအပေးအယူမှာ ထိခတ်သွားသော လက်ချောင်းတွေရဲ့
နှည့်မှုကို ဝဲ ရင်ခုန်သွားမိသည်။

ချစ်လိုက်တာ မိန်းကလေးရယ်၊ တို့လေ မင်းကို တစ်သက်လုံး
မြင်ချင်တွေ့ချင်နေတယ်။ အဲဒီ အခွင့်အရေးရအောင် ဘယ်လိုကြိုးစား
ရမလဲ။

ရိုးရိုးသားသား ချစ်ခွင့်ပန်ချင်ပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့
“ဘာကြည့်နေတာလဲ ကျွန်မအတွက် လေယာဉ်လက်မှတ်
စီစဉ်ပြီးသွားပြီလား။ အဲဒီကိစ္စကို နေ့ရွှေ ညရွှေလုပ်နေတာ ကြာပြီနော်
ခုကော”

“ဟို”
လုပ်ပေးပေးချင်၍ အမေ့ခဲနေတာမို့ ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွား
မိသည်။

“ပြောလေ ရှင်ဒီဟာလေးကို မကူညီနိုင်ဘူးလား”
“ကူညီနိုင်တယ် ဒါပေမဲ့”
“ဘာဖြစ်လဲ”
“ကူညီချင်တဲ့စိတ်မရှိလို့”

“ဘယ်လို”

လုပ်စိမ်းစန့်သော မျက်ခုံးတန်းကလေးတွေ တွန့်ခေါက်သွား
ရင်း နားမလည်သလို ကြည့်လာသည်။

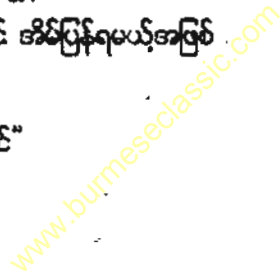
“ဟုတ်တယ် တို့အတွက် အဲဒီကိစ္စက ဘာမှမခက်ပါဘူး
ဒါပေမဲ့ တို့ဝန်လေးနေတာရှိတယ် အဲဒါ”

“ရှင် ဆက်မပြောနဲ့တော့ ဇဲ ကျွန်မရှင်ပြောမှာကို သိနေတယ်
အကြားချင်ဘူး အချစ်တွေ မေတ္တာတွေလာမပြောနဲ့ ကျွန်မ မခံစားချင်
ဘူး ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ယောက်တည်းတောင် သီးသန့်နေချင်တာ။ ရှင်က
ကူညီတာလေးအကြောင်းပြပြီး ဝယားရှုပ်နေတာပဲ။ ရှင်က အကျိုးလိုလို
ဒီလို အကူအညီပေးတာလား။ ရှင်ကို ရိုးသားတဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ်
နဲ့ ဖြစ်ပါရစေ ဆူရက်ဂျီလို ဉာဏ်များတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မစဉ်းစားဖို့ လိုလာပြီ”

“စဉ်းစားမယ် ဟုတ်လား ဒေဝစွရာ မင်းက ဘာကိုစဉ်းစား
မှာလဲ”

“ဒီကနေ ထွက်သွားတော့မှာကိုလေ ကျွန်မက ဘာသံယော
ဇဉ်အနောင်အဖွဲ့ကိုမှ မလိုချင်ဘူး အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ရမယ့်အဖြစ်
မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝေဒနာပေးခဲ့ချင်ဘူး”

“အဲဒီဝေဒနာကို တို့လိုချင်တယ်ဆိုရင်”

“ရှင် အရှုံးပဲ”

ဒေဝစွရက အားမနဝစတမ်း ဝေဖန်ကာ တိုက်ထဲပြေးဝင်
သွားလေသည်။

ဝဲ နားထဲမှာ “ရှင် အရှုံးပဲ”ဆိုတာကို ထပ်ခါတလဲ ကြားလို့
မဆုံး။

သူခိုးက လူပြန်ဟန်သည့် သဘောပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူမဘယ်လို
ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်နေခဲ့ပြီ။

အချစ်က အပြစ်တွေ မမြင်စေဘဲ အချစ်တွေပဲ မြင်စေတာ
မို့ သူ ဒေဝစွရကကို သိပ်ချစ်ပါသည်။

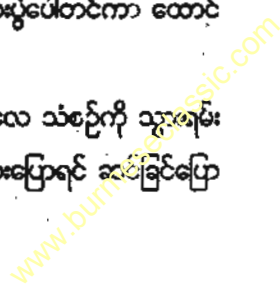

အခန်း (၁၆)

“မင်း ဟိုတစ်နေ့က ပြောလိုက်တာ လွန်တယ်ကွာ”
ရွှေဂစ်တာသေးသေးကလေးကို တယုတယကိုင်နေသော
ဆန်းအေးက အစမရှိအဆုံးမရှိ ထပြော၏။ အခန်းထဲမှာ ဝဲနှင့်ပဓာန
နှစ်ယောက်စလုံးရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သူ့ကို ရည်ရွယ်သလဲဆို
မေး မထင်ရှား။

“မင်း ဘယ်သူ့ကို ဘာအကြောင်းပြောနေတာလဲ ဆန်းအေး”
ဆန်းအေးက ရွှေဂစ်တာကလေးကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ထောင်
အသည့် ဂစ်တာကြိုးကိုဆွဲယူ၍

“ပဓာနကို ပြောနေတာ အဲဒီကောင်လေး သံစဉ်ကို သွားချမ်း
မို့ ကင်းပြတ်နိုင်တဲ့ လူတွေကျနေတာပဲ စကားပြောရင် ဆင်ခြင်ပြော

သင့်တယ်”

“ဟုတ်လား ပဓာန မင်းဘာသွားရမ်းလို့လဲ”

ဇံက ဆန်းဒေးချလိုက်သည့် ရွှေဂစ်တာပုံရင်ထိုးကလေးကို ဖျတ်ခနဲကောက်ယူကြည့်ကာ မေးသည်။

“အလကားပါ သူ့ အလှတွေပြန်လွန်းလို့ ငါကဆုံးမလိုက်တာ ဒီအရွယ်ကလေးနဲ့ တော်ရုံသင့်ရုံလောက်ပဲ ကောင်းတယ်လို့”

ဒီလောက်ကတော့ ပြောသင့်တာပဲ ဆန်းဒေးရား ပြောပုံပေ ဒီလူတွေမှ မဆုံးမရင် ထင်တိုင်းကြနေမှာ”

“မင်းကော ထင်တိုင်းမကြဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ”

ဇံက မေးရင်း ရင်ထိုးကလေးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကို ထည့် လိုက်၏။

“အဲဒါ ဟေ့ကောင် အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ငါ့ပြင်တယ်နော် ပြောရင်း ပဓာနက ထ လာတော့ ဇံကရင်ထိုးကို ဘောင်းဘီ

အိတ်ထဲမှပြန်ထုတ်ကာ ရင်ဘတ်ကြားထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“ယူတာလေ ငါလိုချင်လို့ ဒီတာက မင်းပစ္စည်းလား ပြီးရင် ပိုက်ဆံပြန်ပေးမယ်ကွာ၊ ရတယ်မဟုတ်လား”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ကွာ၊ လိုချင်ရင်ယူလိုက် ခိုးကြောင်ခိုးရက်

တော့ မလုပ်နဲ့ ငြောင်ပဲယူ”

“ကျေးဇူးပဲ”

“မင်းက ဘယ်သူ့အတွက်ပေးဖို့ဝယ်ထားတာလဲ ပဓာန”

“သံစဉ်အတွက်”

“ဘေဘေ”

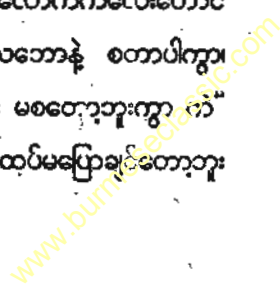
ဆန်းဒေးမျက်နှာပြုံးစိစိဖြစ်သွားတော့ ပဓာနက မျက်နှာကို အစွမ်းကုန် တင်းပစ်ကာ

“မင်းမျက်နှာကို ငါဖတ်တတ်နေတယ် ဆန်းဒေး ငါ့ကို အဲဒီလို ပြုံးမကြည့်နဲ့ မကြိုက်ဘူး ငါ့ရင်ထဲ ဘာမှမထားခဲ့လိုပဲ ပေးတာပါ။ ထလေသားသာ အရွယ်နဲ့ငါ့ကိုစတာ အခံရခက်ဆုံးပဲ၊ ငါ့ဘက်က ရိုးသား ချီတယ်လို့ ပြောပြီးပြီနော်၊ ဒေါသဖြစ်လာရင် သည်းခံနိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး”

ပဓာန တင်းလာတော့ ဆန်းဒေးမျက်နှာငယ်ကျသွားကာ ခပ်တာကို ပြန်ထားလိုက်ရင်း

“မင်းကလည်းကွာ ဒေါသချည်းပဲ၊ ဒီလောက်ကလေးတောင် အပြောမခံတော့ဘူးလား၊ ငါတို့က အပျော်သဘောနဲ့ စတာပါကွာ၊ ခင်မသိကွာတို ချတာမဟုတ်ပါဘူး မကြိုက်ရင် မစတော့ဘူးကွာ က”

“ပြီးရော နောက်တစ်ခါ ဒီစကားတွေထပ်မပြောချင်တော့ဘူး”

ထောထော ပြောနေရရင် မကောင်းဘူး”

ပဓာန ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေတာကိုကြည့်ပြီး ‘ဇံသာကာကုဗ္ဗ’ ပြုံးမိသည်။

ပဓာန သည်လို မာနကြီးတာကိုပဲ သူနှစ်လိုခဲ့သည်။ ပဓာနက သူ့ သူငယ်ချင်းမဟုတ်ပေမယ့် အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ဖို့အထိ ကြည့်ပြီးခဲ့သည်။

ပဓာနက စာတော်သူမို့ မဟာသိပ္ပံတန်းထိ တက်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့စီးပွားရေးက အခြေမခိုင်။ နာမည်ကြီး အဆိုတော် တစ်ယောက် အိမ်မှာ ကားအိုင်ဘားရဲ့ သနားသဖြင့် မွေးစားခြင်းကိုခံယူကာ ရပ်တည် ခဲ့ရရှာသည်။

ခွေမျိုးတွေရှိပေမယ့် သူတို့တောင် ဝမ်းဝဖို့ အနိုင်နိုင် အရေး အထားမို့ ပဓာနကို အိမ်စရာနေရာပဲ ပေးထားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့်တွေ့ရုံနဲ့ပေမာ ကားအိုင်ဘားဦးချိုက စားစရိတ် ပညာသင်စရိတ်တွေ ထောက်ပံ့ပေးသည်။

ဘဝတူချင်းမို့ သနားတာဖြစ်မည်။

ဒါပေမဲ့ ပဓာန အတန်းကြီးလာတော့ စရိတ်မနိုင်ဖြစ်လာရ ပညာကံမှာ တက္ကစီထွက်မောင်းပေးသည်။ အိမ်ရှင်တွေကသိတော့ နေ့ ဝေါက်တာခံရသည်။

မင်းနဲ့တာဆိုင်လို့လဲဟု မေးတိုင်း ဦးချိုမှာ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး

အိမ်ရည်ဝဲရသည်ဟု ပြောပြသည်။

ထိုနောက်မှာ သူများအိမ်မှာ လခစားလုပ်သည့် ကားအိုင်ဘား ထုတ်က ထွက်ကာ နေ့ရောညပါ တက္ကစီမောင်း၍ငွေရှာသည်။

ထို့ကြောင့် ပဓာန မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ယူနိုင်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ် နည်းပြပြန်လုပ်ရင်း ဒေါက်တာဘွဲ့ရဖို့ ကြိုးစားနေစဉ် ဦးချို ကားအက်

အိုင် ဖြစ်ကာ ဆုံးပါးသွား၏။ အမွေအဖြစ် ဦးချို၏ အိမ်ကလေးကို ရလိုက်၍အမျိုးတွေ

အများကပ်နေစရာမလိုတော့။ ထိုအိမ်ကလေးမှာနေရင်း လက်လှမ်းမီသမျှ ကျောင်းသားတွေ

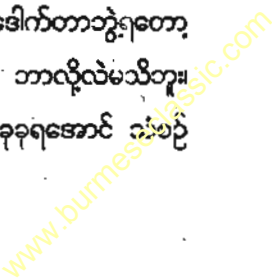
အပြုပေးသည်။ အလယ်တန်းကျောင်းသားတွေက များပါသည်။ အသင်အပြု ကောင်သူမို့ တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နားနှင့်

အောင်သာပါရောက်လာသည်။ သွက်လက်ထက်မြက်သူမို့ ပဓာနရဲ့ အသည်းကျော်ဖြစ်လာခဲ့

“ကိုကိုစံ သံစဉ်ရဲ့ ဆရာက ရှေ့လမှာ ဒေါက်တာဘွဲ့ရတော့

အိမ်ထား ဒါပေမဲ့ ဆရာက အလုပ်ထွက်မှာတဲ့ ဘာလို့လဲမသိဘူး။

အခုအပြင်မှာ အလုပ်တစ်ခုခုရအောင် ခင်စဉ်

သူ့ကိုပြောပြလာသည်။

“ညည်းက ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ”

သူ စိတ်လိုလက်ရမေးတော့ သံစဉ်က သူမစိတ်ကူးတွေ့စေ ပြောပြလေသည်။

“ဆရာက သူ့အခုနေတဲ့ မင်္ဂလာခုံဘက်ကခြံကိုရောင်းမယ်လို့ လေး အဲ့ဒါ သံစဉ်ဝယ်မယ် ဆရာအရင်းအနီးရအောင်လို့ပါ”

“ခြံရောင်းတော့ သူက ဘယ်မှာသွားနေမလဲ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ကိုကို့အိမ်က အကျယ်ကြီးပဲဟာ”

“ဘာ ဘာ ငါက ခေါ်ထားရမယ်”

“အဲမယ် ဖြစ်ပျက်သွားလိုက်တာ သံစဉ်က လခပေးမှာ ဆရာက ခုစာပြနေတာ ငွေလုံးဝလက်ခံတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဆရာ လည်း ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရအောင် လခပေးချင်လို့”

“ငါက ငွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲ့ဒီလောက်လည်း မလိုအပ်ဘူး၊ ငါ့အိမ်က ငှားစားမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ အဲ့ဒါ ပြောထား”

“မရဘူး ခေါ်ထားရမှာပဲ၊ ကိုကိုဆန်းလိုပဲပေါ့၊ သူငယ်နဲ့ အမှတ်နဲ့ပေါင်းရမယ် ဒါပဲနော် အိမ်ရှင်ဆိုပြီး တင်တင်စီးစီးပြောမကြန့်”

သံစဉ်ကြောင့်ဆိုတာထက် ရွယ်တူတစ်ယောက်မို့ လိုက်ဆဲ

ခြံဆိုသည်။ ပေါင်သင်းကြည့်မှ တကယ်ကို တန်ဖိုးရှိရှိ လူတစ်ယောက် ခြံမှန်သိကာ ကျေနပ်ကြည်ဖြူမိသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်သားတွေလိုပဲ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

တု တု။

ပဓာန လက်ထောက်ရပ်နေသည့် စားပွဲပေါ်က မုန်းမြည်လာ ထားပြန်သည်။ ပဓာနက မုန်းကိုငေးငေးနီနီကြည့်နေပြီးမှ ကောက်ကိုင်း သည်။

“ဟဲ့လို”

“ခု ဆက်နေတာ ဘယ်သူလဲ”

သြသြရရ ဝဲတဲတဲအသံကြောင့် ပဓာနမျက်နှာတွေ ကြည့် ခြည့်ခဲ့သည်။ ဒါ ဆုရက်ကို အသံ။

“ပဓာန”

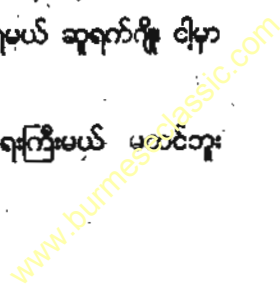
“ဪ မင်းကို အတော်ပဲ မေးစရာရှိတယ်”

ပြောလာပုံက ထောင်မကျိုးဘဲ တင်တင်စီးစီးရှိလွန်းတာမို့ ဆရာက ထောင်းခဲထွက်သည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကိုထိန်းကာ

“မေး မေး ဒါပေမဲ့ ၅မိနစ်ပဲ အချိန်ရမယ် ဆုရက်ကို ငါ့မှာ

အိမ်ရှင်သေးတယ်”

“မင်းကိစ္စက ငါ့ကိစ္စလောက် အရေးကြီးမယ် မဟုတ်ဘူး”

ဆုရက်ဂျီ ပြောစမ်း ငွေထက်ခံ ဘယ်မှာလဲ”

“ရှိသား”

“သူ ငါ့ ဒေဝစွရာကို မ သွားပုံပဲ ဒေဝစွရာ ငါ့မြင်ကွင်းထဲမှာ ပျောက်နေတယ်။ အဲဒီကောင် ဘယ်မှာခုတ်ထားသလဲဆိုတာ မေးကြည့်စမ်း”

ပဓာန ရင်ထိတ်သွားပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု တွေးကာ ဝံကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

ဝံက ဆိုဟရည်ကြီးပေါ်မှာ လဲကာ မျက်လုံးတွေကို စုံစိုင်းထားလျက် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

ဝံ ထံမှ အကြည့်လွှဲလိုက်ရင်း

“မင်း အဲဒီလို မစွပ်စွဲနဲ့ ဆုရက်ဂျီ ဝံက ခိုးကြောင်ခိုးရောင် လုပ်မယ် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဝံကို ဒေဝစွရာနဲ့ပတ်သတ်တာ အကုန်ပြောပြပြီးသား။ လူကောင်းတစ်ယောက်က စိတ်ရောဂါသည် တစ်ယောက်ကို တမ်းတမ်းစွဲ ချစ်ဖို့ဆိုတာ ခက်ခဲပါတယ် ရှင်းရှင်းပြော မယ်ကွာ ဝံလို လူမျိုးက မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဆယ်ရက်ပြည့်အောင် စွဲလမ်းတဲ့ လူမဟုတ်ဘူး။ အားလုံးကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပဲ။ မင်း ဒေဝစွရာကို ဝှက်ပေးထားတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

တစ်ဖက်မှ ခပ်ကြိတ်ကြိတ်တက်ခေါက်သံကို ကြားလိုက်

—

“ကောင်းပြီလေ ငါ့ဘက်က သေချာသွားရင် ရက်စက်ရမှာပဲ”

— ကောင်ကိုကြည့်ရှောင်ခိုင်းပေတော့ ဒါပဲ”

ဒေါသတကြီးပြောဆိုသွားတာကို နားထောင်ရင်း ပဓာန

— ပြင်းရွိုက်မိသည်။

“ဘယ်ကုန်းလဲ ပဓာန”

“ဆုရက်ဂျီဆီကလေ”

“ဘယ်သူ”

ဆန်းအေးက ဆုရက်ဂျီကို မလိမ္မ့် နားမရှင်သလိုထပ်မေးသည်။

“ဆုရက်ဂျီလေ ဩော် အေး မင်းက ဘယ်လိမလဲ ဟိုကောင်

— ခိုင်တာ”

ထိုအခါမှ ဝံက ဝန်းခနဲထရင်း ပြူးပြူးပျာပျာမေးသည်။

“ဆုရက်ဂျီ ဟုတ်လား ဘာတဲ့လဲ ဘာပြောသွားလဲဟင်”

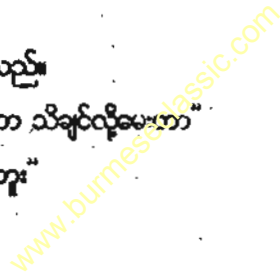
“နေပါဦး ဒီလောက်ကြောက်နေပုံတောက်ရင် မင်း မရိုးသား

— လုပ်ခဲ့သလား”

ဝံ မျက်နှာပျက်ကုသွားကာ ခေါင်းခါသည်။

“ဘာမှမလုပ်ဘူး သူတာပြောသလဲ ဆိုတာ သိချင်လို့မေးတာ”

“ဒါဆိုရင် မမေးနဲ့တော့ ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ပြီးတာပဲ ငါက ဘာများလဲလို့”

“ဝဲက စိတ်သက်သာရာရသလို ပြောကာ ဆိုဖာဆက်တီ
ပြန်ထိုင်၏။

“မင်းတို့ အဲဒီလူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ၊ ငါ့ကို ပြော
ဦးလေကွာ”

“ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး ဆန်းဒေး။ အလကားပါလား
ပေါကြောင်ကြောင်ကောင် တစ်ယောက်ပါ”

ပဓာန မှတ်ချက်ကြောင့် ဆန်းဒေးဖျက်မှောင်ကုပ်သွား
“ဘယ်လိုလူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ သတိထားတာ အကောင်
ဆုံးပဲ”

စိတ်ပူသလို သတိပေးသည်။

“အေးဆေးပါကွာ ကိုယ်မှန်နေရင် ဘာမှကြောက်စရာမလိုဘူး
ပဓာန ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်ပေမယ့် ဝဲ ဘာမှပြော

ခပ်လှုပ်လှုပ်မျက်နှာကို အသာပွတ်ချေရင်း အကြံထုတ်နေမိသလို
ဆူရက်ကျိလက်က လွတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ တွေး

ဆူရက်ကျိ ရက်စေပြီး ပြန်ပြန်ပြန်ပါစေဟု ဆုတောင်း
ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ သည်ရက်ပိုင်းထဲမှာ ကိုယ့်ဘက်က အခွင့်
တစ်ခုရအောင် ကြိုးစားဖို့လိုနေပါပြီ။

အခန်း (၁၇)

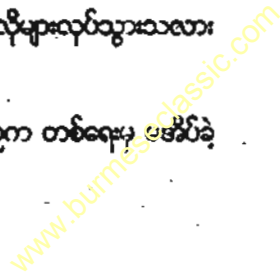
“ဝဲ ညကပြန်မလာဘူးထင်တယ် ငါနားစွင့်နေတာ ကာသံ
ကြားရဘူး”

“ဟင် ဟုတ်လား”

ဆန်းဒေးစကားကြောင့် ပါးစပ်နားရောက်ပြီသားကော်ဖီကို
အောက်ဖြစ်တဲ့ ပြန်ချကာ ထပ်မေးမိသည်။

“မကြားရဘူးဆိုတော့ မင်းကမအိပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်နေလို့လား
အရင်လည်း သူကညဉ့်နက်မှပြန်လာ ပြီးရင် ငါတို့မနီးခင်ထပြီး
အူတာသာ အပြင်ထွက်တတ်တာပဲ၊ ခုလည်း ဒီလိုများလုပ်သွားသလား
ဆီတာ”

“မဟုတ်တာကွာ ပြန်မလာတာပါ၊ ငါ့ညက တစ်နေ့မှ မအိပ်ခဲ့

ရဘူး။ မျက်တွင်းချောင်းနေတာပဲ ကြည့်ပါလား။”

ဆန်းဒေးက သူ့မျက်ကွင်းညှို့တွေကို သက်သေထားပြီး ပြောတော့ ပဓာန စိုးရိမ်လာသည်။ ယောက်ျားလေးမို့ မိန်းကလေး လောက်အန္တရာယ်မရှိ။ ဒါပေမဲ့ တွေးပူတတ်လျှင် စားမဝင်နိုင်တော့။

“ဟေ့ကောင် စားလေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကော်ဖီပန်းကန်ရှေ့တိုးပေးလာတာမို့ လက်ကာပြုတ်ကုတ်အင်္ကျီထဲက ဟန်းဖုန်းကို ထုတ်ရင်း

“ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိဘူး။ ငါ့ဖုန်းခေါ်ကြည့်ဦးမယ် ဆန်းတစ်ခုခုများဖြစ်နေသလားပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ။ အကြောင်းရှိလို့နေမှာပေါ့”

ဆန်းဒေးက ပါးစပ်က သက်သာသလို ပြောနေပေမယ့် လူပဓာနအနား ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

“တောက် ဖုန်းပိတ်ထားတယ်ကွ”

“ဟင်”

“ဘာကိစ္စ အဆက်အသွယ်ပြတ်ထားရသလဲ မသိဘူး။ ဖုန်းစက်ပိတ်ပြီးလုပ်ရအောင် ဘာတွေများ အရေးကြီးနေသလဲကွာ။ အထည်လွန်နေတာမျိုးဆိုရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဘာကအကြောင်းလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ ရိပ်မိသလိုပဲကွာ။ ကောင်းတာပဲဟုတ်တာတွေ လုပ်နေတာလဲ မသိဘူး”

“ဟာ ပဓာန ဘယ်လဲကွာ ဘာမှမစားတော့ဘူးလား”

ပဓာန ခေါင်းခါပြီး ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

အချိန်က နံနက်(၈)နာရီပဲ ရှိသေးသည်။ သည်အချိန် ဟိုတယ်မှာ အရာကနေနိုင်ပါသည်။

ဒါမှမဟုတ် စက်ရုံများ ရှိနေမလား။

နာရီကို မကြာခဏကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လာသည်။

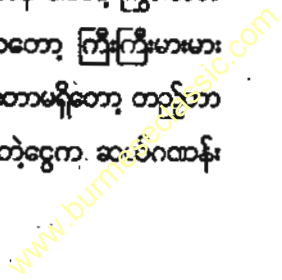
“တစ်ခုတစ်ခုဖြစ်လျှင် မသိရကောင်းလားဟု ပါမောက္ခဦးသော်ဝင်က ပြောမည်။ သံစဉ်သာက အပြစ်တင်မည်။

အဲဒါတွေထက် စိုးရိမ်တာက ဝဲ အသက်အန္တရာယ် ကိုပဲဖြစ်သည်။ အပြစ်တင်တာတွေက လေထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်ပေမယ့်

“တစ်ခုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လျှင် လျစ်လျူရှုခဲ့ခြင်းအတွက် သူတပြေမြေ့ ဖြစ်သွားမည်။

“ဝဲက စိတ်ရင်းတော့ကောင်းတယ် ပဓာန ဒါပေမဲ့ ကြားတတ်တာ ဘဝင်မြင်တာလေးတော့ ရှိတယ်။ ငါနဲ့ကတော့ ကြီးကြီးမားမား

ပြဿနာမရှိခဲ့ဖူးဘူး။ သူကအိမ်ရှင်ဆိုပေမယ့် စီးပိုတာမရှိတော့ တည့်လာမို့ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျောက်အောင်ခဲ့လို့ရတဲ့ငွေက ဆယ်ဂဏန်း

လောက်ပဲရှိတယ်။ အဲဒီတော့ကွာ ငါ့လိုခြေသလုံးအိမ်တိုင်အတွက် ခြံထစ် အိမ်ဆောက်လုပ်ရင် ကုန်မှာအသေအချာပဲ ဒီအချိန်မှာ သူနဲ့သွားတော့ ဟိုတယ်ဝယ်ဖြစ်သွားတာပေါ့။

“ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်းတွေက မိန်းကလေးအပေါင်း အသင်းတွေထက်စာရင် ပိုကောင်းတယ်ကွ။ တို့တတွေက သာတင်နာတယ် မတွေ့ဘူး မေတ္တာထားပြီး ကူညီတာ။ မိန်းကလေးတွေကတော့ အချင်းချင်း နာတစ်ဖျားသာမှာကြောက်ရင်း ကြိတ်ပြိုင်နေတာ”

“ဝံ အကြောင်းအချိုးပွမ်းရင်း ဆန်းဒေးထောက်ပြခဲ့တာ သတိမိသည်။ တံကယ်လည်း ဆန်းဒေးပြောတာ မှန်နေသည်။ သူ့အစွမ်းအားနဲ့ဆို သိန်းထောင်ပေါင်းများစွာ တန်သည့် တိုက်နယ်ကြီးမှာ နေရဖူးမလွယ်။ ဝံ ပယောဂကြောင့်သာ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နေနိုင်တာပါ။

ခုဆို သိန်းခြောက်ထောင်အောက် မလျော့သည့် ခြံကွက်နဲ့ ဟန်ကျပန်ကျနေရသည်။ ကားတွေလည်း လဲစီးရသည်။ သည်ကျော့တွေကို သူ့ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမှန်းမသိ။ သံစဉ်ကျော့ရရှိနေပေမယ့် ဝံတံပိုများနေပါသည်။

တွေးနေဆဲမှာ ဟန်ပုန်းက သံစဉ်ကလေးတွေဖြည့်လာသည်။ ယူကြည့်လိုက်တော့ ဆန်းဒေးထံမှ ဖြစ်နေသည်။

“ဆန်းဒေး ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဝံ ပြန်ရောက်နေပြီကွ”

“တကယ်လား”

“အဟုတ်ပြောတာ ညကရုံးခန်းမှာ အိပ်သတဲ့လေ။ ပြောတာတော့ အမှူးလွန်သွားလို့တဲ့”

“ဪ ဖြစ်ရမယ်”

ပဓာန ခုမှပဲ သက်ပြင်းချနိုင်သည်။ ဝံက အရက်သောက်ဆတ်တော့ ခါးချိုးဖြစ်တာ မဆန်း။ ဒါပေမဲ့ အရင်ကသည်လောက် အဆိုးဆုံး ဘယ်လောက်ပဲ မူးပါစေ အိမ်အရောက်ပြန်တတ်လေသည်။

ခုတော့ သူ့မှာ ဟိုထင် ဒီထင်တွေပူရင်း စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသည်။ အာမှန်းမသိပေမယ့် စိတ်လေးနေတာတော့ အဆုံးစွန်ထိတွေ့ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ့တွေးမိတာက ဆူရက်ရှိပြောသလို ဒေဝစွရောက်ဖို့များ ဝှက်ထားခဲ့သလားဟု ။

နဲ့ တွေ့လည်းရှိသေးတယ် တစ်နေ့လုံးကို အားမယ်မထင်ဘူး။ ဒီနေ့
တောဝန်လေး အဲဒါကြောင့်”

တစ်ဖက်ကလည်း တာဝန်၊ တစ်ဖက်ကလည်း ကျွန်းမာရေးမို့
ဒီ ဗျာများသွားမိသည်။ ရဲရဲနီနေသော မျက်နှာကလေးကိုငေးရင်း အပြေး
လွှားအကြံထုတ်မိသည်။

“ဒါဆို လူတစ်ယောက်လောက် ခဏကားပေးပါလား ဝံ၊ တို့
အိမ်ရှယ် နှစ်မဟုတ်လည်း ရတယ်လေ၊ ကျွန်မကိုစောင့်ကြည့်ပေး
နော်”

“ဟာ မဟုတ်တာကွာ တို့စောင့်ပေးပါ့မယ် အလုပ်တွေကို
အဆက်ပြီးပြောလိုက်မယ် ဆွေသည်တွေက အရောင်းကိုယ်စားလှယ်
တွေဆိုတော့ မန်နေဂျာနဲ့တင်ပြီးပါတယ်။ အဟဲ့ တို့စောင့်ပေးမယ်နော်”

“အမျိုးမျိုးပါ၊ ခုနက မအားဘူးဆို”

“ရပါတယ်”

သည်လိုနဲ့ သူတစ်နေ့ကုန်ရှိဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေဝစွရာ
အိမ်ထာသလို အဖျားမတက်ခဲ့။ တငွေငွေရှိနေသော ကိုယ်ပူရှိန်နှင့်
အိမ်နေတာကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

ညနေစောင်းရောက်တော့ ဝံ အိမ်ပြန်ဖို့ပြင်ဆံ

“ဝံ ခဏနေပါဦးလား ဟိုဘက်မှာ ဒီလောက်မိုးတွေးမှာင်နေ

အခန်း (၁၈)

ဝံ သည်ညကလေးတစ်ညကို တွေးရင်း ရင်ခုန်မဆုံးဖြစ်နေမိ
သည်။ သူ့အဲဒီညကလေးကို မရည်ရွယ်ဘဲ ပိုင်ဆိုင်သွားရတာပါ။

“ကျွန်မ ရေချိုးမှာသွားတယ် ထင်တယ် ဝံ အာခေါင်တွေ
စပ်နေတယ်။ လူကလည်း ချမ်းစိမ့်နေတယ် ဟင်း ဟင်း ပြောရင်းနဲ့
တောင် ချမ်းလာပြီ အင်း၊ ခုကွပါပဲ ကျွန်မက နေမကောင်းရင် အဖျား
ကြီးတတ်တယ် လူမှန်သူမှန်မသိအောင်ကို အဖျားတက်တတ်တာ”

ထုံးစံအတိုင်း သူဝတ္တရားမပျက် ရောက်သွားတော့ ဒေဝစွရာက
အနွေးထည်အထုပ်ကြီးနှင့်ဆီးကြိုကာ ညည်းပြသည်။

“ဟာ ဒါဆို ဒီနေ့ တစ်ယောက်တည်းနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား
ဟင်၊ တို့က ဒီနေ့ စက်ရုံတွေ သွားကြည့်ရမှာ ပြီးတော့ ဆွေသည်တွေ

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

• ၁၂၆

တာ၊ မိုးအားများရင် ရှင်ကားမမောင်သင့်ဘူး၊ စောင့်ကြည့်လေ မိစ္ဆာ ဖွဲ့ပဲကျရင်တော့ ပြန်ပေါ့”

စိုးရိမ်ပေးလာတာမို့ သူ ပီတိဝေသွားမိသည်။

ဒီလောက်ဆို အခြေအနေက မဆိုးပါဘူး။

“ရှင်ဘာပြုတာလဲ ကျွန်မပြောတာကြားရဲ့လား”

“ကြားတာပေါ့၊ မိန်းကလေးရယ် ဒီကောင်က ဖြစ်နိုင်ရင် ပြန်တောင် ပြန်ချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအနားမှာပဲ ရှိနေချင်တာ”

“ဟင် ရှင်နော်”

ဘာကိုဆိုလိုမုန်းသိသွားသော ဒေဝစွရာ မျက်နှာထားလေး အဝတ်နှီစလို ရဲသွားခဲ့သည်။ မကျေနပ်သလို မျက်စောင်းထိုးပြီး မျက်နှာ လှဲသွားပုံက စိတ်ဆိုးသွားတာ သိသာသည်။ မူနေတာတော့ မဖြစ်နိုင်။

“ရှင်သွားတော့ ဝဲ၊ ရှင်ကိုကြောက်လာပြီ ဒီမှာ ဆက်နေ ကိစ္စက အတော်ကို စဉ်းစားရတော့မယ်”

ကျောခိုင်းလျက် အနေအထားက ပြောလာတော့ ဝဲ မခံနိုင် စိတ်ဖြစ်ထွန်းသွားရသည်။ သူ့ဘက်က စောင့်ထိန်းခဲ့တာတွေကို သူ့ အသိအမှတ်ပြုဖို့ကောင်းပါ၏။

ဒီလောက်ချောတဲ့ရုပ်ကို နည်းနည်းကလေးမှ မတိမ်ညွတ်ဘဲ တဲ့လား။

၁၅၀

နတ်သမီး

မင်းအသည်းမာလွန်းတယ် အချစ်ရယ်။

“ဒေဝစွရာ”

“အို ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“ရင်ထိုး ထိုးပေးတာလေ”

ဝဲက ဒေဝစွရာရှေ့ကိုလှောက်သွားပြီး အနွေးထည်ရင်ဘတ် မှာ ရွှေရင်ထိုးလေးထိုးပေးလိုက်၏။

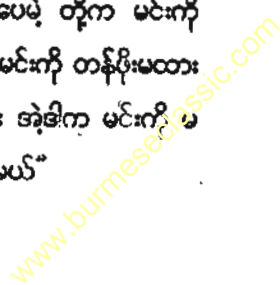
ဒေဝစွရာမှာ ဂစ်တာပုံရင်ထိုးကလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း အဖုံ့တဲလဲဖြစ်နေသည်။ ရွှေသားအစစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားတာမို့ နှစ်သက် ချောကောင်းလျက် မီးခိုးရောင်အနွေးထည်ပေါ်မှာ ထင်းနေ၏။

“ဂစ်တာကလေးပါလား”

“ဟုတ်တယ် လေ ဒါ တို့အမှတ်တရလက်ဆောင်လေ ဘာတော့ မလှဘူး ဒါပေး၊ အမြင်တော့ ဆန်းပါတယ် လက်ခံပါနော်”

“ရင်ထိုးပေးတာ လက်ထဲထည့်ပေးလည်း ရတာပဲ ဒီလောက် ခဲ ခဲတင်းတာတော့ မကောင်းဘူး”

“ဆောရီး တို့စိတ်လောသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့က မင်းကို ခြိတ်ချစ်နေတာဆိုတော့ ကြင်နာချင်တယ်လေ၊ မင်းကို တန်ဖိုးမထား ချို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့ရဲတင်းလွန်သွားခဲ့ရင်လည်း အဲဒါက မင်းကို မ ချစ်နိုင်လောက်အောင် ချစ်နေလို့ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ရှင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

၁၂၈

“တော်ပြီ ရှေ့ဆက်မပြောခဲ့တော့ ကျွန်မနားမထောင်ချင်ဘူး ဝံ့ရဲ့ ရှင်က အခွင့်အရေးသမားပဲ၊ ရှင်ပြန်ရင်ကောင်းမယ်”

“ဟင်အင်း တစ်နာရီလောက်ထပ်နေချင်သေးတယ် မိုးတွေ အားကောင်းရင် ကားမောင်းရတာ အန္တရာယ်ရှိတယ်မဟုတ်လား”

ဒေဝစွရာရဲ့ မျက်စောင်းလှလှလေးတွေ သူ့ထံအဆက်မပြတ် ကျရောက်လာခဲ့သည်။ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပေမယ့် ကြည့်ကြည့် လင်လင်တော့ သိပ်မရှိ။

ဒါပေမဲ့ နာရီတစ်ကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေခဲ့တာကို သတိထားမိသည် သူ့ကိုပြန်စေချင်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

သူကလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်ရင်း ပေကပ်ပြီး ဆက်နေ

၏။ အချိန်တွေ တလွေ့လွေ့ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီးနောက် အလင်းရောင်တွေ ပျောက်ဆုံးစပြုလာသည်။ ထိုအချိန်အထိ သူ့ညှပ်ခန်းထဲမှာ မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေ ဖြစ်သည်။

လှုပ်စစ်မီးရောင်ကြောင့် ဖွေးလက်နေသော ညှပ်ခန်းထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း။ ဝံ့အဖို့ လူကတည်းငြိမ်နေပေမယ့် စိတ်က လှုပ်ရှားနေ၏။

“ည (၇)နာရီထိုးနေပြီ ရှင်မပြန်သေးဘူးလား ဝံ့”

၁၂၉

နတ်သမီး

ဒေဝစွရာ မနေနိုင်တော့သည့်အဆုံး နာရီလှမ်းကြည့်ရင်း ခြာလာသည်။

“အပြင်မှာ မိုးသည်းနေတယ်ကွ၊ ရန်ကုန်ကို ဒီပုံစံနဲ့ပြန်ဖြစ် ချင်ထင်တော့ဘူး ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့၊ တိုင်းခြံထဲက တန်းလျားမှာပဲ အိပ် ဘာမယ်”

“ဟင် အဲ့ဒါက အလုပ်သမားတွေနေတာလေ ရှင်ဘယ်နေရာ အိပ်မလဲ”

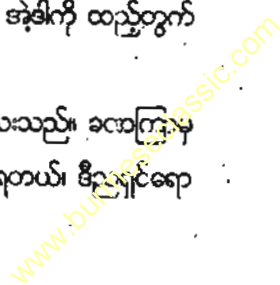
“ရတယ် အလုပ်သမားလည်း လူပါပဲ၊ တို့က အဆင့်အတန်း ခွဲထပ်ပါဘူး”

“အို ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ”
“ဒါဆို တို့က ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ဒေဝစွရာသည် သူ့ကိုစိတ်ရှုပ်ထွေးသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ရင်း ချစ်ပြင်းချကာ

“ဒီတိုက်က ရှင်ပိုင်တာပဲ ဒီမှာပဲ အိပ်နိုင်ပါတယ်”
“ဒါပေမဲ့ မင်သိက္ခာကရှိသေးတယ်လေ၊ အဲ့ဒါကို ထည့်တွက်

ရမယ်”
ဒေဝစွရာ တွေခနဲဖြစ်ကာ စဉ်းစားနေသေးသည်။ ခဏကြာမှ
“ဂစ်တာရင်ထိုးကလေးကို မြင်မှ သတိရတယ်၊ ဒီညရှင်ရော

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

ကျွန်မပါ မအိပ်ဘဲ ဂစ်တာတီးကြရင်ကောင်းမယ် ကျွန်မက နေမအေးတော့ မတီးချင်တော့ဘူး ရင်ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုပြပါလား။

“တစ်ညလုံး အားပါး လက်တွေ့တော့ သွားပါပြီ အဲဒါက ဂစ်တာက ဘယ်မှာရှိမလဲ”

လက်ချောင်းတွေကို သနားမိပေမယ့် ရင်ဖွင့်ဖို့အခွင့်အလမ်း မရှိ ဝံ့တက်ကြွနေမိသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်တိုက်လုံးကို လှည့်ပတ်တော့ စတိုခန်းထဲမှာ သွားတွေ့သည်။

“တွေ့ပြီ ဒေဝစွရာ”

ဝမ်းသာအားရယူကာ ဖုန်တွေကို တယုတယသုတ်လိုက်ရင်း ဒေဝစွရာက သူလုပ်သမျှကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေးကြည့်နေခဲ့သည်။

မရည်ရွယ်ပါဘဲ ဘိုဘိုရဲ့ “ချိန်းတဲ့ညလေး” သီချင်းကို တီးတော့ ရင်ခန့်နှေးထွေးလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

ထိုသီချင်းကိုပဲ အခေါက်ခေါက်အခါခါ တီးမိဆိုမိလေ ဒေဝစွရာ မျက်နှာပန်းသွေးမို့လာသည်။ မျက်နှာလွှဲကာ ထိုင်နေနေောက်ဆုံး အိပ်မောကျသွားရှာသည်။

နာရီကိုငုံကြည့်တော့ ညဉ့်တစ်နာရီခွဲပြီ။

ဆိုဖာထက်မှာ ခွေခွေကလေးအိပ်ပျော်နေသည့် သူမကလေးကို မြတ်နိုးတပ်မက်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

၃၀

နတ်သမီး

ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းက သွေးကြောတွေ ဆူပွက်လာသလိုခံစားမိတဲ့ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရသည်။

ထိုခဏမှာပဲ တဟင်းဟင်း ညည်းသံက ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟာ အဖျားတက်ပြီထင်တယ် ခုကွဲ့ပဲ”

ဂစ်တာကို စားပွဲပုကလေးပေါ်တင်ကာ ဒေဝစွရာအနားချက်ချင်းရောက်သွားမိသည်။

နဖူးကို စမ်းမိတော့ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေတာတွေလိုက်ရမ်း။

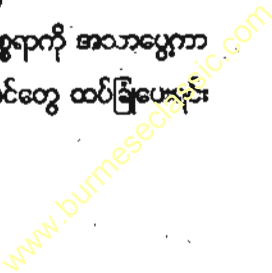
“ဟီး ဟီး ချမ်းတယ် ချမ်း တယ် ဟင်း ဟင်း မားမား၊ ချမ်းမား သမီး ချမ်းတယ် အင်း ဟင်း ဟင်း မားမား မသွားနဲ့ သမီး သမီးလိုက်မယ် မားမား”

ကယောင်ကတမ်းတွေ ညည်းကာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် ဝံ့ ပျာသာခတ်သွားမိသည်။

ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဆရာဝန်သွားပင်လို့ရမှာ မဟုတ်။

ဒီအတိုင်း ကြည့်နေရတော့မည့် အဖြစ်ပါပဲ။

ထို့ကြောင့် ရင်ခန့်ခြင်းလက်စနဲ့ပဲ ဒေဝစွရာကို အသာပွေ့ကာ အိပ်ခန်းထဲပို့လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ရိုဂိုသမျှစောင်တွေ ထပ်ခြုံပေးရင်း အချစ်သက်သာအောင် ကြိုးစားပေးမိသည်။

ရင်ဘက်များကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

• ၃ •

သို့သော် တဟင်း ဟင်း ညည်းညူနေဆဲ။

မန်းရင်ရောင်ဖြစ်နေသော မျက်နှာဝကလေးကို ငုံ့ကြည့်မိ
ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေရသည်။

သနားစရာကောင်းလိုက်တာ အချစ်ရယ်၊ မင်းအစား တို့အ
ခံစားလိုက်ချင်တယ်ကွာ

မွှေးရာစပ်မှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်ရင်း မျက်နှာရဲရဲကလေးကိုပဲ တစ်
စိပ်ငေးနေမိခဲ့သည်။ ထိုကာလအတွင်းမှာ အခွင့်အရေးယူပြီး ဟောက်ပြန်
လိုသောစိတ် စိုးစဉ်းမျှမရှိခဲ့။

ငေးမောနေရုံနှင့်ရောင်ရဲကျေနပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ဒီလိုညကလေးဟာ သူ့အတွက် တစ်ညပဲလား။

ထိုညကလေးကို အပြီးတိုင် သိမ်းဆည်းထားချင်သည့် လေး

တွေက အလှအယက်တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

မင်းအနားမှာ နေထွက် နေဝင် ထာဝရရှိနေချင်တယ်

ဒေဝစွရာ ရယ်။

အဲ့ဒါ ကိုယ်ဘယ်လိုကြိုးစားရမလဲ။

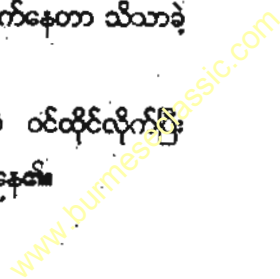
အခန်း (၁၉)

“ဘော့စ် မပွတာ ဆုရက်ဂျီ တွေခွင့်တောင်းနေပါတယ် အဲ့ဒါ”
“ဟင်”

ဝံ ကယောင်ချောက်ချား ထရပ်လိုက်မိသည်။

အပြစ်လုပ်ထားသူမို့ လိပ်ပြာမလုံရှိနေဆဲ အခန်းတံခါးပွင့်ကာ
အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။ သုံးယောက်စလုံး အနက်
အလှအယက်အရည်ကြီးတွေ ဝတ်ထားခဲ့သည်။ မျက်နှာတပ်ထား
ကြောင့် အပြာရောင်ရင့်မျက်လုံးတွေက မီးတောက်နေတာ သိသာခဲ့

ဆုရက်ဂျီက စားပွဲရှေ့မှာ သူ့ဘာသာပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး
အိပ်ယောက်က သူ့တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ရပ်နေ၏။

“ဘယ်နယ်ကြောင်နေတာလဲ သူ့ရဲကောင်ကြီးရဲ့ ထိုင်ပုံနဲ့ မင်း မလိမ့်တပတ်လုပ်ခဲ့တာကို အကြောင်းပြချက် ဘာပေးမလဲ ပြောစမ်း အပြောမတတ်ရင်တော့ ဒီနေ့ မင်းအတွက် ကံဆိုးသွားနိုင်တယ်”

“ငါ့ သက်ပြင်းချကာ စိတ်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားရင်း ပြန်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကိုယ်ဘူးကွယ်ရင် သူတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။”

“မင်းတို့ အထင်မှားနေပြီ ဒေဝစွရာက ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ အခန်းပြန်အပ်သွားတာ ဆိုတော့ ငါဘာမှ မတတ်နိုင်လိုက်ဘူး”

“မင်းပြောတိုင်း ငါကယုံမတဲ့လား။ ဝေဟဒီ ဦးနှောက်နဲ့ မျက်စိတွေက တွေးတောဆင်ခြင်ဖို့ တတ်နိုင်ပါတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်စကားအပိုတွေ မပြောချင်တော့ဘူး။ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပေးမယ် မင်း ဒေဝစွရာကို ဘယ်နေရာမှာ ဝှက်ထားသလဲ။ သူက လူကောင်တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်သိတယ်နော်။ “နော်မယ်” မဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မင်းအကာအကွယ်ပေးသင့်ဘူး”

“သူက ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့ အကာအကွယ်ပေးရမှာလဲ ဆူရက်ကို အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ပြောမနေနဲ့”

ဆူရက်ကိုရဲ့ နီစပ်စပ်မျက်နှာက ပိုပြီးအေးစက်မာထန်သွားကာ မျက်ခုံးတွေက ပို၍ကြုံဝင်လာလျက်

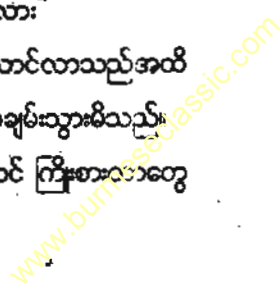
“မင်းနဲ့မဆိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ ငွေထက်ပဲ သူ့ကို အချိန်ပြု

အရေးကြီးနေတယ်။ ပြန်ရမယ်အချိန်ကနီးနေပြီ။ သူ့ရောဂါအရှင်းအစစ်အောင် ငါကကုပေးရဦးမယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခြေတိုအောင် ခြေမနေသေး။ တစ်နာရီပြည့်အောင် စကားပြောဖို့ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူး။ သူ့အတွက်အချိန်တွေ အကုန်ခံနေရတာ။ အဲ့ဒါက သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းဖို့ တာဝန်ရှိနေလို့ ထပ်ပေးမယ် ဒေဝစွရာ ဘယ်မှာလဲ”

“ငါမသိဘူး။ ဆူရက်ကို ငါ ကတိပေးခဲ့ပေမယ့် သူကမသိခင် သူ့အသွားတော့ မျက်ခြေပြတ်သွားတယ်ကွာ။ အဲ့ဒီအတွက် ငါစိတ်မချမ်းသာဘူး။ မင်းဘက်ကလည်း ဘာမှမပေးနဲ့တော့”

“ပေးရတာ သက်သာဖို့အတွက်နေရင် ဒီကို မလာဘူးကွ။ မျက်နှာညှပ်နဲ့ပြောနေတာမှ မရရင် ကြမ်းပြုရလိမ့်မယ်။ ငါက လိုချင်တာတစ်ခုအတွက် ဘာမဆို လုပ်ရဲတယ်။ မင်းစိတ်ထဲ ငါ့ကို ခပ်ကြောင်ကြောင်ကောင်များ အောက်မေ့နေသလား။ ဒေဝစွရာကို ရှာနေတာကြောင့်မဟုတ်ဘူးကွတာဝန်ရှိလို့ မင်းမျက်နှာကို ငါပတ်တတ်တယ်။ မင်းမင်း မင်သိနေတာကို ဖုံးကွယ်ထားတယ် ငါစိတ်မရည်တော့ဘူး။ မင်း အမှန်အတိုင်း ပြောမလား မပြောဘူးလား”

“ငါ့ သည် အသက်ရှူသံတွေ ကျယ်လောင်လာသည်အထိ အကြမ်းမပြုနဲ့သော ဆူရက်ကိုကိုကြည့်ရင်း ကျောချမ်းသွားမိသည်။ ဒါပေမဲ့ သည်အခြေအနေထိ ရောက်အောင် ကြိုးစားလာတော့

ကို နမော့မိသည်။ သူ့ကိုကြည့်ကြည့်လင်လင် ဆက်ဆံလာသော
ဒေဝစွရာကြောင့် ကြည်နူးဝီတီဖြစ်နေဆဲ အဖျက်ကဝင်လာသည်။

“ဒီမှာ နေရတာ ပျော်လာပြီ ဝါ၊ ကျွန်မဒီမှာပဲ အပြီးနေခြင်း
တော့မယ်ထင်တယ်၊ အဲဒါဆို ဒီတိုက်ကို ပြန်ဝယ်ချင်တယ်
ရောင်းမလား”

နေမကောင်းဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဒေဝစွရာရဲ့ ဆက်ဆံ
သည် ပြောင်းလဲသွက်လက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုလည်း အ
တယူရှိလာသည်။

“တကယ်လို့ ရှင်မရောင်းနိုင်သေးဘူးဆိုရင်လည်း နှစ်ချစ်
ဇာတ်ထားပါနော်၊ ကျွန်မမှာ ငွေရှိပါသေးတယ်”

သည်မှာနေဖို့ လိုလိုလားလားရှိလာသဖြင့် ဝမ်းသာလို့အား
သေးခင် စိတ်ညစ်ဖို့ အကြောင်းဖန်လာသည်။

ဒီလူ စိတ်ပျက်အောင် ဘယ်လိုပြောမည် မသိ။

“ငွေထက်ပဲ”

“ပြောပါ”

“မင်း ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူးလား”

“ငါကဘာပြောရမှာလဲ မင်းတို့ရဲ့ ဒေဝစွရာကို လုံးဝဝက်မထ
တာ ကျိန်ရဲတယ်ကွာ၊ မင်းစုံစမ်းကြည့်လေ၊ ငါမလိမ်တတ်တာ အထက်

သီတယ်၊ သတင်းမှန်က ကွယ်ဝက်ထားလို့မှ မရဘဲ”

ဆုရက်ရှိရဲ့ နတ်ခမ်းတွေ မဲကုသွားခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး
သူ့အဖော်တွေကို ခေါင်းညိတ်ပြကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

အောက်ကလက်မခံနိုင်တာထားဦး။ အခြေအနေကို ထည့်တွက်ရဦးမယ်။
မင်းရွေးချယ်ရမယ့်လမ်းက နှစ်လမ်းပါရှိတယ်။ တို့ကိုလက်ထပ်ရင်
ဘယ်ထပ် ဒါမှမဟုတ်ရင် ဆူရက်ဂျီကို လှလုံးထွက်ပြလိုက်တော့”

“အဲ့ဒီလောက်အထိ အခြေအနေက ဆိုးသွားပြီလား”
မယုံကြည်သလို မေးလာပြန်သည်။ သူက ဆူရက်ဂျီပြောသွား
သူ့ကို ပြန်လည်ပြောပြရင်း လိုရာဆွဲပြောမိသည်။

“အဲ့ဒါကြောင့်မို့ ပြောတာပေါ့ကွာ။ တို့လည်း မဆီမဆိုင်ဘဝ
အကြာကြီးနက်ထားလို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ တို့က ဒီကိုမကြာခဏ
နေတော့ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ခြေရာခံဖို့သွားနိုင်တယ်လေ
ဒီကြောင့်”

အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံနေ၍ ဧဝဝစွာ တွေ့သွားခဲ့ပြီ။
“ဒါဆို ရှင်မလာဘဲ နေလေ။ ဒီမှာ ကျွန်မဘာသာ နေမယ်။
နတ်ဖုန်းနဲ့ပဲ အဆက်အသွယ်လုပ်ပါလား”

“ဟာကွာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ရေရှည်မှာမလွယ်ဘူးလေကွာ။
အဲတာ မင်းက ဒီခြုံသူမှမဟုတ်တာ။ အဆင်ပြေမယ် မထင်ဘူး”
“စိတ်ညစ်ပါတယ်။ အဲ့ဒီ ဆူရက်ဂျီကလည်း ဘာကိစ္စ တ
ဆက်ကောက်လိုက်နေသလဲ မသိဘူး”

သူ့ရဲ့တောင်းဆိုမှုကို မလိုက်လျောဘဲ ဝေလည်ကြွေးပိတ်

အခန်း (၂၀)

တည်ငြိမ်နေသော ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားသည် ဆူရက်ဂျီ
မွှေနှောဝက်သွားခြင်းကြောင့် ကတိမ်းကပါးဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ထို့အတွက် အနေ
မအေးနိုင်တော့ဘဲ နားပူနားဆာလုပ်နေမိသည်။

အန္တရာယ် မကြိုခင် တစ်ခုခုတော့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိချင်ပါစိ။
ခေါင်းလျှော်ထားပြီးကာစမို့ ဆံပင်ရှည်တွေ ဖားလျားဝေနေ
သည့် မျက်နှာကလေးက နုသန့်နေသည်။ အဝါနုရောင်ဘလောက်စ်
ကလေး ဘတ်ထားပါလျက် ဝင်းဖန်သော အသားအရေက ညှိုးနွမ်းမလွှား။
နိုင်ငံခြားမှာ အနေကြာခဲ့ပေမယ့် သူမရဲ့ အပြင်အဆင်က ဟော့ရမ်းရမ်း
မရှိတာ ထူးခြားပါသည်။

“တို့ ဒီအခွင့်အရေးယူတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ ဟို

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ပတ်စုခြင်း

လုပ်နေတာမို့ ဇံ တင်သွားမိသည်။

သူကတော့ ချစ်လိုက်တာ သူမကတော့ အေးစက်စက် နဲ့ မသိသလိုပါပဲ။

“ရှင်းရှင်းပြောပါ ဒေဝစွရာ တို့ကို မချစ်နိုင်ဘူးလား”

“ကျွန်မ”

ဇံရဲ့ မှန်တောတေ မျက်နှာကို ငေးမောရင်း ဒေဝစွရာဘာပြော ရမှန်းမသိတော့။ ငြင်းမီလျှင် တင်ထားသမျှ ကျော့ရှူးကို စော်ကာစရာ ရောက်တော့မည်။

ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဆိုရာမှာ

“ကျွန်မတစ်ခုမေးမယ် ရှင့်အတွက် လက်ထပ်ဖို့က အဓိက လား။ အချစ်က အဓိကလား။ တကယ်လို့ အချစ်က အဓိကဆိုရင် ရှင့်ကိုချစ်တယ်လို့ပြောဖို့ရာက အတော်ကြာဦးမှာ။ ရှင်စောင့်နိုင်ပါ့မလား”

“ဒါဆို လက်ထပ်ဖို့ အဓိကဆိုရင်ကော”

ဇံ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးတော့ ဒေဝစွရာက မျက်လွှာချပြီး ငါ့သက်စွာ ပြောလေသည်။

“အဲ့ဒါဆိုရင်တော့ ခုချက်ချင်းတောင် ဖြစ်သေးတယ် အဲ့ဒီ နည်းနဲ့ ရှင့်အပေါ်မှာတင်နေတဲ့ ကျော့ရှူးတွေကို ဆပ်ချင်ပါတယ်။ ရှင့် ကျော့နပ်ရဲ့လား”

ဇံသည် စဉ်းစားချင့်ချိန်ရင်း ဒေဝအကြာမှာ ခေါင်းညိတ်ကာ “ကျော့နပ်ပါတယ် အဓိကက မင်းကို ထာဝရပိုင်ဆိုင်ဖို့ပဲဟာ။ ဒါ့အပြင်ဆိုတာကိုတော့ တပြည်ပြည်ညှိယူကြတာပေါ့ တို့က ချစ်အောင် ချစ်ပေးတတ်ပါတယ်”

ဒေဝစွရာက မျက်လွှာတစ်ချက်ပင့်ကြည့်ရင်း မဲ့မဲ့လေးပြုံးလျက် “ကျွန်မက ချစ်တာတွေ မေတ္တာတွေ နားမလည်ဘူး ခု ကက်ထပ်မယ်ဆိုတာက ရှင့်ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးချင်တာတစ်ခုပဲ ချစ်။ ကျွန်တာ ကျွန်မရင်ထဲ ဘာမှမရှိဘူး။ နောက်မှပြဿနာရှာရင် ကျွန်မဘာမှ တတ်နိုင်မယ်မထင်ဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဇံ ကျွန်မကို ချစ်သလောက်အောင် ပြုလုပ်လားခဲရင်တော့ ဒီမှာ ဆက်နေဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ နဲ့ အဲ့ဒါတော့ သတိပေးလိုက်ပါရဲ့”

“ဟာကွာ မဟုတ်တာ လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် စိတ်ညစ်စရာ မရှိမှာပေါ့ကွာ။ စိတ်ညစ်စရာကြုံတိုင်း ကိုယ့်ကိုထားသွားမယ် ဆိုတာ မဟုတ်သေးဘူး။ အခုကတည်းက ကတိတောင်းထားမယ်။ ချစ်လို့ အကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို လုံးဝထားမသွားရဘူး” ဒေဝစွရာက သူ့ကို တွေ့တုတေငေးငေးကြည့်ပြီး ခပ်လေးလေး ခေါင်းညိတ်ပြန်။ ပြီးတော့ အဝေးကို အကြည့်ပိုကာ သက်ပြင်းရိုက်

www.burmeseclassic.com

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ထပ်ရှင်း

• ၃

“အနာဂတ်ဆိုတာ ကြီးမှူးပြင်နိုင်ဘဲ ဇံရယ် ကျွန်မအေး အချာတော့ အာမမခံရဘူး ကျွန်မက ပြေးနေရတဲ့လူပါ။ ဘာကြောင့် ပြေးနေမိသလဲတောင် မသိတဲ့ အနေအထားမှာ ကျွန်မကို ကယ်ထားတဲ့လူအဖြစ် ကျေးဇူးဆပ်ချင်တာပဲ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်းဆူရက်ကိုထက်စာရင် မေတ္တာထားနိုင်လို့ လိုက်လျောမိတာလည်း လာမှာပါ။ အဲဒီတစ်နေ့ကို ရှင်စောင့်နိုင်ရင် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား သည်းခံနိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

ခပ်အေးအေးပဲပြောလေသည်။

သူကတော့ ချစ်နေမိသူဖို့ လက်ထပ်ဖို့ကိုပဲ အာသန်ထေး “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ တို့ လက်ထပ်မှာပဲ”

အခန်း (၂၁)

ကမ်းပေးလာသော လက်ထပ်စာချုပ်ကို ဆန်းစစ် ပါးစပ် အဟောင်းသားကြည့်မိသည်။ အသိသက်သေတွေနှင့် တိတိကျကျ လုပ်ထားသော စာချုပ်ဟာ အတုမဖြစ်နိုင်တာ သေချာသည်။

ဆန်းစစ်လို ပဓာနက အံ့ဩမနေခဲ့။

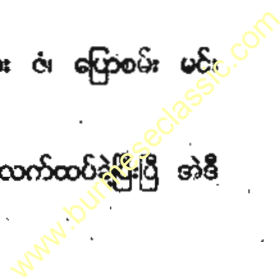
“ဝံ့ ခဏ”

ပဓာနက သိသိသာသာပဲ ခွဲထုတ်သွားကာ တစ်ဖက်ခန်း ချာထည်နှင့်

“မင်း ထင်ရာစွတ်လုပ်လာပြန်ပြီလား ဇံ၊ ပြောစမ်း မင်း

တော့ ဘယ်လိုလုပ်လာတာလဲ”

“မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ ငါ သူ့ကိုလက်ထပ်ခဲ့ပြီးပြီ အဲဒီ

အခြေအနေဖြစ်ဖို့ အကြောင်းကဖန်လာတာကိုး ငါက”

“တော်ပြီ မပြောနဲ့တော့ကွာ မင်းကျားဦးဆွဲလာတာပဲ ဇံ ငါတို့ကို ဘာတစ်ခုမှ မတိုင်ပင်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ အစီအစဉ်ဆွဲပြီးလုပ် လာတဲ့အဖြစ်က တော်တော်ဆိုးတယ်ကွာ၊ မင်းကျန်းမာရေးမကောင်း နိုင်တော့ဘူး”

ဇံက ပန်းပေါက် ပဓာနလက်ကို ဆွဲဖယ်ချရင်း ဆံပင်တွေထိ သပ်တင်ကာ ဂရုမစိုက်စွာပြုံးသည်။

“ကြောက်တတ်တဲ့လူသာ ခဏခဏ သေတာမျိုးပါကွာ၊ ရဲရဲ မင်းဖြစ်ပါတယ်၊ မင်းတို့ကို မတိုင်ပင်ခဲ့တာက ပိတ်ပင်မှာစိုးလို့ပါ”

“ဟာ ကွာ”

ပဓာန စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ ဇံပျက်နာကို စိုက်ကြည့် သည်။ နနယ်ချောမွေ့သော ငှက်နာက အပူအပင်ကင်းစွာ ငြိမ်းချမ်း နေလေသည်။

“ရှေ့ ဖြစ်မယ် အနာဂတ်ရဲ့ ဘေးဆိုးတွေကို မင်းတွေ့တယ် လား ဇံရာ၊ မင်း ဆူရက်ဂျီကို လျော့တွက်ရင် မှားမှာပေါ့ကွာ၊ သူ လူတစ်မျိုး ဘာကိုမှ အလျော့ပေးတတ်တဲ့ ပုံစံပဲ၊ သူမင်းနောက်က တကောက်ကောက်လိုက်နေတော့မှာ သေချာတယ်၊ မင်း ဘယ်လိုချေ မလဲ”

“ကျွတ် အဲဒါတွေ တွေးကြောက်နေရင် ဒီအနေအထား အထိ နောက်အောင် မကြိုးစားခဲ့ဘူးကွာ၊ ငါ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်စီစဉ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စ တွေက မင်းကို လုံးဝမထိခိုက်စေရပါဘူး။ စိတ်မပူပါနဲ့”

ဇံက စကားဆုံးတာနှင့် လှည့်ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ ပဓာနက ဝံ့ရှေ့မှပိတ်ကာရပ်လိုက်ပြီး

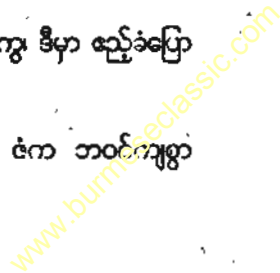
“ငါက ငါတို့ကို လာနှယ်မှာကြောက်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ် ခုတော့ မင်းအတွက် ပူပင်မိလို့ပြောနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ပြီးမှတော့ သတိမထားမိမှာလဲ၊ ခုလက်ထပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကိုလည်း ဖုံးကွယ်ထားလို့ မသတင်းစာထဲ ထည့်ရမယ်၊ ဖြစ်လာတဲ့ပြဿနာကို ထိပ်တိုက် ခြင်းတာပေါ့ကွာ၊ ဒီပုံစံဆိုရင် ဆူရက်ဂျီ စိတ်ပျက်သွားနိုင်လောက် တဲ့၊ စိတ်ပျက်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

ပဓာနသည် အချစ်ကြောင့် မာန်ဝင့်နေသည့် ဇံကိုပန်းဖက်ကာ မာန်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ဆန်းဒေးကတော့ ဘာမှမသိသူမို့ ဒေဝစွရာနှင့်စကားတွေ မြင်စွဲကာပြောနေ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘယ်လစ်သွားတာလဲကွာ ဒီမှာ ဧည့်ခံပြော တဲ့လို့ ပါးစပ်အမြှုပ်ထွက်တော့မယ်”

ဆန်းဒေး ရယ်ရယ်မောမောပြောတော့ ဇံက ဘဝင်ကျစွာ

ပြီးသည်။ ထို့နောက် ဒေဝစွရာ ဘေးမှာယဉ်တွဲထိုင်လိုက်ပြီး

“မာမီကိုလှမ်းခေါ်လိုက်ရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်အေး ဆန်းဒေး”

ပဓာနကိုကျော်ကာ ဆန်းဒေးကိုတိုင်ပင်သလို ပြော၏။ ဒါ သတိထားမိသောပဓာနတစ်ယောက် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ် သည်။ သူလက်ထပ်ခဲ့တာကို ကန့်ကွက်အပြစ်တင်လို့ စိတ်ဆိုးနေတ ပဲဖြစ်မည်။

ခက်တယ် ဇံရာ၊ မင်း ကလေးစိတ်နဲ့ ။

“ခေါ်လိုက်ပေါ့ကွ၊ ဒီကိစ္စက မိဘကို အသိပေးပြီး ဆက်စဉ် တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“အေးလေ ဒါဆို မင်းခေါ်ပေး၊ ငါ မာမီဆရာကြောက်ထား ကွ၊ လောလောဆယ်တော့ ငါ့အစား မင်းပဲဝင်ခံပေးထားလိုက်”

“ရတယ် ဪဆို ဒါနဲ့ ခုနက ပဓာနဆီကို လူတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်သေးတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဆုရက်ဂျီ တဲ့”

“ဟင်”

ပဓာန ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ ဇံကိုလှမ်းကြည့်မိသွား၏။ ဇံက

ရင်ဘတ်ပျက် ပြန်လည်ပတ်ရှုခြင်း

သလိုနေပြပေမယ့် ဒေဝစွရာမျက်နှာကလေးကတော့ သွေးဆုတ်ဖြူ ဆောင်သွားလေသည်။

“သူက ဘာပြောသွားလဲ”

“မပြောသွားဘူး သူဆက်တယ် ဆိုတာကိုပဲ ပြောခိုင်းတာ၊ ဆယ်ကတော့ တစ်မျိုးကွ၊ မာမာပဲ၊ မင်းတို့ချင်း ဘာပြဿနာတွေ နဲ့ထားကြလဲ”

“မရှိဘူး အဲ့ဒါအတွက် ဦးနှောက်ထဲထည့်မနေပါနဲ့ကွ၊ မင်း သူတို့အတွက် အခန်းရှင်းပေးလိုက်ပါဦး၊ ငါသွားစရာရှိသေးလို့ ဪဆို မင်းနဲ့လည် နှစ်နာရီမှာ ချိန်းထားတာရှိတယ်နော်”

“အရောင်းကိုယ်စားလှယ်တွေပဲကွ၊ မင်းပဲကြည့်လုပ်လိုက်”

“အေးလေ ပြီးတာပဲ၊ ကဲ ငါသွားမယ်၊ မင်းတို့ဘာမှာဦးမလဲ”

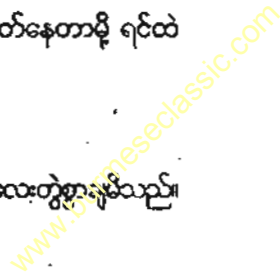
“မမှာတော့ဘူး တစ်ခုတော့သတိပေးလိုက်ပါနဲ့၊ မင်းပါးစပ်ကို

ထုံအောင်ပိတ်ထားကွ၊ ဒီရက်ထဲ ဒီသတင်းကို အပြင်ကို မသိ နိုင်ဘူး”

ဇံက သံသယမျက်လုံးနှင့်ကြည့်ပြီး နှုတ်ပိတ်နေတာမို့ ရင်ထဲ အစိတ်အပိုက်နဲ့ ခံနေရသည်။

“အေး ပါကွာ”

ကျောခိုင်းလိုက်စဉ် သက်မြင်းမောက်ကြီးကို လေးတွဲစွာ ချစ်သည်။

ညီအစ်ကိုရင်းချာတွေမဟုတ်ပေမယ့် ဒိုင်မြဲနေသော
သံယောဇဉ်က အရင်းချာထက်သာပါ၏။

ဝံက အမြဲတစေ ပြည့်စုံနေသူမို့ တစ္ဆေတိုင်းဆန်ချင်နေတာ
မဆန်း။ ခက်ခဲသော အရာကိုမှ တန်ဖိုးထား မက်မောတတ်သူမို့
နောင်ကြီးရှိနေသူကိုမှ သိမ်းပိုက်ခဲ့ပြီ။

မင်းတွေမပူတတ်ပေမယ့် ငါတော့ ခေါင်းခဲနေပြီ ဝံ။

မင်းက နနဖတ်ဖတ် ဟိုကောင်က ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ခေါင်း
ခဲနိုင်ရည်ရှိပါ့မလားကွာ။ အမြဲတမ်းကံကောင်းနေတတ်တဲ့ ဝံ ခီထွား
ကြိမ်လည်း ကံကောင်းနိုင်ပါစေ။

ကြိတ်ပြီး ဆုတောင်းရုံမှ တစ်ပါး ။

အခန်း (၂၂)

စက်ရုံရဲ့ လိုအပ်ချက်လိုအပ်ချက်တွေကို စာရင်းပြုစုရင်း အချိန်
အကုန်အကျနဲ့မသိ ကုန်သွားခဲ့သည်။ အားလုံးပြီးစီး သွားတော့ ညဉ့်တစ်
နက်ခင်းပဲ။

အိပ်ချိန်တွေ ကျော်လွန်နေတာမို့ စိတ်လျော့လိုက်တော့
ချက်ချင်း စားပွဲနှင့်ပျက်မှုကို အပ်မိသွားလေသည်။ ထိုကြောင့် တစ်ခန်း
အတွင်းမှာရှိသည့် ကိုယ့်အိပ်ခန်းကိုပင် မသွားနိုင်တော့ဘဲ စာကြည့်ခန်း
ဆီမှာ အိပ်ပျော်သွားရသည်။

ထိုကာလအတွင်းမှာ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်လေတော့သည်။

ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်ထဲက လူတွေထဲမှာ သူမပါခဲ့။

ဝံသည် စိုက်ပျိုးရေးဆန်စွာဖြင့် ဆုရက်ကို စိန်ခေါ်ခဲ့သည်။

နေရာသည် သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသော ခြံကျယ်ကြီးထဲ မှာဖြစ်၏။

ဝဲက တစ်ကိုယ်တည်း သွားရောက်ခဲ့ပေမယ့် ဆူရက်ဂျီမှာ အဖော်နှစ်ယောက်ပါသည်။ ဆူရက်ဂျီအပါအဝင် ကျွန်နှစ်ယောက်လင်ထဲမှာ ကင်နီဇားရှည်တွေကိုဝင်ထားခဲ့သည်။

ဝဲကတော့ ဘာမှမပါဘဲ လက်မလှာနှင်ဖြစ်လေသည်။ ခါတေ့ ဝဲကနည်းနည်းမှရွံ့ခြင်းမရှိ၊ ရဲရင့်ဖျတ်လက်နေ၏။

အစကနဦးမှာ တစ်ယောက်တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ခိုက်နေကြပေမယ့် လူတစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်လိုအော်ပြောတော့ အခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

ထိုခဏမှာပဲ လူသုံးယောက်စလုံးက ဝဲကို ကင်နီဇားတွေ နှင်ဝင်ပိုင်းကြသည်။

စားရေးကျွမ်းသူတွေဆို ဝဲကြာကြာမရှောင်တိမ်းနိုင်ပါဘဲ တစ်ချင်းမှာ သွေးချင်းချင်းနီသွားလျက်

အား ။

ဝဲ အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ကာငြိမ်သက်သွားရှာလေသည်။ ထိုအခါမှာ ဆူရက်ဂျီတို့ လူစက ဝဲရဲချောမွေ့ပြေပြစ်သော မျက်နှာကလေး အားအင်ဖြင့် ဓားနှင်ဖွန်းသည်။ ပြီးတော့ ခါးလယ်မှ ပိုင်းချလိုက်တော့၏။

ဝုန်း ။

အိမ်မက်တို့ပြန်ချစ်ခါနီးမှာ "ဝုန်း" ခနဲပြည်သံကြီးကြောင့် ပစာန နီနီသွားရသည်။

နီနီချင်းမှာပဲ အိမ်မက်ကိုပြန်သတိရလျက် ကျောထဲစိမ့်တက် ဖြစ်သည်။ အိမ်မက်ဟာ အိမ်မက်အတိုင်းရှိပါစေ။ လေထဲ အာရုံထဲ မှာ ပျောက်ကွယ်ပါစေ။

ချက်ချင်း ဆုတောင်းမိသည်။

ခါပေမဲ့ စိတ်တွေက လေးနေဆဲ။

ခက်တယ် ဝဲရယ် ။ အဲ့ဒါ မင်း မဆင်ခြင်ခဲ့လို့။

ပိုင်ကိုပိတ်ကာ ထရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာ တစ်ဖက်ခန်း ထားသံ သဲ့သဲ့ကိုကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအခန်းက ဝဲတို့ရဲ့ မင်္ဂလာ

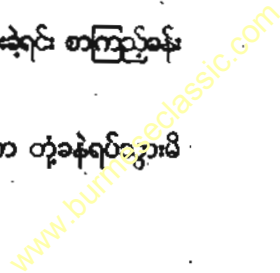
အိမ်မက်

ခုနက အသံကျယ်ကြွက်လည်း အဲ့ဒီကပဲလား။

အိမ်မက် မကောင်း၍ စိတ်ထင်နေရသည့် အထဲ ဘာတွေ ဖြစ်တုန်းပြီမသိ။

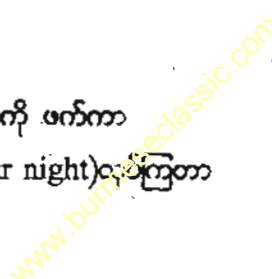
အိမ်ချစ်စိတ်တွေပြယ်ကာ မျက်စိကျယ်သွားခဲ့ရင်း စာကြည့်ခန်း ထမန်းကတန်းထွက်ခဲ့သည်။

ဝဲ အခန်းရှေ့ရောက်တော့ ခြေလှမ်းတွေက တုံ့ခနဲရပ်သွားမိ

သည်။ တံခါးခေါက်ကြည့်ရကောင်းမလား။
 နောင်ယုက်သလို ဖြစ်သွားမှာလည်း စိုးသည်။ ဒါပေမဲ့
 လက်တွေ့က အလိုက်မသိနိုင်တော့ဘဲ လှုပ်ရှားသွား၏။
 “ခေါက် ခေါက်”
 “ဟဲ့”
 ခပ်သဲ့သဲ့ လှုပ်ရှားသံကလေးတွေ တိတ်ကျသွားခဲ့ပြီး အ
 အကြာမှာ အခန်းတံခါးရှုပ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။
 ဟင်။
 တံခါးလာဖွင့်ပေးသူက ဒေဝစွရာဖြစ်နေသည်။
 ဒေဝစွရာကို ကျော်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ ဇံက တံခါးထဲ
 မွေ့ရာစပ်မှာ ကျောပေးပြီး ထိုင်နေတာတွေ့ရသည်။
 သူ့ကိုလှည့်မကြည့်နိုင်လောက်အောင် ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ
 “ဘာကိစ္စလဲ”
 သူ့အနုမှ သတိထားမိတာက ဒေဝစွရာသည် ညဝတ်အင်္ကျီ
 မဟုတ်ခဲ့။ ဂျင်းအင်္ကျီပွပွနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်လျက် ဆံပင်
 တွေက သေသပ်စွာ စည်းနှောင်ထားခဲ့သည်။
 ဝတ်စားဆင်ယင်ထားမှုသည် သေသပ်နေတာမို့ လုံးဝ
 သေးခဲ့တာ သိသာသည်။

တကယ်ဆို ဒီညဟာ သူတို့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးညပါ။ ဘာတွေ
 ဆွေးနွေးနေလို့ ဒီအချိန်ထိ ထိုင်နေကြတာလဲ။
 “အသံကြားသလားလို့ လာကြည့်တာ၊ ကိုယ်က ဟိုဘက်ခန်း
 ထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေတာလေး ဝုန်းဆိုတာ ဘာဖြစ်တာလဲ”
 မေးရင်း ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဖြင့် အိပ်ခန်းထဲလှမ်းဝင်ခဲ့သည်။
 ရုတ်တရက်မို့ ဒေဝစွရာ မတားလိုက်နိုင်။
 ပဓာနသည် ယခုတိုင်လှည့်မလာသေးသည့် ဇံရှိရာကို
 လျှောက်သွားကာ ပန်းကို ဆွဲလှည့်လိုက်၏။
 “ဟဲ့”
 “ပဓာန”
 “ဟင် မင်း”
 ဖွေးလက်နေသော လျှပ်စစ်မီးရောင်အကူအညီဖြင့် မျက်ခန်း
 ထဲက မျက်ရည်ကြည်တွေတွေ့သွားခဲ့ရာ
 “ဘာဖြစ်တာလဲ ဇံ၊ မင်းတို့ ဘာပြဿနာဖြစ်နေကြတာလဲ
 အဲဒီကိစ္စ ငါတို့နဲ့ဆိုင်သလား”
 အံ့သြတကြီးမေးမိသည်။
 ဇံက လေးတွဲစွာခေါင်းခါပြပြီး သူပန်းကို ဖက်ကာ
 “ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း (Bachelor night) လုပ်ကြတာ

ပေါ့ကွာ လာ”

ပြောပြီး သူ့လက်ကိုဆွဲခေါ်ကာ ထွက်လာတာမို့ ဘာမှမေး
ချိန်မရလိုက်။ သူတို့နှစ်ယောက်အခန်းပြင်ရောက်သည်နှင့် အခန်းတံခါး
ပိတ်ပစ်လိုက်တာမို့

“ငံ ပြောလေကွာ မင်းတို့အဆင်မပြေကြဘူးလား။ ငါရင်မော
လိုက်တာကွာ၊ ခုကြိုက်ခုလက်ထပ်တဲ့အလုပ်က တည်မြဲရင်တော့
ကောင်းတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် သမိုင်းတွင်ရော ဆူရက်ဂျီရန်ကရှိသေး”

ခပ်ကြိတ်ကြိတ်မေးမိတော့ ဝံက နီးရာစာကြည့်ခန်းထဲ
ဆွဲခေါ်သွားရင်း အခန်းတံခါးကို ဂျက်ချပြီးမှ

“ငါပြောပြမယ်ကွာ အဖြစ်ကဒီလို”
■ ■ ■

သည်လိုနေမျိုးကို သူ့အများကြီးစိတ်ကူးယဉ်မျှော်လင့်ခဲ့ရသည်။
သို့သော် ထိုရင်ခွန်ပျော်ရွှင်မှုများသည် ဒေဝစွာရာရဲ့ စကားများအောက်
မှာ ပျက်ပြယ်သွားရတော့သည်။

“ဒီအခန်းထဲမှာ ခုတင် နှစ်လုံးထားလို့မရဘူးလား။ ရုပ်ရှင်ဆန်
ဆန်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်းပဲ
အိပ်တတ်လို့ တကယ်ဆို အခန်းခွဲအိပ်ချင်တာလေ မကောင်းတတ်လို့
သာ”တဲ့။

သူ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် မပြောရဲဘဲ

“မဟုတ်တာကွာ မင်းတာတွေ စိတ်ကူးယဉ်နေတာလဲ ဒေဝစွာ
ရာရယ်၊ ကိုယ်တို့လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာက အတူတူနေကြရဖို့လေး
ပင်က မချစ်ပေမယ့် ကိုယ်ကချစ်နေတာဆိုတော့ ခုလိုပြောတာကြီးက
အစ်စက်ရာကျနေသလိုပဲ၊ ဒါဆို မင်းလက်ထပ်ဖို့ လိုက်လျောခဲ့တာက
အာအတွက်လဲ”

“ရှင်ဆန္ဒအတွက်လေ”

“ဟင်”

ငံ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားမိသည်။ သူမပြောတာ မှန်ပါသည်။
သို့သော် နားထင်မချိဘဲ ရှိနေသည်။ ပြောရက်လေခြင်းဟုလည်း တွေး
မိသည်။

“ဘာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ခုမင်းက ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်
ပြောပြလေ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းနေတတ်လည်း အဲ့ဒီအကျင့်ကို
အောက်ပစ်ရတော့မှာပဲ၊ သဘာဝကို မလွန်ဆန်ချင်ပါနဲ့ ဟန်နီရယ်၊
မင်းတို့ ချစ်တဲ့ကိုယ့်ကို နည်းနည်းလောက်ပဲပါဦး”

စကားပြောရင်း သူမအနားကို တိုးကာပ်သွားမိသည်။ လက်တစ်
ဖမ်း အကွာအရောက်မှာ ဒေဝစွာရာက မသိမသာ နောက်ဆုတ်လိုက်

“ရှင် ရှေ့ဆက်မတိုးနဲ့နော် ဝဲ ကျွန်မက လက်ထပ်ဖို့ပဲခွင့်ပြုတာ အတူတူနေဖို့ ခွင့်မပြုနိုင်သေးဘူး။ ကျွန်မ ရှင်ကိုမကြည်ဖြူနိုင်ဘူး”
ပြောင်ဖွင့်ပြော၏။ ဝဲ ပိုပြီး အခဲရခက်သွားပါသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ရှည်တတ်သူဖို့ လွယ်လွယ်နှင့်ဒေါသဖြစ်မနေခဲ့ဘဲ ခပ်အေးအေးပဲ ရှိနေခဲ့သည်။

နက်ခဲတိုင်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး စားပွဲစောင်းမှာဝင်ထိုင်ရင်း “လူတစ်ယောက်ကိုမချစ်ဘဲ လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့ အဖြစ်ကို ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ပေါ့ကွာ မင်းခဲစားချက်ကို ရှေ့တန်းထင်ရင် ကိုယ့်အတွက်မျှော်လင့်ချက် ရှိပါတော့မလား။ အဲဒါကို ထည့်တွက်ဦးလေ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မျှမျှတာတိုတာ ကောင်းပါတယ်။ မင်းကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုမျှော်လင့်ချက်ပေးမလဲ”

“မျှော်လင့်ချက် ဟုတ်လား”

နားမလည်သလို ထပ်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုယ့်ကို ရက်အကန့်အသတ်နဲ့ မျှော်ထင်ချက်ပေးမှ ခံသာမှာပေါ့။ ဒါတောင် ကိုယ်မို့လို့နော် တခြားတစ်ယောက်ဆိုရင် အခွင့်အရေးပေးမယ် မထင်ဘူး ကိုယ်က မင်းကိုစာနာလွန်းတာ သာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်”

“အတတ်များကို ပြန်လည်ပတ်စုခြင်း”
အတတ် ကြည်ဖြူဖို့ ရက်အကန့်အသတ်ဆိုတာ အပေးရခက်နေတယ်။ အတတ်တို့ တစ်ဦးအောက်ထဲမှာ အတူတူနေရတဲ့လူတွေပဲရယ် ဒီအတိုင်း နေရရင် မကောင်းဘူးလား”

လေပြေအေးကလေးနှင့်အချီသပ်ဖို့ ကြိုးစာတာမို့ ဝဲခေါင်းခါပြီး ခပ်ပဲ့ပဲ့ပြုံးပါသည်။

“လူတွေသာဒီလို ရောင့်ရဲတတ်နေရင် အသည်းကွဲတတ်လမ်း ဆွဲဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတစ်ပါးရင်ခွင်ထဲကို ကိုယ်ချစ်သူရောက်အောင်လည်း မြင်နေရတာပဲဆိုပြီး ကော့နပ်နေကြမှာပေါ့။ ချစ်ပြီဆိုတာနဲ့ အိုင်ဆိုင်ချင်လာမှာပဲလေ ကိုယ်လည်း အဲဒီလိုပဲ”

အကြောင်းပြချက်ပေးရင်း စားပွဲစောင်းမှဆင်းကာ ဒေဝစွရာရှေ့ဆရာကလေးပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။ အေးစက်နေသော နတ်ဝန်း၊ ဉာဏ်၊ အကြည့်က ရင်ထဲမှာဆစ်ခနဲနာသည်။

ရင်ခနဲသံတွေရပ်ဆိုင်းသွားအောင် ပြောရက်၊ ဆက်ဆံရက်ထိုင်တဲ့ အချစ်ရယ်၊ မင်းစိတ်တွေ ပုံမှန်ဟုတ်ခဲ့ရင်တောင် အသည်းထဲနဲ့တစ်စုံက ဘယ်လိုချွတ်ယွင်းချက်တွေ ရှိနေတာလဲ။

ကော့နပ်နေသော မျက်တောင်ရှည်တွေကို ငေးနေရင်းမှ တွေးသည့် ထောင်ချီညီညီ နှုတ်ခမ်းတွေဆီ အကြည့်စိုက်မိရင်း

“ဟန်နီ”

“အို ဟင်အင်း”

ဒေဝစွရာတစ်ယောက် အငိုက်မိသွားရှာသည်။ နေရာမလှမ်း ကျရောက်နေသော အနမ်းတို့ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်တုန်ယင် နေခဲ့သည်။ ပြင်းထန်စွာ နာကျင်စေခြင်းမျိုးနှင့် တုံ့ပြန်ချင်ပေမယ့် အခွင့် မသာခဲ့။

နားဖြင့် မကြားရသော အသံမှိုင်းတွေရဲ့ ဖျားယောင်းမှုအောက် မှာ လှလှပပလေး ရှုံးနှိမ်ခဲ့ရလေသည်။

အမည်မဖော်နိုင်သော ခံစားချက်တစ်ခုကြောင့် ရင်ထဲမှာ မီးတောက်သွားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှချက်ချင်းမတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ စိတ်တွေ ပြားနေဆဲ။

ခံက အချစ်လွန်ကဲမှုအတွက် တတွတ်တွတ်တောင်းပန်ရင်း နှစ်သိမ့်သည်။

ဒါပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ရာမှ ပြောမလာဘဲ ငြိမ်သက်နေတာနဲ့ သူ့ကိုမွှင်လွှတ်လိုက်ပြီဟု အပိုင်တွက်ထားလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သာသညာညာ သုံးသပ်မနေတော့ဘဲ

“အချစ် ကိုယ် သိပ်ပင်ပန်းနေလို့ကွာ အိပ်တော့မယ်နော် ဝှုတ်နိုင်ကွာ”

ဒေဝစွရာက အေးစက်စက်မောကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြော

သည်။ နာရီကိုငဲ့ကြည့်တော့ ညဉ့်ဆယ်နှစ်နာရီထိုးနေတာမို့ လူက အတော်ကြီးအိပ်ချင်နေခဲ့ပြီ။ စောစောပိုင်းကလည်း ဧည့်ခံပွဲမှာ ပင်ပန်း ခဲ့ရသမျှတွေက လူ့ကိုကောင်းကောင်းကြီး နှိပ်စက်နေခဲ့သည်။

လိုချင်တာ မရခင်က ငွေနှင့်တင်းခံနေခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ ထိန်းမရအောင် အိပ်ချင်လာတာမို့ ခေါင်းချလိုက်တာနှင့် ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

သူဖျတ်ခနဲ နှိုးလာတော့ ညဉ့်တစ်နာရီကျော်ခဲ့ပြီ။

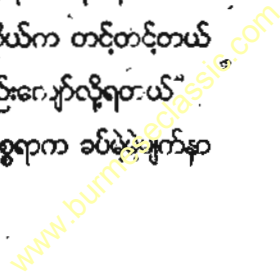
လက်ရှိအဖြစ်အပျက်ကို သတိထားမိကာ ရင်ထဲမှာ လိုက်ခနဲ နှိပ်သွားသည်။ အပျော်စိတ်ကလေးနှင့် ဘေးဘီဝဲယာကိုတွေ့ကြည့်တော့ ချစ်သူက အစိမ်းရင့်ရင့်ဆိုဟထက်မှာ ထိုင်နေတာတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင် ဟန်နီ မအိပ်သေးဘူးလား”

သူ အံ့သြတကြီးမေးတော့ သူမကစူးခနဲကြည့်ပြီး ခေါင်းခါ သည်။ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောတာမို့ ရင်ထဲတစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်သွားခဲ့ နေ

“ချစ် မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးနေတာလား၊ နှိပ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ကိုယ်က တင့်တင့်တယ် တယ် လက်ထပ်ထားတာလေ၊ အချိန်မရွေးစည်းပြောလို့ရတယ်”

သတိပေးနှစ်သိမ့်သလိုပြောတော့ ဒေဝစွရာက ခပ်မဲမဲချက်နာ

ဖြင့် အသံမထွက်ဘဲ ရယ်၏။ ပြီးတော့

“အလကား အပိုတွေ အပြစ်လွတ်အောင် အကြောင်းပြတာ”
ဟု ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်၍ မျက်နှာလွှဲသွားခဲ့သည်။

မျက်နှာအနေအထားက မကျေမနပ်နှင့်အံ့ကြိတ်နေပုံမို့ သူ
နေမထိထိုင်မသာဖြစ်သွားမိသည်။

ထို့ကြောင့် ငွေရှာပေါ်မှ ဆင်းကာ သူမရှေ့ကိုလျှောက်သွားခဲ့

ပြီး

“ချစ်”

ပန်းကလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲမထူလိုက်ရင်း တိုးလျှော့ခေါ်လိုက်

၏။

“ရှင် ကျွန်မအသားကို မထိပါနဲ့ ဝံ”

“ဟင်”

ကောက်ကာငင်ကာဖြင့် ခါးခါးသီးသီး ထပြောတာမို့ ဖံမထိ
နိုင်အောင်ဖြစ်သွားရသည်။ အံ့အားသင့်စွာ မျက်နှာလှလှကလေးထိ
ပုံကြည့်မိတော့ အသက်ကင်းမဲ့သည့် အေးစက်စက်မျက်ဝန်းတွေ
ရင်ခိုင်လိုက်ရ၏။

ဝံရင်ထဲ အတော်ကြီး ထိရသွားလေသည်။

မကြာသေးခင်ကာလက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော အကြည့်ငွေငွေ

လေးတွေကို ပြန်တမ်းတလာသည်။ ထိုအကြည့်ကလေးတွေအား
ဘောင်းဆိုဖို့ ပါးစပ်ပြင်စဉ်

“ပြောနေတာ မရဘူးလား ကံ”

“ဟာ”

“ဝုန်း”

ငါ့ပြိုင်သွားတော့ ပဓာန ငြိမ်ကျသွား၏။

“ကြားသုံးကြား မဝင်ရဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ် ဒါပေမဲ့ကွာ
ချက်စီရေမှောက်မှာ မြင်နေရတာကိုတော့ ဥပက္ခာပြုမနေနိုင်တာ အမှန်ပဲ
အတယ်ဆို ငါတို့က မင်းရဲ့ အာရိပ်မှာ မှီခိုနေရတဲ့သူပါ။ ငါ့ မင်းရဲ့
အကြိုက်လိုက်ပြီး သင့်တင့်အောင်နေချင်ပါတယ်။ ခက်တာက ပါးစပ်ပဲ
ခက်တာတွေရင် ပြောချင်နေတော့ မဆင်ခြင်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

အခန်း (၂၃)

စိတ်မကောင်းစွာ ပြောမိတော့ ငံက ကျောခိုင်းနေရာမှ
ထွက်လာပြီး ခေါင်းခါကာ

“မဟုတ်ဘူး မင်းစွက်ဖက်ခွင့်ရှိပါတယ်ကွာ ငါခွင့်ပြုပါတယ်
အဘာက ငါသိပ်စိတ်ရှုပ်နေလို့ မဝေဖန်ပါနဲ့ဦး။ ပဓာန ငါလက်ထပ်မိ
တာမှာပြီလား။ မသိဘူး ငါမိလောက်အထိ ထင်မထားခဲ့တော့ စိတ်ပျက်
အထလို့ပဲ”

“ဘာ”
ပဓာန ဒေါသဖြစ်သွားမိသည်။ လက်ထပ်ပြီးတာ နေ့မကူးသေး
ဘဲ စိတ်ပျက်သည်ညာသံတွေ ကြားလာရပြီ။ တကယ်ဆို သူလည်း
အဆင်ထပ်တဲကိုစွဲကို ဘဝင်မကျခဲ့။

ဒါပေမဲ့ ကွဲစေကွာစေဆန္ဒနှင့် သွေးခွဲတာမျိုး မပြောခဲ့ဖူး
ဘဲ ခွဲလျှင်လည်း စေတနာအပြည့်နဲ့သာ။

“ဘာကွ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူက အသားလေး
ပေါက်နိုင်တယ် ဟုတ်လား”

ပဓာန မနှစ်မြို့စွာမေးတော့ ငံကသက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ခေါင်းညှစ်
ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သူကိုယ်ခံပညာတတ်တာ ငါမသိဘူးကွာ။ အဲဒါ
တုံ့ပြန်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့မိလောက် ကြမ်းတမ်း
တာလဲ”

“စိတ်က Normal မှမဟုတ်တာ ဖြစ်ပြီပေါ့ ရှေ့ကျော
ဒီထက်ပိုဆိုးဖို့ပဲ ရှိတယ်”

“ပဓာနရာ မင်းကတစ်မျိုး”

“ဒါ ယောက်ျားကောင်းပြောတဲ့စကားမဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းနဲ့မရှိသားပဲ ဝံ၊ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပေါ့၊ ငါအစကမျှက်ခွဲတယ် ဆိုတာကလည်း မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်အောင်တားခဲ့တဲ့သဘောပဲ၊ ခုလို အဆင်မပြေရောက်မှ မင်းပါးစပ်က ပြောထွက်ခဲ့တဲ့ နောင်တစကားကိုတော့ ငါသဘောမကျဘူးကွ၊ ဒီအမှားက ပြန်လည်ပြင်ဆင်လိုရတဲ့ အမှားမဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်လာသမျှ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးတွေလို မင်းခံနိုင်ရည်ရှိမှာပေါ့”

ဝံ မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် ဝိုင်တွေသွားခဲ့သည်။ စကားအပြစ်ပြောခဲ့ရပေမယ့် တကယ်တမ်း ကျောခိုင်းဖို့ရာမှာ မလွယ်ကူခဲ့။ ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စိတ်တိုင်းအပြစ်ရှုံ့နှင့် ခွဲခွာဖို့မလိုအပ်။ ပြီးတော့ မသင့်တော်တာလည်း အပေါ့အပါပေမဲ့ လက်တွေ့တွဲပြန်တာက ပြင်းထန်လွန်းတာမို့ စိတ်ထဲ စိတ်နောင်ဖြစ်နေမိသည်။

ဒီအတိုင်းသာ တစ်သက်လုံး ဆက်ဆံနေရင် ဓုကွ။

“မင်း အခု ခါးတွေနာနေသလား”

မိခင်တစ်ယောက်လို ဂရုတစိုက်မေးလာတာမို့ ဝံ မျက်နှာထဲသွားရသည်။ စေတနာကိုနားလည်ပေမယ့် မေးစေလိုတာက ချစ်သူအား

“အားကပြင်းတယ်ကွာ တစ်ကိုယ်လုံးနာသွားတာ ဒါပဲ”

“မင်းရင် သက်သာသွားမှာပါ”

“အေးလေ မင်းနေသာတယ်ဆိုရင်လည်း ပြီးတာပဲ ဒီညမင်းအိပ်မိန်းမပြန်ချင်ရင် ငါနဲ့လိုက်အိပ်လေ၊ ဘာမဆို ခေါင်းအေးအေးထား၊ ခြင်းစားတာပဲကောင်းတယ်၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါတော့ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ကွာ”

“ေးပါကွာ ငါသိပါတယ်”

အနီရဲ့ အပွင့်အခက်တွေနှင့် လှပစိုပြည်နေသော မွေ့ရှာကြီးကို ခြည့်ရင်း ဝိုင်နေမိသည်။

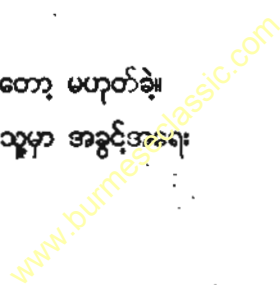
အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် တစ်ယောက်တည်း ခွဲအိပ်ချင်နေတာပဲ အပြစ်လား။ လက်ထပ်ဖို့အစိကဆိုပြီး တောင်းဆိုခဲ့တာကို မှားနေတာပဲလားမသိ။

“သိပ်ချစ်တာပဲ” ဟူသော သကာလွှမ်းသည့် စကားကလေး

နှင့် နှစ်သိပ်ရင်း ဘာကို သိမ်းဆိုက်သွားခဲ့တာမို့ နုပျော့တသ ယူကြီး ဖြစ်မရင်း ခေါ်သတွေအဖွဲ့ သွားခဲ့မိသည်။

ထို့ကြောင့် ဆင်ခြင်တုံတရားမဲ့ကာ ခေါ်သအလျောက် လက်တွဲခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲက ခါးခါးသီးသီး မုန်းနေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ခဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲကတော့ နာနေပါသည်။ သူ့မှာ အခွင့်အားခရီးမပယ် ကာယကံရှင်သဘောမှမတူဘဲ။

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ပတ်ရွှင်ခြင်း

• ၁၆၆

ရွတ်တရွတ်ရယူပိုင်ဆိုင်တတ်တဲ့ အကျင့်က တူးတူးခါးခါး မုန်းဖို့ကောင်းနေ၏။ ဟိုလူ ဆူရက်ဂျီကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။

ဆူရက်ဂျီက လိုချင်တာကိုကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း တောင်းဆို တတ်ပေမယ့် ဝဲက နူးနူးညံ့ညံ့သိမ်းသွင်းဆွဲဆောင် တတ်တာပဲကွာ သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ယောက်ျားတွေမို့ ဒီပုထိုး ထဲကဒီပဲပါပဲ။ ကောင်းကို မကောင်းတာသေချာသည်။ ထို့ကြောင့် ငါ တို့ပြန်လိုက်တာ မဟာဘူးဟု တထစ်ချယုံကြည်ထားလိုက်၏။

အခန်း (၂၄)

“တောက် ငါ့ကို တပတ်ရိုက်သွားပြီ”

သတင်းစာကို အားရှိပါရဲ့ ဆုပ်ကိုင်ရင်း နှစ်ကြိမ်ထက်မနည်း နှစ်ခေါက်မိသည်။ ရင်ထဲက တလိပ်လိပ်တက်လာသော ဒေါသတရား နှစ်သည် ပြင်ပသို့ ပွင့်အံ့လာခဲ့ရာ

ဂုန်း

ရှေ့ကစားပွဲပုလေး အခန်းထောင်သို့ ပြေးကပ်သွားရရာသည်။

အဖွဲ့ပေါ်က စာအုပ်အချို့နှင့် အလှပန်းအိုးကလေးကတော့ လွင့်စင်ကာ အရာအားပြန်ကွဲသွား၏။

ဆိုဟရည်ကြီးထက်မှာ ထိုင်နေသော သက်တော်စောင့်နှစ်

ဘက်ကတော့ သက်ပြင်းချကာ မတုန်မလှုပ်ငြိမ်သက်လဲ။

ဆူရက်ကို ဒီလိုဖြစ်နေတာဟာ နမောတသ၍ မဟုတ်မှန်
သည်။ အသည်းကွဲနေတာထက် မခံချိမခံသာဖြစ်နေတာက ပိုမှန်းလည်း
သိသည်။

ဝင်၍ဖျောင်းဖျာတာထက်တလျှင် ဆိတ်ဆိတ်နေပေးလိုက်တာ
က အဆင်ပြေလိမ့်မည်။

ထုံးစံအရဆို ဒီလိုငြိမ်နေတာ ဆူရက်ရှိရဲ့ ခေါ်သက် ပို၍ဆွေး
သလိုဖြစ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာအပြစ်ပေးမှာမလွဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တတွေ
သည် သာမန်လူကြမ်းတွေ မဟုတ်။ ဘွဲ့ဒီဂရီကို အမြင့်ဆုံးအဆင့်
ဖြင့် ရပြီးသား ပညာရပ်ဖို့နံကို နယ်တံတစ်ဖြင့် ကျွမ်းကျင်ပြီး
ဖြစ်နေသည်။

ထိုပညာရပ်တွေကို ရှိန်သောအားဖြင့် ရမ်းချင်တိုင်း မရမ်း
ရဲတာပဲဖြစ်သည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းထဲမှာ ဆူရက်ရှိရဲ့ အသက်ရှူ
က ကျယ်လောင်စွာဖြည့်ဟီးနေသည်။

တစ်နေရာတည်းမှာ ကျောက်ရုပ်လို တောင်တောင်ကြီးရုပ်
စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်ဆဲ။

ဆူရက်ရှိရဲ့ အရိပ်အကဲကို ဒိုမီနင်နယ်လ်ဆင်က အလိုက်
သိစောင့်ကြည့်ရင်း ပြောရမည်စကားလုံးတွေကို ရွေးချယ်လျက်

အရင်ဆုံး နယ်လ်ဆင်က စကားစသည်။

“အပန်းကောင်းတဲ့သူမို့ ရှာမတွေ့တာပါ ဘော့စ်။ ဒါပေမဲ့
ထယ်လိုအခြေအနေရောက်ရောက် လူကိုပြန်ရရင်တော်ပြီဆိုတဲ့ သဘော
နဲ့ထားရင်တော့ အချိန်မရွေးဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါတယ်။”

သွေးတိုးစင်သလိုပြောတော့ ဆူရက်ရှိက ကျောခိုင်းရပ်နေရာ
ထည့်လာပြီး

“တို့တတွေအတွက် အိမ်ထောင်တစ်ခါကျမှူးတာ အခန်းမ
အုတ်တော့ မင်းပြောသလို အဆင်ပြေရင် ကောင်းတာပေါ့။ ငါဝင်မပါ
ဆဲ မင်းတို့ချည်းဖြစ်မလား။”

“ဖြစ်ပါတယ် ဘော့စ်”

သည်တစ်ခါ ဒိုမီက သွက်လက်စွာ ကတိပေးသည်။

ဆူရက်ရှိ ခပ်မဲ့မဲပြုံးလျက် ခေါင်ညှိတ်လိုက်၏။

“အားလုံးအဆင်ချောဖို့အတွက် သူကိုပြန်ရယူဖြစ်မယ်။ မင်းတို့
ဆောင်ရွက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါ။”

“ဟိုက် ဘော့စ်”

“ဟန်နီ”

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်မှာ ဇူးနှစ်ဖက်ကို ပွေ့ပိုက်လျက်လှိုင်နေ

သော ဒေဝစွရာက ငဲ့တောင်မကြည့်။

သူ့သက်ပြင်းချကာ သူ့မဘေးတွင်ကပ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။
ပြီးတော့ ပန်းကလေးတစ်ဖက်ပေါ် လက်တင်လိုက်ရင်း

“တို့နှစ်ယောက်အတွက် ပဓာနက လက်ဖွဲ့လုပ်ပေးထားတာ
ရပြီကွဲ့၊ ဒီမှာလေ လက်စွပ်နှစ်ကွင်း လှတယ်နော်”

ဘူးထဲက ထုတ်ပြီးသား လက်စွပ်တွေကို လက်ဖဝါးပေါ်တင်
ကာ သူ့မရှေ့မှာ ပြလိုက်၏။

စိန်ကို ပထမတန်းစား အဖြူအသန့်တွေ သုံးထားတာမို့ ခဲသား
ရောင်လက်က နှစ်သက်စဖွယ်ကောင်းနေသည်။ ပလက်တီနမ်ကွင်း
ထားသော ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်းစိန်လက်စွပ်တွေကို ဒေဝစွရာက တစ်ချစ်
သာကြည့်ပြီး

“ကျွန်မကို ဒါတွေနဲ့သိမ်းသွင်းနေတာလား”

ဟု အေးစက်စက်မေးသည်။

“ဝံ ဖီလင်ပျက်သွားရှာသည်။ ကျောက်ရုပ်အလား အေးစစ်
မာကြောနေသည့် မျက်နှာကိုငေးရင်း ရုတ်တရက်စကားရှာမရဘဲ
ဖြစ်သွား၏။

သူ့ရုပ်က ဒီလောက်တောင် ခါးခါးသီးသီးဖြစ်စရာ ကောင်းနေ
ပြီလား။

ကိုယ်ပျက်နှာကို မှန်ထဲပြေးကြည့်ချင်စိတ်ပေါက်သွားမိသည်။

“ကျွန်မက ဒါတွေမဝတ်ပူးဘူးထင်လို့လား ဝံ၊ ရှင်ပစ္စည်းတွေ
ဆို ပြန်သိမ်းထားလိုက်၊ ကျွန်မကြည့်တောင် မကြည့်ချင်ဘူး”

“ဟာကွာ မင်းကလည်း”

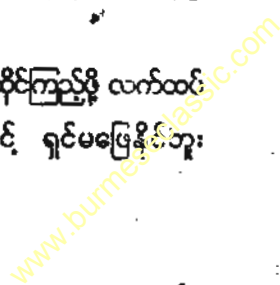
“ဟုတ်တယ်လေ ရှင် အပြောမခံချင်ရင် တတ်နိုင်သမျှ
ဆင်ခြင်တာ ကောင်းတယ် ခု ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းနေချင်တယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ဟန်နီ တို့ကို ဒီလို ဥပက္ခာပြုထားရုံနဲ့
မင်းခံစားရသမျှတွေ လျော့ပါးသွားရောလား။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ
ပြောမနေနဲ့ကွာ၊ ဒီမှာ ဒေဝစွရာ မင်းကို တို့ချစ်ခဲ့တာ ကျော့ခိုင်းနေဖို့
အဟုတ်ဘူး၊ လက်ထပ်ခဲ့တာက တစ်စိတ်စိတ်ထိုင်ကြည့်ဖို့”

ဒေဝစွရာရဲ့ နီထွေးသော ပါးလှလှနှုတ်ခမ်းများမဲ့ကွေးသွား
မျိုး ဝံကို မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်၏။

မကြည်သာသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပေမယ့် ချောမွေ့သော
မျက်နှာက တစ်ချက်ရုပ်ဆိုသွားခြင်းမရှိ။ ဒါပေမဲ့ ချောတိုင်းတမ်းမူးငြိ
ငွယ်ရမည်ဆိုပါလျှင်

“ရယ်စရာ လာမပြောပါနဲ့ ဝံ၊ တစ်စိတ်စိတ်ထိုင်ကြည့်ဖို့ လက်ထပ်
ခဲ့တာဆိုရင် ဘာလို့စည်းကျော်ခဲ့သလဲ၊ ဟင် ရှင်မဖြေနိုင်ဘူး
အဟုတ်လား”

ဝံတစ်ယောက် ဟာခနဲဖြစ်ကာ ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ။

ဒါပေမဲ့ အလိုက်မသိသော လက်တွေ့က ချစ်ရသူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်
လေးကို ထွေးခနဲ ရစ်ဖွဲ့မိသွား၏။

ဒေဝစွရာက တွန်းထိုးရုန်းကန်ပြီး ဆတ်ခနဲခွာကာ နေရာမှ
ထသည်။

“ရှင် ကျွန်မမေးတာကို အကြောင်းပြချက် ကောင်းကောင်း
နဲ့ဖြေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားဦး၊ ဝံ၊ ရှင်ဖြေနိုင်မှ ကျွန်မရော့ကို လာခဲ”

“ဟာ ဟေ့”

ဝံက လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲကာတားတော့ ဒေဝစွရာက
ဆောင်ရုန်းကာ ရင်ဝကို ခြေဖျားနှင့်လှမ်းခတ်၍ ပြောထွက်သွားလေတော့
သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရတာမို့ ဝံ အတော်ကလေး နာကျင်
အောင်မျှက်သွားရသည်။

ဒီလောက် ရက်စက်တတ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

အခန်း (၂၅)

ဗြူးပျက်သမျှကို အပေါ်စီးမှ မြင်လိုက်ရသော ပဓာနမှာ
သူငယ်ချင်းအတွက် မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားရသည်။

တောက်။

ပဓာနမြင်သလို ဆန်းဒေးနှင့်သံစဉ်လည်း မြင်လိုက်ပါ၏။

ဟဲ့ပြန်တာ ခပ်ရဲရဲပဲနော်၊ သူ့လက်အောက်ငယ်သားလိုပဲ
သဘောထားနေလားမသိဘူး။”

သံစဉ်ဝေဖန်တော့ ဆန်းဒေး မျက်နှာမကောင်းဖြစ်သွားခဲ့သည်။
သူက ဝံ အိမ်ထောင်ကျပြီး ခြေငြိမ်သွားတာကိုပဲ သဘောကျနေသူ

“နင် အဲဒီစကားမျိုး ဝံ့ရေမှာ သွားမပြောနဲ့နော် သံစဉ်၊ ဝံ့က
အထောင်လွယ်တတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးဟာ အဲဒီစကားတွေကို အနက်

ဖွင့် အကျယ်ပြန့်တွေ့ပြီး ပေါက်ကွဲကုန်မှ အခက်၊ သူများအိမ်ထောင်
ရေးထဲ ဝင်မပါစမ်းပါနဲ့ဟာ”

ဟန်တောသလိုပြောတော့ သံစဉ်ငြိမ်ကျသွား၏။

ပဓာနကလည်း ကြည့်နေဆဲ မြင်ကွင်းကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး
သံစဉ်ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ

“ဟုတ်တယ် ဘာမှသွားမပြောမိစေနဲ့ သံစဉ် ဇံက စိတ်ပျော့
လွန်းတယ်၊ သူ့ရဲ့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ဝေဖန်တာကို ခံနိုင်ရည်ရှိမှု
မဟုတ်ဘူး ကိုယ်ပြောမိတဲ့စကားကြောင့် သူ့အိမ်ထောင်ရေး ကမောင်
ကမဖြစ်ရတယ်ဆိုရင် မကောင်းဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဒါနဲ့ ဇံမာမီဆီကို အကြောင်းကြားထားတာ ဘယ်နယ်ထဲ”

“သူ့ချက်ချင်းလာဖို့ အခက်အခဲဖြစ်နေတယ်တဲ့ ဟိုမှာ အထူး
တွေ့ပြီးပြတ်တာနဲ့ လာခဲ့မယ် ပြောတာပဲ”

“မင်း E-mail ပို့ထားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အေးလေ”

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လို့ ပြောတယ် ပြောတာလဲ”

“မင်းကလည်းကွာ တစ်လုံးမကျန် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်နေတော့တာ
ပဲ မေ့တော့မလို့ ဒီတစ်ပတ်ထဲမှာ မန္တလေးသွားမယ်ကိုစွဲ ဘယ်သူ

တာဝန်ယူမလဲ၊ ငါကတော့ စကားမပြောတတ်ဘူးနော်၊ အကိုးတူလက်
တွဲဖို့ကို မစေ့စပ်တတ်တာ အမှန်ပဲ”

“ဒါဆို ငါနဲ့ ဇံပဲ ကျန်တော့တာပေါ့၊ ဟိုကောင်ကလည်း”

မိန်းမရပြီးခါစဆိုတော့ ညအိပ်ညနေ သွားချင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါပဲ သွား
မယ် ထင်တယ်”

“ကိုကို သွားရင် သံစဉ်ဖို့ ကြီးကြီးချိတ် ဝယ်ခဲ”

“အဲမယ် ညည်းကဒီအရွယ်လေးနဲ့”

ဆန်းအေးပြန်မိစိ ပြောလာတော့ သံစဉ်မျက်နှာကလေး ရဲသွား

လူကြီးလုပ်ချင်နေတာ မှန်ပေမယ့် ဒီလိုပြောတာကိုတော့
အရှက်သည်းမိသည်။ ဆယ်လေးနှစ်အရွယ်ဟာ အတော်ကြီးငယ်နေ
တာ့ ကိုကိုမျက်လုံးထဲ ကလေးလိုပဲ မြင်နေမည်။

အဲ့ဒီလို မြင်နေတာကိုပဲ မလိုလားနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

“ကိုဆန်မြင်တာ အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် ကိုကိုပဓာနက ကလေး
ထိသတ်မှတ်ခဲ့မှာ စိုးရိမ်သည်။

ကိုယ်က စွဲနှစ်စွာ ချစ်နေတော့ ကိုကိုတခြားတစ်ယောက်နှင့်

ထစ်ထပ်သွားမှာ ကြောက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် အသက်ကို မြန်မြန်ကြီးချင်လှပါပြီ။

ညှိပေမယ်၊ ဝင်းဖန်စိုပြေသော ကိုကို့မျက်နှာကို တိတ်တန့်
ငေးမောရင်း ရင်တစ်ဖတ်ခန့်လာမိသည်။

ဒါကို သတိထားမိသွားသော ဆန်းဒေးတစ်ယောက် ပြုံး
ပြုံးဖြစ်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ ပဓာန စိတ်ဆိုးမှာကြောက်၍ အတိအလင်း
မစရဲ၊ မနောက်ရဲ ။

သံစဉ်ရယ် ညည်းကံဆိုးတာပဲ၊ ဒီလောက် တင်းတဲ့ ပဓာန
မှ စိတ်ကစားရတယ်လို့ ။

“ဘာဖြစ်လဲ ကြီးရင်ဝတ်ရတာပေါ့၊ ဝယ်ခဲ့နော် ကိုကို”

သံစဉ်က လက်မောင်းပက်ပြီး ပူတာတော့ ပဓာနက ပုံကြည့်
ခေါင်းညှိတ်သည်။

“အင်းပါ”

ပြီးစလွယ် ကတိပေးပြီး လက်မောင်းပေါ်က လက်ချောင်း
လေးတွေကို မသိမသာ ဖယ်ချသည်။

သံစဉ်အပြုံးမျက်နှာကလေး သိသာစွာပဲ ပျက်ယွင်းညှိတ်
သွားလေသည်။ ဒါကို ပဓာနက သတိထားမိစွာဖြင့် မျက်မှောင်
ကျသွား၏။

ပြီးတော့ သံစဉ်မျက်နှာကို ဖြောင်ပဲ အကဲခတ်လေ့လာ

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မျက်နှာက”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကိုကို့ကိုမှာတာသာ
ဝယ်ခဲ့နော်၊ မမေ့နဲ့”

“မမေ့ပါဘူး၊ ညည်းလေး ဒီလိုဝတ်ချင်လာတာကိုပဲ သဘော
ကျနေပြီ ဝယ်ပေးပြီးရင် ချောင်ထိုးပထားနဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

စောစောက ဖြစ်ပျက်နေသည့် မျက်နှာကလေး အပြုံးတွေ
ဆလာကာ ရှုန်းရှုန်းစားစား မော့ကြည့်ရင်း ခေါင်းညှိတ်ပြလေသည်။

ကာယကံရှင်က ပဓာနတော့ ဘယ်လိုရှိမည်မသိ၊ ဆန်းဒေး
တော့ ဘေးကကြည့်ရင်း ရင်လေးသွားမိသည်။

ပဓာနနှင့်အနေကြာလာတာမို့ သူ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို နှော့ကြေ
အံ့ခဲ့ပြီ။

ကလေးကို မှန်ပေးကြိုက်မဲ့ လူစားမျိုးထဲမှာ ပဓာနမပါလေ
ဘူး

သံစဉ်ရယ် ညည်းတော့ ခက်ပါပြီ။

အခန်း (၂၆)

“မင်း မန္တလေး သွားတဲ့အချိန် ငါလည်း ပြင်ဦးလွင်သွားရမယ်
“မင်းကသွားမှာ ဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်တည်းလား၊
ဆန်းဒေးက ထမင်းစွန်းကိုပြန်ချကာ တအံ့တဩမေ့သလို
ပဓာနကတော့ ဘေစင်မှာ လက်ဆေးနေရင်း နားစွင့်ထူ
ရှိသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဒေဝစွရာက မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် စိတ်
စာသလို ထမင်းဆက်စားနေ၏။

“အေးလေ၊ တစ်ယောက်တည်းပေါ့ ဘာဘာတို့ မှာနေလို့
ဝဲက ဒေဝစွရာကို မျက်လုံးရွေ့ကြည့်ပြီး အေးစက်စက်
သည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ နေလည်း မင်းမိန်းမ အဲ အချို့

“ဒါ ခေါ်သွားလေ၊ ဆွေပြုမျိုးပြု သဘောမျိုးပေါ့ကွာ”

ပဓာန မနေနိုင်စွာဝင်ပြောတော့ ဒေဝစွရာက မျက်လွှာပင့်
ကြည့်၏။ ပဓာနနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံသွားတော့ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး

“ကျွန်မ ဒီမြို့ကနေ ဘယ်မှမသွားချင်သေးဘူး၊ မသွားချင်တဲ့
ချရာဆို ဝေါယာဉ်နဲ့လာပင့်တာတောင် မလိုက်ဘူး။”

ဂျပန်မှာ အနေကြာပြီး မြန်မာစကားကျွမ်းကျင်နေတာက ဩချ
ထောက်သည်။ မြန်မာအဘိဓာန်ကို ဘယ်လောက်များ လေ့လာထား
သည်မသိ။ ဝေါယာဉ်ကအစ သိနေ၏။

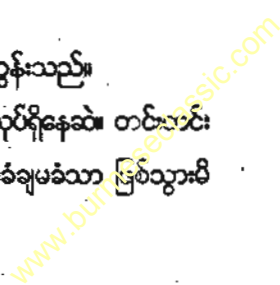
ဆန်းဒေးနှင့်ပဓာနတို့နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံသွားပြီး ပြီးမိ
ကြသည်။

ဒီမိန်းမလည်း ဘဂလန့်ကျတာပါပဲလား။

“မင်းက ဒီမှာနေမယ်လူလေ၊ ဝဲရဲ့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေ
ဆို သိထားသင့်တာပေါ့၊ လိုက်သွားပါကွာ၊ နေရာသစ်ဆိုတော့ စိတ်
အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တာပေါ့၊ အဲဒီမြို့က အရမ်းနေလို့ကောင်းတာ၊ မင်း
ချစ်မှာပေါ့”

သည်တစ်ခါ ဆန်းဒေးက ဝင်တိုက်တွန်းသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒေဝစွရာက အင်းမလုပ် အဲမလုပ်ရုံနေဆဲ။ တင်သင်း
သည်တည်ရှိနေသော မျက်နှာကြောင့် ပဓာန မခံချမခံသာ ဖြစ်သွားမိ

သည်။

ဈေးထဲမှာ အကူအညီတောင်းခဲ့စဉ်က ဒီမျက်နှာထားမျိုးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းနေခဲ့တာ မသင့်တော်လို့ပြောနေတာ ဒေဝစွရာ၊ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ ဒီအိမ်မှာ လူကြီးသူမရှိလို့ထားရိရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ခု မရှိတဲ့အတွက် မင်းနေခဲ့တဲ့ အကြောင်းဖြစ်လာပြီ၊ မင်းနဲ့ငါတို့က သွေးသားမှ မတော်စပ်တာဘဲ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ပြောစရာတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်၊ မင်း ဝဲနောက်က လိုက်သွားပါ”

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်တော့ ဒေဝစွရာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပါးမိုက်လေးတွေ ရဲတက်လာကာ နာသီးဖျားထွေးနီလာသည်။

အရက်နှင့်ဒေါသတွေ စုပြုံလာတာမို့ ပဓာနကို ဝါးစားမယောင် စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်နေ၏။

ဒါကို ပဓာနက သတိထားမိကာ ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောဘဲ ညာမပြောနှင့် ဝဲကိုဆွဲထိုးချလိုက်သည်။

“ဟာ ပဓာန”

ဆန်းဒေး အလန့်တကြား တားလိုက်ပေမယ့် မပီတော့

“မင်း မင်း ဘာလုပ်တာလဲ”

ဝဲက နှုတ်ခမ်းထောင်ခွန်းမှ စီးကျလာသော သွေးတွေကို ဆက်ခံနိုင်သလိုရင်း ဒေါသတကြီးပေးသည်။

ပဓာနက တစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ဆင့်ကာဆင့်ကာထိုးချလိုက်သည်။ ပဓာနရဲ့ လက်သီးချက်များအောက်မှာ ဝဲတစ်ယောက် ခံလိုက်ရတာ အလူးအလဲ။

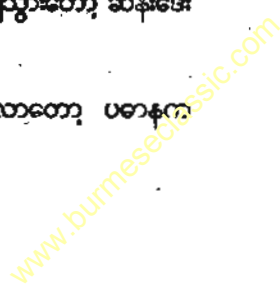
“ပဓာန”

တခဏအတွင်းမှာပဲ ဝဲ မျက်နှာမှာ သွေးချင်းချင်းနီသွားတော့ ဒေဝစွရာမနေသာတော့၊ ခွန်းခရင်းတွေကို ပစ်ချပြီး ပဓာနကို ဝင်ဆွဲသည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ အသားလွတ်ကြီး ထိုးနှက်နေရတာလဲ ပဓာန၊ နှုတ်ကို သူက ဘာပြောနေလို့လဲ”

“မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ ငါ့ဘာသာ စိတ်ထဲမထင်လို့ ထိုးတာ” ပြောရင်း ဝဲရဲ့ မေးရိုးဆီ အားပါသော လက်သီးတစ်ချက် နှုတ်ချက်သွားပြန်သည်။ ဝဲ ဖင်ထိုင်လျက်သား ကျသွားတော့ ဆန်းဒေး ပြေးထူသည်။

ပြီးတော့ ပဓာနကို အံ့သြစွာ ကြည့်လာတော့ ပဓာနက အကြိတ်ပြုပြီး မျက်စိတစ်ဖက်ဖိတ်ပြကာ

“ငါတို့ကို ခေါင်းရှုပ်အောင် မလုပ်နဲ့ ဝဲ၊ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် နိုင်အောင်လုပ်၊ ဒါပဲ ပြောမယ်”

မာမာထန်ထန်ပြော၍ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ထမင်းစားခန်းထဲ မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေသည်မသိပေမယ့် အတိုင်း အတာတစ်ခုထိတော့ ပြေလည်သွားမည်။

သည်မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပဲ ဝဲကိုတွယ်ခဲ့တာပါ။

ဝဲ အဆင်ပြေနိုင်ပါစေ။

အခန်းထဲရောက်တော့ ခရီးဆောင်အိတ်ထဲ အဝတ်အစားတွေ ထည့်လိုက်သည်။ တံပတ်ခန့်ကြာမည့် ကာလအတွင်းမှာ ဝဲရဲ့ တာဝန်ပိုင်းတွေကိုပါ သူလုပ်ဆောင်သွားရမည်။

တကယ်ဆို ဝဲက ဗိသုကာပညာရှင်တစ်ယောက်မို့ အသစ်ဆောက်မည့် ဟိုတယ်အတွက် အများကြီး တာဝန်ယူရမည်။ သူတာဝန်မယူနိုင်ပါက တခြားတစ်ယောက်ကို တာဝန်ပေးရလိမ့်မည်။

ဒါပေမဲ့ မန္တလေးက သူငွေက ဘေးလူအဝင်မခံချင်သည့် ပုံစံမို့ တခြားလူထည့်၍ မရနိုင်။

“အန်ကယ်က ပြီးလျှင်ပြန်တော့ မင်းတို့ဟိုတယ် ဆောက်ဖို့ အခါ အများကြီးအကူအညီပေးသို့ရတယ် ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်က စေခံ

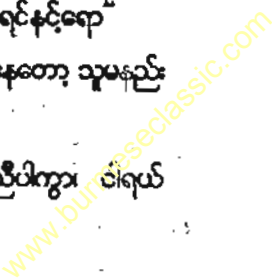
ဆတ်တယ်လေး၊ အဲ့ဒီတော့ ဘေးလူနဲ့မဖြစ်ဘူး၊ မင်းတို့ထဲမှာ (Architect) တစ်ယောက်ပါမှ ဖြစ်မယ်၊ ဝဲက (Architect)ပဲကွာ၊ သူပဲ တာဝန်ပေးလိုက်”

ဝဲက ရုပ်ချောအပြောကောင်းသည့်အပြင် စိတ်ရှည်တတ်တာမို့ ဝဲကိုပဲ လိုလားနေတာ မဆန်း။ သူက သင်္ချာပါမောက္ခတစ်ယောက်မို့ အတွက်အချက် ကျွမ်းပေမယ့် ဝဲရဲ့ ပညာပိုင်းကိုတော့ နားမလည်။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မှာ Construction Company ဖွင့်ဖို့ ဝဲက တွေးတော့ကို ဝဲပဲ အားကိုးနေရသည်။ ဒါပေမဲ့ ဝဲက ဝါသနာမပါတော့ ဆက်နေသည်။

“ငါက ခေါင်းခြောက်မယ် ကိစ္စတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ဆတ်တာ မင်းအသိပဲ၊ ရခဲတဲ့ဘွဲ့က ကျွမ်းကျင်ချင်လို့ ကြိုးစားမိလို့ ဆရာ ဟဲ့ ဟဲ့ ဝါသနာတော့ မပါဘူး၊ မင်းပဲတွေးကြည့်လေ အဲ့ဒီကုမ္ပဏီတာဝန်က မသေးဘူးကွ၊ ပြီးတော့ အဆောက်အဦတွေ ရောင်းချဖို့လည်း ငွေကမြင်နေမှာ၊ ရောင်းထွက်အောင်လို့လေလဲပွဲ လုပ်ရဖို့လည်း စိတ်ရှုပ်စရာကြီးပါကွာ၊ ဒီကြားထဲ ရုံးလိုက်ရင်နင်ရော”

စိတ်မပါတာကို ပြောကာ အင်တင်တင်လုပ်နေတော့ သူမနည်းနည်း တောင်းပန်ပြောဆိုခဲ့ရသည်။

“မင်းမပါရင်လည်း နည်းနည်းပါးပါး ကူညီပါကွာ၊ ငါ့ရယ်

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

• ၁၇

ဆန်းဒေးရယ်ပေါင်းပြီး မန္တလေးက ဦးသက်စင်နဲ့ စပ်တူထောင်မထီ မင်းက ဦးစီးပေးနော်၊ ရုံးရင် ငါတို့ခံမယ်ကွာ၊ မြတ်ရင် မင်းပါ ပါတယ် ဟုတ်လား။”

ကိုယ်မကျွမ်းကျင်သော အပိုင်းမို့ ပြောရတာ တကယ် အောက်ကျနောက်ကျပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဇံက ငွေရောလူပါ ရင်းနှီးပေးမည် ဟု ကတိပေးလာတော့ ပြောရကိစ္စနပ်သွားပါ၏။

လောလောဆယ်မှာတော့ ဇံက အလုပ်ကိစ္စတွေကို စိတ်မထဲ စားနိုင်သေးတာ သေချာသည်။ အဖက်ဖက်ကပြည့်စုံနေပါလျက် အိမ် ထောင်ရေးမှာ အဆင်မချောခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ။

“ပဓာန ငါဝင်ခဲ့ပြီ”

တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ ဆန်းဒေးရယ်ကလာတာမို့ အတွေးစေ့ ပြတ်တောက်သွားရသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးတော့ ဆန်းဒေးက စီရိုရှေ့လျှောက်ထား ကာ

“မင်းလုပ်သွားတာ လွန်တယ်ကွာ၊ ဇံတော့ နောက်နေ့တွေဆီ ဆန်ပြုတ်သောက်ရတော့မယ် ထင်တယ်၊ သွားတွေတောင် နာသွားတယ် တဲ့၊ နာရိုးကိစ္စမသွားတာ ကံကောင်း သရုပ်ကလည်း ဒီလောက်ထောင်

၁၇၀

နတ်သမီး

ပီပြင်ရသလား။”

ပဓာနက ခူးထောက်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး စီရိုတံခါးကို ဝိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ဆန်းဒေးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ တီးတိုး ထပ်ပြောသည်။

“ဒီလောက်ထုပ်မှ မျက်နှာတစ်ခုကဲ့ရောင်မှာပေါ့ကွ အဲဒါဆိုရင် ခန့်မထွက်ဖြစ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ မိန်းမက သူ့အနားကပ်မှာပေါ့ ဒဏ်ရာ ပြုရင်းနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး အဆင်ပြေသွားစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့လုပ်ခဲ့တာ ခါနဲ့ ဇံ ငါ့ကို ဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာလိင်ကြီး ဆော်သွားတာဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ တင်း ထားပေါ့၊ မင်းကိုပြန်လုပ်မယ် တကဲကဲဖြစ်နေတာ ဟိုအမျိုးသမီးဆွဲ ထားလို့၊ ငါကလည်း အာပေါက်အောင် တားယူလိုက်ရတယ်”

“ဪ အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား”

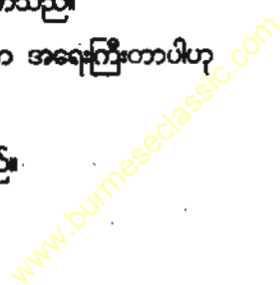
“ဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲ ဘာမှမထားပါနဲ့ကွာ၊

ခင်စေတနာကို ငါနားလည်ပါတယ်”

ပဓာန မခိုပြီးပြီးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မင်းနားလည်ဖို့ထက် ဇံ နားလည်ဖို့က အရေးကြီးတာပါဟု အပြောဖြစ်ခဲ့။

မေတ္တာမှန်ရင် ရောင်ပြန်ဟပ်လိမ့်မည်။

အခန်း (၂၇)

နေမကောင်းတာတောင် ဆန်ပြုတ်၊ စွတ်ပြုတ်တွေ မသောက်
တတ်ပေမယ့် ခုတော့ သောက်နေရပါပြီ။

ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်ပြီ၊ စိတ်ရှိလက်ရှိ ထိုနက်သွားခဲ့သည်
မသိ။ မေးရိုးတွေက လှုပ်လိုက်တိုင်းနာသည်။ သွားတွေကလည်းအထိ
မခံချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီ။

မှန်ထဲမှာ ကိုယ်ပျက်နာကိုယ်ကြည့်မိတော့ ပါးရိုးတွေညှိကာ
မေးရိုးနေရာမှာ ရောင်ကိုင်နေ၏။

ချောချောမောမော ပျက်နာကလေးတော့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
ဖြစ်ပါပြီ။

ဒီပုံစံနဲ့ ဘယ်နှရက်နေရဦးမှာလဲ။

အလှအပကို ဂရုစိုက်တတ်သူမို့ ဒီပုံစံနဲ့ခရီးမထွက်ချင်တော့။
“ငွေထက်ခံ”

ခေါ်သံလေးလေးနှင့်အတူ ဒေါက်ဖီနပ်သံ တဒေါက်ဒေါက်က
ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

မှန်ထဲမှတစ်ဆင့်မြင်လိုက်ရသော အရိပ်ကလေးက အချစ်
သင်္ကေတအရောင်ဖြစ်သည့် ပန်းနုရောင်လေးပါ ငြိမ်းချမ်းခြင်း လက္ခဏာ
ထား ပြေလည်ဖို့ အချက်ပြတာလား။

ကိုယ်လိုရာဆွဲတွေးမိသည်။

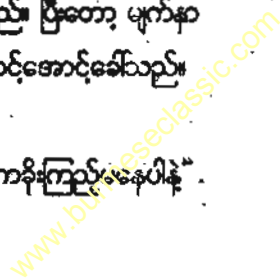
ပန်းနုခံပေါ် အဖြူရောင်အစက်အပြောက်ကလေးတွေပါသည့်
ခဲခဲနီကလေး ဝတ်ထားတာမို့ ဝင်းလက်လှပနေသူလေးကို အားမနာ
ထားငေးမိသည်။ အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ဒီတက်လှည့်ဖို့ သတိ
ချပိုင်။

“ငဲ့”

အငမ်းမရငေးနေတာမို့ ဘီးကုပ်ပန်းရောင်ကလေး ကုပ်ထား
သည့် မျက်နှာရှင်းရှင်းကလေးက မှန်ကုပ်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာ
ဝက်နုလုံးချ တက်လာခဲ့ရင်း ဆောင်ဆောင်အောင်အောင်ခေါ်သည်။

“ဟင် ဘာလဲ”

“ရှင် ဒီတက်လှည့်လိုက်စမ်းပါ မှန်ထဲကခိုးကြည့်မနေပါနဲ့”

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

• ၁၀၈

ဒေဝစွရာ ခြောင်ပြောလိုက်တော့ ဇံ အကြီးအကျယ် ရှက်သွားရသည်။ အဲဒါ ကြိုတင်ကာ သူမဘက်လှည့်လိုက်မိသည်။

ဒေဝစွရာက ဇံ့မျက်နှာပေါ်က ဒေါသရိပ်တွေကို လှမ်းကြည့်ရင်း အခန်းထောင့်က ဆိုဖာမှာ သွားထိုင်၏။

“မှန်တာပြောရင် သဘောကျတဲ့ အထဲမှာ ရှင်မပါတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်မကလည်း အမှန်အတိုင်းပြောတတ်နေတော့ ခက်တယ်၊ ပြောပါဦး ရှင်ဒီရက်ထဲ ခရီးထွက်မှာလား”

“အဲ့ဒါ လာမေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဇံ အတော်လေး တင်းသွားမိသည်။ လက်ထပ်ပြီးသည့် နောက်နေ့ကစပြီး အခန်းခွဲအိပ်တာ သုံးရက်ရှိပြီ။

“ပျက်နှာချင်းလည်း မဆိုင်အောင် ရောင်နေတတ်တာမို့ သူ့မှာ တသသ လွမ်းနေရသည်။ သူမကတော့ နေနိုင်ရက်သည်။ နုတောင် လာမေးတာတဲ့။ ကဲ သူတယ်လိုခံစားရမလဲ။

“သွားလို့ရတော့ မလားကွ၊ ဒီမျက်နှာဖြစ်ပျက်နေတာကို လည်း ကြည့်ဦး”

အမြဲတစေ တင်နေခဲ့သော ဒေဝစွရာမျက်နှာပြုစေ့စေ့ ဖြစ်လာ ဇံ့ကို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်လာသည်။

၁၀၉

နတ်သမီး

“ဟုတ်သားပဲ၊ ရှင်တို့ချင်း ရန်ငြိုးရှိသလားမှ မသိတာ။ ဒဏ်ရာ ကနည်းတာမှ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေ နဂိုအတိုင်းပြန်ဖြစ်ဖို့ တစ်ပတ်တော့ ကြာမယ် ထင်တယ်”

“ကြာတာပေါ့”

“ဆေးမထည့်ဘူးလား”

“စပ်မှာကြောက်လို့”

စင်းစင်းပျော့ပျော့ ဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့်ထိုးဖွဲ့လိုက်ရင်း မျက်နှာလွှဲကာ ဖြေမိသည်။ တကယ်ဆို သူ မကြောက်ပါ။ မုသားသုံး လိုက်တာပဲဖြစ်သည်။ သူမ ဘယ်လိုပူပန်မလဲ၊ ဒါကိုသိချင်မိသည်။

“ကြောက်တယ် ဟုတ်လား”

“အင်း”

“မဖြစ်နိုင်တာ ပဓာနဆိုတဲ့သူ ထိုးနက်နေတာကိုတောင် အသံ အွက် မညည်းညူခဲ့တဲ့လူက ဆေးကို ကြောက်ရသလား”

မယုံကြည်သလိုမေးပြီး နေရာမှ ထကာ သူ့ရှေ့လျှောက်လာ သည်။

ထိုအခါ ဇံက ဋ္ဌေရာပေါ်ပစ်လွှဲရင်း တစ်ပက်လှည့်နေလိုက်၏။

ဒါကိုမြင်တော့ ဒေဝစွရာ မျက်နှာလေး တည်သွားပြီး ဇံ့ကို မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်သည်။ ဒါ ဘာသဘောလဲ။

ဝင်းအစ်မျိုးကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

• ၃၃ •

“ဝံ ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ထိုင်ပြီးစကားမပြောနိုင်တော့လောက်
အောင် အခြေအနေက ဆိုးနေပြီလား”

ဒေါသတကြီးမေးပေမယ့် တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်၊ ဖက်လုံးပင်
ပွေ့ပိုက်ရင်း ငြိမ်နေ၏။ သူ့မရှေ့တစ်လှမ်းတိုးကာ ပိုကြည့်တော့ မျက်စိ
အနံ့က ဖွင့်လျက်သား ။ နံရံကပ်စီရိုကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ရှင်က ဘာသဘောနဲ့ ဒီလို နေနေတာလဲ ဝံ ဘာလဲ ကျွန်း
ကိုစကား မပြောချင်တော့ဘူးလား၊ ဒါဆိုလည်း ကျွန်မပြန်မယ်”

“ဟာ နေဦး”
ဝံ ပျာပျာသလဲဖြစ်ကာ ခုန်ထပြီးတားသည်။

“ဘာလဲ ဘာပြောမလို့လဲ”
ဒေဝစွရာက စုပုပ်ပုပ်မျက်နှာနှင့်ပြန်လှည့်လာသည်။

“ခဏလေး”
ဝံက ပွေ့ရာပေါ်မှဆင်းပြီး ဒေဝစွရာရှေ့ကို လွှားခနဲရောက်

သွားကာ
“ဟန်နီ”

ရုတ်တရက် ကိုယ်ကိုထွေးခနဲရစ်ဖွဲ့ပြီး အဆက်မပြတ်
ကျရောက်လာသော အနမ်းတို့ကြောင့် ဒေါသတို့မေ့လျော့သွားခဲ့သည်။
လတ်တလောမှာ ဒေါသဖြစ်ဖို့ထက် ရှက်ရွံ့ခြင်းကပိုကာ မျက်နှာ

• ၃၃ •

နစ်သီး

ချောအား လက်သည်းတွေနှင့် ကုတ်ခြစ်လိုက်မိသည်။

အား

ခဏရာပေါ် ခဏရာဆင့်သွားတာမို့ ဝံ အသည်းခိုက်အောင်
နာသွားရှာသည်။

မျက်နှာချင်းခွာလိုက်တော့ ပူနွေးသည့် သွေးစီးကြောင်းတွေ
ဖြစ်ပေါ်ကာ အကိုပြူးပေါ်ကျသည်။ အားပါသွားတာမို့ အတော်လေးနက်
သွားတာ သိလိုက်၏။

ပါးပြင်ပေါ်က သွေးတွေကို လက်ဖြင့်ကိုင်စမ်းရင်း နာကျင်ကြ
တွဲစွာ ငေးအကြည့်မှာ

“ဆောရီး”

ဟု တစ်ခွန်းတည်းပြောလျက် ပြေးထွက်သွားလေသည်။
သူ ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

www.burmeseclassic.com

“အဲမယ် ကိုကိုး၊ ဘယ်ပြေးမလို့လဲ၊ မရဘူး ဒီနေ့ သံစဉ် အာနေတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရင်လည်းမရှိဘူး၊ ရုပ်ရှင်လိုက်ပြ ကိုကိုကို ဒေါ်မလို့ ကိုကိုက ပြန်မရောက်သေးဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ခန်းစီးစကို စုကိုင်ထားသည့် လက်တွေ့ကို ခြိတ်ချကာ သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲလှည့်လိုက်လေသည်။

“ဟာ ဟာ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟယ် ကိုကိုး ကိုကိုးမုန်းနာ ဘာဖြစ်တာလဲဟင် မျက်နှာ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရေရာတောင် မရှိတော့ဘူး၊ အညိုအမည်းစွဲနေတဲ့အပြင် အစင်ကြောင်းတွေရော ရောင်ကင်းနေတာ မှာ မနည်းဘူး ရန်ဖြစ်ထားတာလား ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်တာလဲ”

မေးရင်း မျက်ဝန်းတွေက ဆက်တီဘက်မှာ ခြေချိတ်ထိုင်ပြီး ထောင်စာဖတ်နေသည့် ဝေဝေရာထံ အကြည့်ရောက်၏။ ဇီလောက်ဖြစ် ချစ်နေတာဟာ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲဆိုတာ ခက်ကနဲသိသည်မို့

“ပြောနော် ကိုကို ယောက်ျားကြီးဖြစ်လျက် ဇီလောက်ခဲလိုက် ခုတ် သဘာဝမကျဘူး မပြောရင် အန်တီကို လှမ်းတိုက်မယ်၊ အန်တီ ထားသား ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတယ်လို့”

“ဟာကွာ ညည်းလေးက တစ်မျိုး”

နဂိုက မလိုလားသည့် စိတ်ရင်းက ယခုလို တွေ့မြင်လိုက်ရ

အခန်း (၂၀)

ဆင်ဝင်အောက် ကားရပ်လိုက်တာနှင့် ဆန်းဒေးက ဘာလုပ် တံခါးပြေးဖွင့်ပေးသည်။

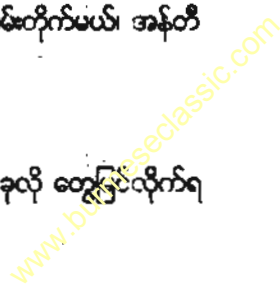
ငံက သူ့မျက်နှာကို ခပ်ကွယ်ကွယ်ထားရင်း နေရာမှ လစ်ထွက် ဖို့ ကြိုးစား၏။ အညိုအမည်းစွဲနေတဲ့က ကုတ်ရာခြစ်ရာတွေ ဝေ့ ဖြစ်နေသော ဒီမျက်နှာကို သံစဉ်တွေ့သွားလို့ မဖြစ်။

စပ်စုတာတွေရဲ့ အကျိုးဆက်မှာ အပြစ်တင်တာတွေပါပဲ လိမ့်မည်။

လူငယ်ပေမယ့် ပါးစပ်ထက်တာမို့ သူ့ကြောက်ပါသည်။

ဝေဝေရာကို အားနာတာလည်း ပါသည်။ တော်ကြာ စိမ်း

ပြီး နိုင်ငံခြားပြန်သွားလျှင် အခက်

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

တော့ ပိုခိုးသွားရသည်။ မေးလိုက်ရုံနှင့် မျက်နှာပျက်သွားခဲ့တာထက် ထင်သလို ဖြစ်နေလို့ပဲဖြစ်မည်။

“ဘာလဲ ကိုကို ဒီမျက်နှာပေါ်က အစင်းကြောင်းတွေကြောင့်ကုတ်ထားတာလား။ ဒီမှာ ကြောင်လည်းမရှိပါဘူး။ ယောထွေးချင်းရန်ဖြစ်တယ်ဆိုရင်တောင် ဒီအထိရာ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမနဲ့ တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

တည့်တည့်ကြီး ပြောလာတော့ ဒေဝစွရာက သတင်းထင်စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ကာ အထိုင်မပျက်ဘဲ။

“သိပ်မှန်တာပေါ့ အဲဒီအစင်းကြောင်းတွေက ထိုလက်ချလေး မျက်နှာပေါ်က အညှိအမည်းတွေကတော့ ပဓာနလက်ချက်ပေါ့”

ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်သလို ပြောတော့ သံစဉ်မျက်နှာပျက်သွား၏။ ဝံနှင့်ဆန်းအေးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိရင်း ခေါင်းကြီးသွားရသည်။

သွားပြီဟူသော အသိနှင့်အတူ ဆန်းအေးက သံစဉ်အသံချက်ချင်းရောက်သွား၏။

“ကဲပါဟာ မေးမနေနဲ့တော့ သူတို့တွေက လင်မယားတွေဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ချင်း ကျွန်ုပ်ရင်ပြီးတာပဲ။ ပဓာနက ရှိတာကို ဖျန်ဖြေရင်း လက်ပါသွားတာ”

“နေစမ်းပါဦး ဒီလောက်ထိ ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြရအောင် သူက သယ်လောက်ထိ အရေးပါနေလို့လဲ။ ကျွန်မယောက်ျားကို ကျွန်မ ဘာပဲ ဘယ်လုပ် သူနဲ့ဆိုင်လို့လား”

ဒေဝစွရာ ထမေးတော့ သံစဉ် မျက်နှာပိုပြီး စူပုပ်တင်းမာသွားကာ

“နာမည်နဲ့ကို မလိုက်ဘူး ဒေဝစွရာအစား ကုဝလ်လို့ပဲ ဆသင့်တယ် ဟွန်း”

ဟု မကြားတကြားရေရွတ်ပြီး လက်ထဲက အထုပ်တွေကို အတွဲပေါ် ပစ်တင်၍

“ပြန်မယ် ကိုကို ဆက်နေရင် အကုသိုလ်များတယ် ဒါတွေက ဒယ်ဒီရိုင်းတာ။ သူ့ဆီလာခဲ့ကြပဲဦးတဲ့ မှာလိုက်သေးတယ်။ ပြောစရာ နဲ့ဆိုတဲ့”

မကြည်မလင် လေသံဖြင့်ပြောကာ မျက်နှာကို ချိ၍ခြေသံဖြင့်ပြင်းနင်းလျက် လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

“ဝံ”

ဆန်းအေးက မျက်နှာမကောင်းစွာ ရပ်နေသည့် ဝံအနားဆရာ့ကလာကာ ဟန်းဖုန်း ကမ်းပေးရင်း

“မင်းရဲ့ ဖုန်း”

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

နတ်သမီး

သူ့ကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ပြီး တိုးသက်စွာ ပြော၏။

“ဘယ်ကလဲ”

“မသိဘူး”

လက်ထဲထည့်လာသည့် ဖုန်းကို နားမှာတပ်လိုက်သည်။ မကြားချင်ဆုံးအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့လို ဇွဲထက်ဗံ၊ မင်းအပန်းကောင်းလှချည်လား။ လက်ထဲ

ပြီးနောက်ပိုင်း အပြင်ထွက်တာ လုံးဝမတွေ့ရသေးဘူး။ ဘာလဲ

မလိမ့်တပတ်လုပ်ခဲ့တာကို သွေးလန်နေတာလား။ မင်းယောက်ျားတောင်

ဘူးလားကွ ဟင် အဲဒီလို ပုန်းနေရုံနဲ့ ပြီးရောလား မင်းပုန်းတဲ့နေရာ

တော်တော်လုံတာကို။ မင်းဒီလို လက်သီးပုန်းတိုးတတ်တာ ငါမသိဘူး

မင်းရုပ်ရည်နဲ့ စကားကို ပရမ်းပတာပြောလိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်ဘူး

ဒီမှာ ဇွဲထက်ဗံ၊ မင်းလုပ်ရပ်အတွက် အကျိုးဆက်ကလေးကို

ကြည့်လိုက်ဦး”

သူ့ချည်းတောက်လျှောက် ပြောချသွားခဲ့ပြီး ဖုန်းချသွားခဲ့သည်။

သူက နားထောင်ရုံသက်သက် ဖြစ်ကာ ရင်ထဲမှာ ခြောင်းဆန်ကုန်

ရသည်။

သူ့ကို ဘယ်လိုပုံစံနှင့် တိုက်ခိုက်မည်နည်း။

မသေရုံတမယ် လုပ်ချင်လုပ်ပါစေ ဟန်နီကိုတော့ ဆွဲထား

သူ့အပေါ်ဖို့လို ဖုန်းဆက်တောင်းပန်ရမည်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူ သူ့ဘက်မှာ ရှိနေဖို့ အရေးကြီးသည်။

သူမဲ့ ခု အဲဒီလို ရှိမနေတော့ ပူပန်ရပါသည်။

ဘယ်မချိန် ကူပန်ပြန်ပြေးမလဲဆိုတာပဲ တန့်န့်ဖြစ်နေရတဲ့

သူ့မှာ ရင်ခုန်သံတွေ လွင့်ပါးနေခဲ့သည်။

“ဘယ်ကလဲ”

“အသိတစ်ယောက်ဆီကပါကွာ”

“ဪ ဘာတဲ့လဲ”

“အလကားပါကွာ အကူအညီတောင်းတာလောက်ပါ ကဲ ငါ

အချိန်နဲ့ထဲ ဝင်ဦးမယ်ကွာ ပစာနာစီက ဖုန်းလာရင် မင်းပဲ နားထောင်

ဦး”

“သူ ဒီည ဖုန်းဆက်မယ်တဲ့လား”

“အေး”

“စိတ်ချ ငါ အကျိုးအကြောင်းမေးထားလိုက်မယ်”

“အေး”

ငဲ ထွက်သွားတော့ ဧဝံစွာရာက ဆောင်ဆောင်အောင်အောင်

ကြောင်းတွေနှင့် ခြံထဲ ဆင်သွားလေသည်။

ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ။

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ပတ်ပြုခြင်း

• ၃၈

၃ နှင့် ၄ လိုဖြစ်နေပါရောလား။

ဆန်းအေး စိတ်မသက်သာစွာ တွေးမိသည်။

အခန်း (၂၉)

အပြတမ်း မာန်ဝင်နေတတ်ခဲ့သော မျက်နှာက ညှိုးနွမ်းခြောက်
သွေနေခဲ့သည်။ နှမော့တာသခြင်းတွေကလည်း ဖုံးဖိမရအောင်
ပိတ်လွှင့်လျက်။ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းတွေကလည်း အထင်သား။

“မင်းကလည်းကွာ၊ အဆင်မပြေလို့လွဲတာပဲ၊ ပြေနိုင်ရမှာပေါ့
နဲ့နဲ့မှဆိုတာကလည်း ပြန်ရှာရင် ရနိုင်တာပဲ အဲဒီလောက်အထိ
ဖြစ်နေပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး ငါ ဒါကို အများကြီး မျှော်လင့်ထားခဲ့တာကွ”
နောက်ပိုင်းမှာ အသံက တိမ်ဝင်ချင်သွားသည်။

ယောက်ျားဆိုပေမယ့် လူသားမို့ နှမော့တတ်တာပါပဲ။ ပြီးတော့
ရဲလွယ်သွားသည့် ကိုယ်ကိုကိုယ် ဒေါသဖြစ်လို့မဆုံးနိုင်။

မန္တလေးကို သွားဖို့ စိတ်ကူးကလည်းက ကိုယ်ပိုင်သမျှ ငွေတွေ အားလုံး တစ်ပါးတည်း ယူသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒါ့ကို ဝံ့မသိပေမယ့် ဆန်းဒေး သိပါသည်။ “ငါ့စွန့်စားဦးမယ်” ဟူသည့် အသိပေးစကား တစ်ခွန်းနှင့် သီးခြားအလုပ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

သူတို့(၃)ဦးနှင့် သက်ဆိုင်သည့် အလုပ်ကိစ္စပြီးသွားတော့ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်အကောင် အထည်ဖော်ခဲ့သည်။

မိုးကုတ်က သူ့ငွေနှင့် ထိုမြို့မှာပဲ ချိန်ပြီးကျောက်တွင်းတွေ သယ်ယူခဲ့သည်။

“ငွေတွေကို အခု ချက်ချင်းမချေပါနဲ့ ကျွန်ုပ်နောက်တစ်ခေါင် လာယူမယ်။ နစ်ရက်ပဲ ကြာမယ် မောင်ရင်”

သူ့ကိုရက်ချိန်းထပ်ပေးပြီး ပြင်ဦးလွင်ကိုသွားခဲ့သည်။ တစ်ရက် လောက်နေပြီးတော့ ဖုန်းပြန်ဆက်တာက သူ့တပည့်နဲ့ သူ့သားလာဖူး မယ်တဲ့။

သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့သိထားသည့် အရောင်းအဝယ်မို့ ဘာဘာညာ ညာ တွေးမနေတော့ဘဲ လက်ခံခဲ့သည်။

“ကျောက်တွင်းတွေကို မင်းဝယ်လိုက်ပေမယ့် တပတ်လောက် ဖုံးပေးထားပါဦးကွာ၊ ငါက အိမ်က အဘွားကြီးမသိအောင် လုပ်ထား တာဆိုတော့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လုပ်ချင်တယ်”

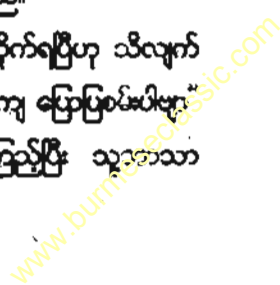
နဂါးတည်းက ပြောထားခဲ့တာမို့ နားလည်မှုနှင့်ကိုယ်တက်က ခံစိတ်ထစ်လျော့ရသည်။ ငွေလာယူတော့ ပြန်ဖြူချောချော ကပြားလှအိုး နှစ်ပောက်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ပါပီ လွတ်လိုက်တာပါ” ဟု ခပ်နွဲ့နွဲ့ ပြောပြီး အအထောက်အထားနှင့် ပြုလာတော့ သိန်းထောင်ချီသည့် ငွေတွေကို ဆေးအပ်လိုက်မိသည်။

သူပြန်မည့် နေ့မှာ ကျောက်တွင်းသူငွေကိုယ်တိုင် ရောက် ထာကာ

“ဆောရီပဲ ပဓာနရေ မင်းနဲ့ရက်ချိန်းနည်းနည်းလွှဲသွားတယ်။ ဒါ့ရဲ့ စမောလေးအိနေတာနဲ့ ဘာမှအလုပ်မဖြစ်ဘူးဖြစ်သွားတယ်။ သား ဆွေကို စာရေးပြီး လွှတ်တော့လည်း ခါးပိုက်နှိုက်ခံရတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် ဆဲစာပဲသွားလို့ ပြန်လှည့်လာသတဲ့။ နိမိတ်မကောင်းဘူး။ ဒေါ်... ဘာသာ ဝဲ သွားဆိုလို့ ခုမှလာခဲ့ရတာ။ ကဲ ကဲ အလုပ်စရအောင်ကွာ” တဲ့။ ထိုစကားကိုကြားရတော့ မိုးကြိုးဆယ်စင်း ခေါင်းကိုဆက်တိုက် ဆီးချလိုက်တာထက် ဆိုးရွားစွာခံစားလိုက်ရသည်။

အကြောင်းကို ခိုပိမိလိုက်ချိန်မှာ ခံလိုက်ရပြီဟု သိလျက် “ခင်ဗျာသားရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကို တိတိကျကျ ပြောပြစမ်းပါဗျာ” ထိုအခါ သူ့ကို ဧကကြောင်ကြောင်ကြည့်ပြီး သူ့ဘာသာ

မှတ်ပုံတင်ကို ထုတ်ပြသည်။ လွှဲပြုဆိုတာ သေချာသွားပေမယ့် မကျေနပ်သေးဘဲ ဘေးမှာစုံစမ်းကြည့်သည်။

ထိုလူစကားတွေ တစ်လုံးမကျန်မှန်နေခဲ့သောအခါ ။

“မင်းငွေတွေ အပြီးဆုံးသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲကွာ သက်ဆိုင်ရာက လိုက်နေတာပဲဟာ။ သိပ်မကြာခင်ပြန်ရမှာပါ မရလည်း ဘာဖြစ်လဲ မင်းတစ်ကနေပြန်စေပေါ့ ငါတို့ပိုက်ဆံလည်း မင်းပိုက်ဆံပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ လျာထားတဲ့ Construction Company စဉ်ဖျက်ပစ်ရတော့မှာပဲ။ ငွေအားမှ မလိုက်နိုင်တော့တာ”

“ဖျက်လိုက်ပေါ့ကွာ။ ငါလည်း အဲဒါကို စိတ်မပါဘူး လက်နဲ့ အလုပ်တွေတောင် လုပ်မနိုင်ရတဲ့ကြားထဲ အသစ်တိုးချဲ့ဖို့ စိတ်မဝင်အတာ အမှန်ပဲ။ မင်းက တက်ကြွနေလိုသာ ခြေထဲ အိန္ဒြေ မင်းနဲ့ ဆန်းစစ်လေးလေးခေါ်ထားတယ် သွားတွေလိုက်ဦး”

“ဘာအတွက်လဲ”

“မသိဘူး”

“အေးလေ ငါသွားတွေလိုက်ပါမယ်”

လူတစ်ယောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ရတာ အမှန်ဆုံးပဲ။

ထိုအမှန်ဆုံးအနေအထားနှင့် မှန်းတီးသော လူတစ်ယောက်နောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေရသည်။

အပြင်ထွက်ခဲ့ပေမယ့် ထွက်လိုက်လျှင်တော့ တစ်နေကုန်၊ ခြေဆန့်လို့မဆုံးနိုင်တဲ့ကောင် ။

“ဘယ်အချိန်ထိ ဆက်လိုက်နေမလဲ ဘော့စ်”

နယ်လ်ဆင်က ကားမောင်းနေရင်းမှ ငဲ့ကြည့်ပြီးမေးသည်။

“ဒီနေ့ တစ်နေကုန်ပေါ့ကွာ လူရှင်းတဲ့လမ်းကျမှ တွေ့မယ်”

“ကောင်းတယ် ဘော့စ်”

“ဒီနေ့ အပြတ်ပြီးရင် ကောင်းမယ် ဘော့စ် နှစ်ရက်နေပြီး

ရင် တိုက်ပြန်ရတော့မှာ”

ဗိုဗို သတိပေးလာတော့ ကျွန်ုပ်မှာ မျက်နှာကြီး မော့လန်ထားသော ဆူရက်ဂျီတစ်ယောက် ခေါင်းထောင်သွားသည်။

ဟုတ်သားပဲ။

ဒါကို သူမေ့ထားခဲ့သည်။

“ကားက အလုံပိတ်ကားပေးမယ် အဲဒီကားထဲမှာ ဧဝဓူရာ

ပါတာ သေချာတယ် ဘော့စ် ကားကိုမှီတာနဲ့ တစ်ခုခုကြီးစားပေးပါဗယ်”

“အလုပ်နဲ့ပဲ သက်သေပြကွာ။ စကားတွေမကြားချင်ဘူး ဒီနေ့

www.burmeseclassic.com

အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့၊ နုရမလား၊ ကြမ်းရမလားတွေ လာမမေးနဲ့၊ ဉာဏ်ရှိသလိုသာလုပ် ငါကားပေါ်က မဆင်းတော့ဘူး။”

“ရပါတယ် ဘော့စ်”

မဆိုင်းမတွ အာခံတော့ ဆူရက်ကို ကျေနပ်စွာပြုံးပြီး မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

အတွေ့မိတ်ကူးထဲမှာ မိသားစုတစ်ခုပေါ်လာသည်။ သူရယ်နယ်မီနဲ့ မာမီရယ် ညီမလေးရယ်၊ အားလုံး(၄)ယောက်တို့ပါ။

သူတို့မိသားစု မပူမပင် မကြောင့်မကြာနှင့် နေနိုင်အောင် ဒေဝစွရာရဲ့ မွေးစားမိဘတွေက တာဝန်ယူခဲ့သည်။ အစကတော့ အကြီးအကျယ်ကျေးဇူးတင်မိခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ အရွယ်ရောက်လာခဲ့တော့ တာဝန်ယူခြင်းရဲ့ အကြောင်းတရားကို သိလာသည်။

ဖာမီရဲ့ ညီမကို ဒေဝစွရာရဲ့ မွေးစားအဖေက တိတ်တိတ်ဆဲလေး လက်ထပ်ထားသည့်အတွက်ပါတဲ့။

မျိုးရိုးမာန်စွဲကာ မာနကြီးမြင့်ခဲ့သော သူ့မှာ သိသိချင်း မှုန်စိတ်မတတ် ခံစားရှက်ရွံ့ခဲ့ရသည်။ သူတို့ချင်းကျေနပ်နေကြပေမယ့် ရင်ထဲထဲ အကြိတ်အခဲက အခွင့်အခါကောင်းကို စောင့်နေစေခဲ့သည်။

သူ့ရဲ့ခံစားချက်ကို နယ်လ်ဆင်တို့ကလည်း ကောင်းကောင်းကြီးနားလည်သည်။

သူ့အမိန့်မရပါဘဲ စိတ်ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းသော လုပ်ရပ်ကို လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

“ပြီးခဲ့ပြီ ဘော့စ်၊ တန့်န့်ခံစားစေတဲ့ မျက်နှာတွေကို လောကကြီးထဲက ဖယ်ရှားလိုက်ပြီ”

အဲဒီလောက် အလိုက်သိတဲ့ သက်တော်စောင့်တွေပါ။

ဒေဝစွရာမိဘတွေ မရှိတော့ မသေခင်ကရေးခဲ့သည့် သေတမ်းစာအတိုင်း ရှေ့နေကြီးက အကြောင်းကြားလာခဲ့၏။ သူတို့နဲ့အသက်ဆိုင်ဆုံး အချက်အလက်က လက်ရှိလုပ်ငန်းတွေနှင့် တိုက်နှင်ခြံကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ဒေဝစွရာကို စောင့်ရှောက်ရမည်ဖြစ်သည်။

လူကြီးတွေကို မုန်းပေးမယ့် ဒေဝစွရာကိုတော့ မေတ္တာထား၍ နှာညှပ် ချစ်သလိုလည်း ရှိသည်။ လက်မဲ့အနေအထားမှ လက်ရှိအနေအထားရှိဖို့အတွက် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်ရမည်သာ။

အခန်း (၃၀)

“ဘယ်ဝင်ဦးမလဲ”

“မဝင်တော့ဘူး၊ ပြန်မယ်၊ ကျွန်မခေါင်းတွေတောင် မူးလာပြီ ရှင့်ဟာက ဝင်လို့ကို မဆုံးတော့ဘူး”

မျက်နှာကလေး အငှေ့ပျက်လောက်အောင် စူပုပ်နေတာကြောင့် ဝမ်းမိသည်။ တစ်အိမ်တည်းနေရပေမယ့် မျက်နှာချင်း ဖြစ်တာမို့ ဒီလိုခေါ်ထုတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ကို မချစ်တာ သိပေမယ့် တုံ့ပြန်ဖို့အများကြီး မျှော်ထားခဲ့သည်။ ပြန်ချစ်မှာပဲဟု လုံးဝဥသံတုတ်ထားခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တွေသည် ဝေးနေခဲ့စေ ဖိတ်ရောဂါက ဆရာဝန်ကြီးကို အိမ်ပင့်ခဲ့ပြီး

“အန်ကယ်ရေ သိသိသာသာကြီး ကုလို့တော့ ရမယ်မထင်ဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါးအကဲခတ်တာလောက်ပဲ လုပ်ပေးပါနော်၊ သူ့ပုံစံက Normal ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

ဟု တီးတိုးပြောပြအကူအညီတောင်းတော့ ဆရာဝန်ကြီးက ဆေးချာအကဲခတ်ပြီး Normal ပါပဲကွာ၊ ခေါ်သကြီးတာ လောက်ပဲ ခိုတာပါတဲ့။

သူ ထခန်မတတ် ဝမ်းသာမိသည်။ အစကတည်းက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်နိုင်ခဲ့သူမို့ ခုလို အနေအထားမှာ စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ချစ်ခဲ့ပြီး

“ဟန်နီ”

“ပြော”

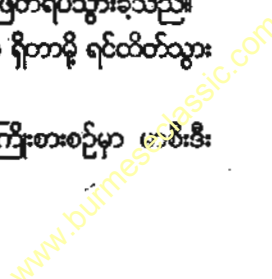
“တို့ကို ဘယ်တော့မှ တုံ့ပြန်မှာလဲ”

“ပြည်းပြည်းပေါ့”

“အဲဒါကို မကြိုက်တာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူးကွာ၊ ခုပဲ အဖြေသိချင်တယ် ဟာ ဘာလဲကွာ”

မာစီဒီကာအကြီးတစ်စင်းက သူ့ကားဘေးနားမှ ပွတ်ကာသီကာ ဆာကွတ်တက်သွားပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကန်လန်ပြတ်ရပ်သွားခဲ့သည်။ ဒီလိုပုံစံလုပ်တတ်တာသည် ဆူရက်ဂျစ် ဂိုတာမို့ ရင်ထိတ်သွားမိသည်။

ကားကို နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ဖို့ ကြိုးစားစဉ်မှာ အဲဒါနားထဲက လူတစ်ယောက်ဆင်းလာခဲ့ပြီး

ဝင်ဘက်များကို ပြန်လည်ပတ်ရွှေ့ခြင်း

၂၉

၃၉

နတ်သမီး

ပြီးတော့ သူ့ကားဘေးနားမှာ လာရပ်ကာ
ခေါက် ခေါက်။

ကားမှန်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းခေါက်လာသည်။

“သွားပြီ အဲဒါ ဆူရက်ဂျီရဲ့ Bodyguard နယ်လ်ဆင်း
ဝံ လုပ်ပါဦး”

အေစွရော အားကိုးတကြီး ပြောလာတော့ ရင်ထဲက တုန်ထွန်
မှုတွေ လျော့ပါးလွင့်ပြယ်သွားရသည်။

ကြည့်စမ်း သူ့ကို အားကိုးလာပါလား။

ခွန်အားတွေ ဖြစ်တည်လာခဲ့ပြီး

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဟန်နီ ကိုယ်ကားပေါ်က ဆင်းနေမယ် ခေါ်
ဘာသာ ဆက်မောင်းသွားနော်”

“အို မဟုတ်တာ ဖြစ်ပါ့မလား”

ကားတံခါးဖွင့်တော့မလိုဟန်ပြင်နေသည့် သူ့ကို စိုးရိမ်နိုး
ပြောလာတာမို့ ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးသွားမိသည်။

ဒီလိုကျတော့လည်း စိုးရိမ်တတ်နေပါလား။

သူ့လက်မောင်းကို လာရောက်ထိကိုင်သော အေးစက်စက်
သည် လက်ချောင်းတွေကို ထပ်အုပ်လိုက်ရင်း

“ဖြစ်ပါတယ် သူတို့ ပေါက်ကွဲသမျှ ခံလိုက်မယ်၊ ပြီး

အားနည်းအောင် တောင်းပန်လိုက်မယ် ဒါလောက်ပါပဲ။ ဒီထက် ပိုရင်
အေးထွက်သံယိုဖြစ်တာလောက်ပေါ့ မင်းပဲ ရှောင်သွားလိုက် နော်”

အေစွရောက သူ့ကိုတစ်လှည့် နယ်လ်ဆင်းကို တစ်လှည့်
ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

ပြီးတော့ သူ့ကို စာနာသနားသလို စိုက်ကြည့်ကာ
“ရှင်သက်သာမယ် မထင်ဘူး ဝံ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ကျွန်မ
နယ်ဆိုင်ရဲဘူး။ ကျွန်မကိုတွေ့တာနဲ့ မရမကခေါ်သွားတော့မှာ ကျိန်းသေ
အယ်”

ဟု လေးတွဲစွာ ပြောသည်။

“မင်း စိတ်ချလက်ချသွားပါ ချစ်ရယ်။ အိမ်ကိုပဲ တန်းမောင်း
နော်။ အိမ်ကိုရောက်ရင်သာ ပဓာနကို လာကြိုခိုင်းလိုက် ကိုယ်ဒီမှာ
နိမ့်နေမယ်”

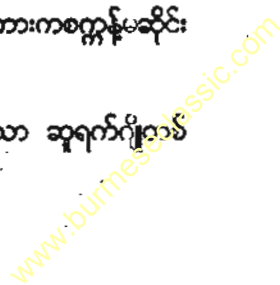
ဘာမှ မဖြစ်သလိုပြီးကာပြော၍ ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်

သူ့ကားပေါ်ကဆင်းတာနှင့်တပြိုင်နက် ကားကစက္ကန့်မဆိုင်း

နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားလေသည်။

ဒါကို ကားထဲကနေ လှမ်းမြင်လိုက်သော ဆူရက်ဂျီက

အောက် ဒေါသပုန်ထ သွားလျက်။

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်စတင်ခြင်း

• ၂၈

“ဒီမီ မင်းဆင်းနေခဲ့စမ်း သင့်သလို ကြည့်လုပ်ထားလိုက်
ငါ ဟိုတစ်ယောက်နောက်လိုက်မယ် ကိစ္စကိစ္စကန်းကန်း ဖြစ်တဲ့နည်း
ပြန်သိမ်းမယ် ဘောက် ငါ့ကိုများ ဘီလူးသရဲကျနေတာပဲ ကြောက်စား
ရင် ဒီအချိုးမချိုးဘူး ဟွန်း တွေကြသေးတာပေါ့”

“စိတ်ချ ဘော့စ် ကျွန်တော်တို့ဘက်က တာဝန်ကျေစေရမယ်
ဒီမီကားပေါ်က ဆင်းသွားသည်နှင့် ကားဖြူလေးနောက်ထဲ
တရကြမ်းလိုက်ဖို့ ကြိုးစားတော့သည်။

ဝံသည် ဧဝစွာရာနောက် ထပ်ကြပ်မခွာလိုက်သွားသေး
ကားကြောင့် ရင်ပူသွားမိသည်။ သူက သည်လိုထင်မထားခဲ့။ သူ့ကို
အမဲဖျက်မှာဟုသာ တွက်ထားခဲ့သည်။

ခုတော့ ထင်တာနှင့်တခြားမီး။

ဒီလိုမှန်သိရင် သူမနေခဲ့ပါ။ နောင်တနှင့်အတူ မျက်လုံး
မီးပွင့်ထွက်သွားစေသော ခြေကန်ချက်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ တုံ့ပြန်ခွင့် မသာအောင် ခံစားလိုက်ရတာ
အလူးအလဲ။ အဆင့်မြင့် ဖိုက်တာသမားတွေမို့ တခဏအတွင်းမှာ ကြောက်
စင်စင်မျက်နှာသည် သွေးချင်းချင်းနီသွားခဲ့သည်။

ဘာစကားမှ မပြောဘဲ အားရအောင် ထိုကြိတ်ပြီမှ ကာဏ
လမ်းမပေါ် တရွတ်တိုက်ခွဲတင်သွားတာကို ဝိုးတဝါးအာရုံဖြင့် သိသိ

၂၈•

နတ်သမီး

ခုသည်။

အချစ်စစ်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်ရော စိတ်ကိုပါ နာကျင်စေသလား
ဟု မိန်းမောနေရင်း တွေးဖြစ်သွား၏။ အဲဒီနောက်မှာ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်
သလဲဆိုတာ သူမသိတော့ ။

အခန်း (၃၁)

ဖြစ်ပျက်နေသော မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချမိတတ်
ဘယ်နှကြိမ်ပြောက်မှန်း မသိတော့။

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ ၊ တက္ကစီသမားတစ်ယောက်နဲ့တွေ့
လို့ ၊ မဟုတ်ရင် မင်းအဲ့ဒီမှာ ညအိပ်ရမှာ”

ဆန်းအေးက အထိရာတွေ ပရပူနှင့် ဇံ့မျက်နှာကို စိတ်မသက်
သာစွာ ပြောသည်။ ပဓာနကတော့ နှစ်သိမ့်ဖို့ စကားလုံးရှာရင်း ဇံ့
မျက်နှာလေးကိုငေးနေဆဲ။

ဒီတစ်ကြိမ်သည် ခန္ဓာကိုယ်မှာ အထိရာရန်သာမက တစ်သက်
စာ ဖြေရာမရနိုင်သော ရင်တွင်းမှာ အထိ နာခဲ့ရှာသည်။ မြင်တွေ့
ရတဲ့ အထိရာကို ကုပေးနိုင်ပေမယ့် ရင်တွင်းက ဝေဒနာကို ဘယ်

ထုပေးရမလဲ။

ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ကွာ ရယ်လို့မပြောရက်ခဲ့။
တကယ်ဆို သူလည်း စိတ်ဆင်းရဲနေရတာပါပဲ။
သူ့ငွေတွေကို တပတ်ရိုက်ယူသွားခဲ့သော လှနှစ်ဦးက ရှမ်းပြည်
နယ်တက်မှာ ကားအက်ဆီးအင်ဖြစ်ကာ ငွေရောလှပါ မီးထဲပါသွားခဲ့သည်။
တိုယ်ပိုင်ဆိုင်သမျှသည် ဘာမှမရှိတော့။

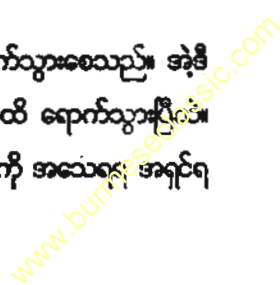
ထို့ကြောင့် နမော့တသမူတွေနှင့် လောက်မြိုက်နေဆဲ ကျော
နင်းမရသည့် ပြဿနာက ပေါ်လာသည်။

ဇံ့ကို ထိုးနှက်ကန်ကျောက်ပြီး အေဝစ္စရာကို ဆူရက်ဂျီက
ဆီးဆောင်သွားသည်တဲ့။

ငြိမ်းချမ်းနေသည့် ဘဝထဲ ပျင်သောကတွေ တရစပ်ဝင်လာခဲ့
သည်။ အေဝစ္စရာရဲ့ သတင်းကို အစ ရှာမရတော့ ဇံ့ပိုလို့ ခံစားနေရသည့်
အဖြစ်မှာ

“ခုဆို အေဝစ္စရာပါသွား အဲ့ ပျောက်သွားတာ (၂)ရက် ရှိပြီ
နော်”

ဆန်းအေးစကားက ဇံ့ကို ပို၍ အခဲရခက်သွားစေသည်။ အဲ့ဒီ
ဆူရက်တာအတွင်း သူတို့ ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ရောက်သွားပြီလဲ။
နဂိုကတည်းက ဆူရက်ဂျီက အေဝစ္စရာကို အသေရဲ့ အရှင်ရ

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ပတ်ရွှင်ခြင်း

ရ လိုချင်နေတဲ့သူ၊ နုလို အလွယ်တကူ ပြန်သိမ်းနိုင်ခဲ့တဲ့ အခြေအနေအထား မျက်စိမိတ်ကြည်ဖြူသွားလိမ့်မည်။

ဒေဝစွရာသာ လက်သာရာကျေနပ်တတ်သည့် ကလေးငယ် ဖြစ်နေခဲ့လျှင် သူ ရင်ကွဲပါပြီ။

ဖူးရောင်စုတ်ပြနေသည့် မျက်နှာက ပြတော့မည့်မိလို ခြစ်ဖျက် နေတော့ ပဓာန မနေနိုင်တော့ဘဲ

“(၂)ရက်ရှိပြီဆိုတော့ နှစ်ညပေါ့ကွာ မင်းစိတ်ရင်းရင်းနဲ့ လမ်း နိုင်တာ သေချာရဲ့လား၊ ဒါမျိုးက သဘောထားကြီးနိုင်မှနော် နောင်တ မြေမြေဖြစ်နေခဲ့ရင် မင်းအတွက် မကောင်းဘူး”

နောက်ဆုတ်စေလိုသည့် သဘောပြောမိသည်။

“ငါ ဟာကွာ၊ အဲဒါတွေတွေ့ပြီး ကျောမခိုင်းနိုင်သေးဘူး လောလောဆယ် ငါ့ဆန္ဒရှိနေတာက ဒေဝစွရာကို ပြန်တွေ့ဖို့ပဲ မောင် ကိစ္စကို နောက်မှရှင်းမယ်”

သဘောကောင်းပေမယ့် ခေါင်းမာတတ်သော ဇံကို ဘယ်သူ့ မှ မပျောင်းဖျံနိုင်။ မီးတောက်ပမာ ဝင်းလက်နေသော မျက်ဝန်းတွေ နေရောင်နှင့်အပြိုင် ဖူးရနေသည်။ တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်း ညည်း တစ်စုံတစ်ခုပြောဖို့ ထိန်းချုပ်ထားသယောင် ရှိလျက်။

ဖူးရောင်ညည်းနေသော မျက်နှာက အရှက်နှင့်အိမ်ကြောက်

အကူညီတန်လှနီးပါး ရှိနေသည်။

ဇံ ရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ။

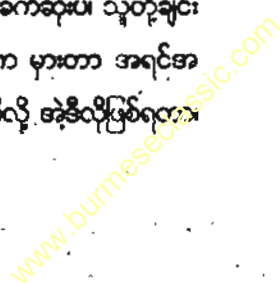
တိတိကျကျ မသိပေမယ့် ခန့်မှန်းကြည့်လိုရနေပါ၏။ ကိုယ် ခုခံစာနေပေမယ့်လည်း သူတို့ တတ်နိုင်တာသည် သိပ်မရှိ။

“မဟုတ်ဘူးလေ ငါပြောတာ”

“မပြောနဲ့တော့ကွာ မင်းတို့ ကူညီချင်တယ်ဆိုရင် ဒေဝစွရာ ဘို တွေအောင်ရှာ ပြီးရင် ခေါ်လာခဲ”

လိပ်မွှေနှိုသာတတ်သော ဇံရဲ့ ဟန်ပန်တွေ ပျောက်ကွယ်သွား ခဲ့ပြီ လက်ထပ်ပြီးတာ ရက်ပိုင်းမျှသာရှိသေးသော ချစ်သူပျောက်ဆုံး အတွက် အရာရာကို ဒေါသကြီးတတ်လာ၏။

“သေသွားတယ် ဆိုရင်တောင် ခံသာသေးတယ်ကွာ၊ ခုတော့ က မျက်မြင်ကိုယ်တွေအဖြစ်နဲ့ ကြည့်နေခဲ့ရတာ၊ ငါ့ရင်ထဲ ဘယ်လို ခံစားရမလဲ မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့် အစကတည်းက သူနဲ့ငါက ချစ်ရည်တူ ချစ်ခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါကပဲ ချစ်ခဲ့ရတာ၊ ဒီလို အနေအထား ခု နောက်တစ်ယောက်နောက်ပါသွားတာ အခံရခက်ဆုံးပဲ၊ သူတို့ချင်း ကြည့်သွားရင် ငါ့အပေါ်ကြီးဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ငါ့ကိုက မှားတာ အရင်အ စဉ်း ပုံစံမပျက်နေခဲ့ရင်ပြီးရော၊ အချစ်စစ်ကို ရှာမိလို့ အဲဒီလိုဖြစ်ရတာ၊ ဒီလိုမှန်သိရင် ချစ်တတ်ဖို့ မကြိုးစားခဲ့ပါဘူး”

နာနာကျည်းကျည်း ပြောနေတာကို နားထောင်ရင်း ပစာဆန်းဆန်းအေး သက်ပြင်းကိုယ်စီချစ်ပြန်သည်။

အံ့ချစ် လွန်ကဲရင် အတ္တုဖြစ်တတ်ပါလား။

“ကောင်ပြီလေ မင်းသဘောပဲပေါ့ ငါတို့ ကြီးစားရှာပေးပါအောင် ထိုစကားကို နစ်ယောက်သား ပြိုင်တူပြောမိကြလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဓိက က ဖဲစိတ်တိုင်းကျဖို့ပါပဲ။

ငံက သူတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်သူငယ်ချင်းကို။

“မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မလက်ထပ်ပြီးသွားပြီလေ ဒါနဲ့ မေ့ထားလို့ မရဘူး ပြီးတော့ ဒီပြေမှာပဲ တစ်သက်လုံးနေချင်တာ။ ရှင် အဓိက လိုအပ်နေတာ ပိုင်ဆိုင်မှုတစ်ခုအတွက်ပဲမဟုတ်လား။ နေလိုချင်သလို အသုံးပြုနိုင်အောင် ကျွန်မစာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်မယ်။ သည်ခြေက မသွားလိုတော့ သည်ဆန္ဒနှင့် အလျှော့လေ့ ဖိသည်။

ဆုရက်ရှိက အေးစက်စွာကြည့်ပြီး ခေါင်းခါသည်။

“ဘာမှ အလွယ်တကူ မပြီးဆုံးဘူး ဒေဝစွရာ၊ အဲဒီမှာက ငါ့အတင်းအဓမ္မရေးခိုင်းတယ် ထင်ကြမှာပေါ့။ ဒါကလေးကစားစရာ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီစာမျိုးက စားထောက်ပြီ။ သေနတ်နဲ့တော့ပြီး ရေးခိုင်း

ရတာပဲ၊ မင်းလိုက်ခဲ့မှရမယ်”

“ဒါ ရှင် သက်သက်ညစ်တာပဲ၊ ကျွန်မလိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာနဲ့ အားလုံးတစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲကုန်မှာ၊ ရှင်ကို မယုံဘူး။”

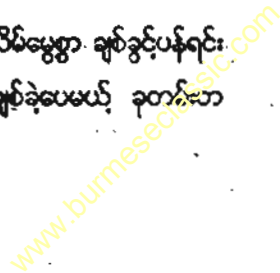
ပြောင်ပြောင်ပြောချလိုက်တော့ ဆုရက်ရှိ မျက်နှာ မည်းတက် သွား၏။ မှန်တာပြောပေမယ့် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ဒေါပွသွားရ သွက် စားပွဲကို ငြိမ်းခနဲရိုက်ချရင်း

“ဟုတ်လား မင်းဇီလို ထင်နေခဲ့ရင် ငါကလည်း ဝန်ခံရတာပေါ့။

ခင်းကို ငါလက်လွတ်မခံနိုင်တာ အမှန်ပဲ ဒေဝစွရာ၊ အကြောင်းပြချက် တာ မင်းကို ချစ်လို့ အဲဒါ ဦးစားပေးအချက်ပဲ၊ ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာ နောက် တာပီ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာ ငါ့လိုသူအတွက် မခက်ခဲဘူး၊ ငါ့မှာ ပညာရှိတယ် အရည်အချင်းရှိတယ်၊ အဓိက လိုအပ်နေတာက မင်းပဲ၊ ငါကမင်းကို ချစ်နေတာကိုး။”

ခက်ထန်မာကြောသော လေသံကြောင့် ဒေဝစွရာ နှုတ်ခမ်း တွေ့မဲ့ကျသွား၏။ ဖြစ်ရလေ၊ ရည်းစားစကားပြောတဲ့ လေသံက ဇီလို တဲ့လား။

ငံနဲ့တော့ ကွာပါသည်။ ငံက ချိုသာသိမ်မွေ့စွာ ချစ်ခွင့်ပန်ရင်း ညင်သာစွာ သိမ်းသွင်းတတ်သူ။ အစက မချစ်ခဲ့ပေမယ့် ခုတင်းဘာ တတ်လာပြီ။

ငဲ့ရီသော မျက်ဝန်းကိုဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်တတ်တာတို့ မက်မောလာသည်။ အနေနီးခဲ့စဉ်က ရခဲ့သော ကြင်နာမှုတွေအသက်တို့ဟာ ရက်ပိုင်းမျှပဲလား။

ဒီနေရာက လွတ်မြောက်ဖို့ ဘယ်လောက်ထိ ကြိုးစားရမှာလဲ ဟိုတယ်မှာ တည်နေတာဖြစ်ပေမယ့် ဆူရက်ဂျီက အပြင်လုံစမထွက်တာမို့ မလူးသာမလွန်သာ အခြေအနေမှာရှိနေသည်။

ဒီနေ့ဟာ သုံးရက်မြောက်နေ့မို့ အပြင်းအထန်ဆွေးနွေးနေတာပဲ ဖြစ်သည်။

“ရှင်က ချစ်ပေမယ့် ကျွန်မက လွတ်လပ်သူမဟုတ်တော့တာ ဒါပေမဲ့ ရှင့်စကားကို ကျွန်မ မယုံနိုင်ဘူး။ ယုံဖွယ်ရာရှိခဲ့ရင်တောင် တုံ့ပြန်ဖို့က အဝေးကြီးကတည်းက ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်နေတယ်”

“တော်ပြီ ထပ်မံပြောနေတော့ ဘာမှအငြင်းမပွားချင်ဘူးကွာ မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားရင် ကောင်းမယ်၊ ငါပေါက်ကွဲလာရင် မင်းမလွှတ်ဘူး”

အံ့ကြိတ်ပြောပြီး ကျောခိုင်းလိုက်တာမို့ သူမနေရာမှ ထရပ်ပြီး ထပ်ကြပ်မခွာလိုက်လာရင်း-

“ရှင် ဒီအတိုင်းကြီး ဘယ်နှယ်ရက်နေဦးမှာလဲရှင် နေနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မ မနေနိုင်ဘူး။ ဒီနေ့ အပြတ်ရှင်းမယ်၊ ပြောစမ်းပါ ရှင်ဘယ်လောက်

ဆီ မျှော်မှန်းထားသလဲ။ ရှင်ရည်ရွယ်ထားတာက ဘာလဲ”

လျှာခလုတ်တိုက်မတတ် မေးမိသည်။

ဆူရက်ဂျီက ခြေလှမ်းတွေကို တုံ့ခနဲရပ်တန့်ပြီး ငဲ့ကြည့်၏။

“မင်းက ရထားတဲ့ ဘွဲ့နဲ့ကိုမလိုက်ဖက်ဘူး။ အတော်တုံးတဲ့

ဒီနီးမပဲ ဟွန်း မစဉ်းစားဘဲနဲ့ကို သီနေတဲ့ အပြေတစ်ခုကို လောကုန်ခံ

ပြီး မေးမနေတာအကောင်းဆုံးပဲ”

ဆံပင်တွေကို သပ်တင်ကာ အေးခဲစွာ ပြောလေသည်။

အဝေစွာရ အဲဒါသေချောင်းချောင်းထွက်သွားရသည်။

ကြည့်စမ်း စော်ကားလိုက်တာ။

“ရှင် အထင်မကြီးရင် ဘာလို့ လိုအပ်တယ်ပြောလဲ၊ ရှင်တောင်

အဝေမနာရင် ကျွန်မလည်းပြောရဦးမယ်၊ ရှင့်လို ခပ်ကြောင်ကြောင်လူကို

ပြောဆိုဆက်ဆံရတာ ခေါင်းခြောက်တယ်၊ ကျွန်မ စကားဟာ - ပြောချင်

တာ ရှင်နဲ့မဟုတ်ဘူး ဆူရက်ဂျီ သားရေပေါ်ဒီပီ သားရေနားစားတတ်

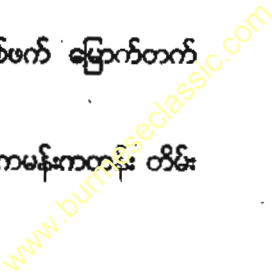
တဲ့ ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူး မှတ်”

“တောက်”

ဆူရက်ဂျီရဲ့ ဒေါသနှင့် အတူ ခြေတစ်ဖက် မြောက်တက်

သွားကာ မျက်နှာဆီ ဦးတည်လာခဲ့သည်။

ဆူရက်ဂျီ မညှာတတ်တာသိနေတော့ ကမန်းကတန်း တိမ်း

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ပတ်စဉ်

ရှောင်ပြီး သွက်လက်စွာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ ဦးတည်ချက်အတိုင်း ဖန်တီးထိသွားတာရှိ ဆုရက်ကို မျက်နှာရဲတက်သွား၏။

ဒေဝစွရာ အဖက်ဖက်ကတော်တာ သိပေမယ့် ဒီတက်ကိုလည်း လျော့တွက်ထားခဲ့သည်။

ကိုယ်ကပဲ ညှဉ်နေလိုလား။

ထပ်မံပြီး မလှုပ်ရှားဘဲ ရပ်နေပေမယ့် ဒေဝစွရာရဲ့ ခြေဖျားဆုရက်ကိုရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကို ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်သည်။

ဆုရက်ကို တစ်စွန်းတစ်စ မညည်းညူကာ စူးအောင်နာကျင်မှုကို ဗိုတ်သိပ်လျက် တုံ့ပြန်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်က အခွင့်အရေးမရအောင် မျက်နှာပုံဖြတ်ကန်ပစ်လိုက်သည်။ လူကောင်ကြီးပေမယ့် ဆုရက်ကိုက ခံနိုင်ရည်နည်းသည်။ ကြော့ကြော့မော့မော့ နေလာခဲ့သူ့ကို အရည်အသွေးမဲ့ဟု ပြီး

ဆင်းကဲ ကျရောက်လာသော ခြေစုံကန်ချက်များအောက်မှာ ဆုရက်ကို တုံ့ပြန်ဖွင့်မသာအောင် ခံလိုက်ရသည်။

ဒေဝစွရာက ဆုရက်ကို လဲကျသွားသည်နှင့်ပြန်ထမလာနိုင်အောင် ဇက်ပိုးကို ထပ်ဆင့်ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်၏။

မိန်းကလေး အားပေမယ့် အတော်ကြီး ပြင်းထန်ထိရောက်

ဘဆို ဆုရက်ကို မထနိုင်တော့။

ထိုအခါမှ အခန်းတံခါးကို ပြေးဖွင့်ကာ အပြင်မှနေ၍ သော့ဆက်ပစ်လိုက်၏။

သည်အချိန် Bodyguard တွေ တစ်ယောက်မှ ရှိမနေဘဲ အပြင်ရောက်နေတာကို အခွင့်ကောင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ဘောင်ဘီအိတ်ထဲမှာရှိသော ငွေအထုပ်လိုက်ကို ပြန်စမ်းကြည့်ရင်း ကျေနပ်စွာပြုံးမိသည်။

တော်သေးတာပေါ့ သွားလာတဲ့စရိတ်ကလေးရှိသေးလို့။ အစကတည်းက ဒီလိုမှန်သိရင် ဒီနည်းနဲ့ ထွက်ပြေးပါရဲ့လား။

အော့ သုံးရက်တောင်ရှိပါ ပေါ့လား။

အခန်း (၃၂)

ခြံထဲကို တက္ကစီတစ်စင်း မောင်းဝင်လာတော့ အားလုံးခေါင်းထောင်ကြည့်မိကြသည်။

တက္ကစီပေါ်မှ လူကို ပြူးပြဲကြည့်နေကြဆဲ ကားကထိုင်သွားပြီး နောက်တံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းလာသူကို မြင်လျှင်

“ဟင် ဟန်နီ”

ဝမ်းသာအားရ ရေရွတ်ပြီး ထ ရပ်သူက ငံပဲဖြစ်သည်။ ဒီအခါ ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာက တင်းမာသွားကာ နေရမှထလျက် ကျောနှင်းသွားလေသည်။

“ဇိ”

ဆန်းဒေးက လှမ်းခေါ်ပေမယ့် တစ်ချက်လှည့်မကြည့်တော့

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာကို ပဓာနလည်း နားမလည်နိုင်။ နေ့ရှောညပါ တမ်းတနေသူပြန်ရောက်လာသည့်ကိစ္စမှာ အပြည့်အဝမပျော်နိုင်ခြင်းဟာ ဘယ်လိုသဘောပါလိမ့်။

“လာ လာ မင်းခုလို ပြန်လာတာ တို့ တကယ်ဝမ်းသာပါ တယ်ကွာ၊ ဟို လူပြန်လွှတ်လိုက်တာလား”

ဆန်းက သွက်လက်ဖော်ရွေ့စွာ ကြိုဆိုသည်။

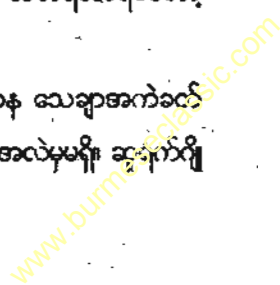
ပဓာနကလည်း အလိုက်သင့် ပြုံးပြရင်း နှုတ်ဆက်ရ၏။

“တို့ကတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး၊ မင်းခက်ခက်ခဲခဲ ထွက်လာရပုံ

ထဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငံကတော့ အတော်ကလေး စိုးရိမ်နေရှာတာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်အပြင်ထွက်လို့မရတော့ တို့တတွေကို ရှာဖွေရေးလုပ်ခိုင်းနေတာလေ၊ တို့လည်း ပြဿနာကလေးတွေ ရှင်းနေရတာနဲ့ စိတ်ရှိတိုင်းမရှာဖြစ်ဘူး၊ မင်း အခြေအနေကောင်းခဲ့လား”

“ဘာလို့ မကောင်းရမှာလဲ၊ ကျွန်မက သူများမှမဟုတ်တာ၊ ဘာကိုမှ အလွယ်တကူ အလျော့မပေးတတ်ဘူး၊ အခုလည်း သူ့ကို ဆောင်းကောင်းသိပ်ပေးပြီး ထွက်လာတာလေ၊ သတိရလာရင်တော့ ဆွေ့ဆွေ့ခွန်နေမှာ အဟင်း ဟင်း”

ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာ ရယ်နေတာမို့ ပဓာန သေချာအကဲခတ်မိသည်။ မာယာမဲ့သော မျက်နှာမှာ ဘာအပြောင်းအလဲမှမရှိ၊ ဆွေ့ဆွေ့ကိစ္စ

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

• ၂၂၆

ကို ယှဉ်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့တာမို့ အံ့သြစရာကောင်းနေ၏။

ဒီအမျိုးသမီး ဒီလောက်တောင် တော်သလား။

ဒါပေမဲ့ မယုံနိုင်စရာတော့ မရှိ။ ငံကို ကိုင်ပေါက်ဖူးတာမို့

တို့အဖြစ်က သက်သေပါပဲ။

ဒီလို တော်တတ်နေလို့သာ အကျဉ်းအကြပ်ထဲက လွတ်မြောက်လာတာပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သုံးရက်တိတိ ဆူရက်ဂျီနှင့်အတူ ရှိနေခဲ့ခြင်းက မဟာပြဿနာကြီးဖြစ်နေ၏။

ဒါကိုပဲ ငံ ရှက်ဒေါသဖြစ်နေတာလား။

“ဒါနဲ့ ဟိုတစ်ယောက်က ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

တိုက်ထဲ လှမ်းဝင်သွားသည့်ငံကို စိုက်ကြည့်ပြီး နားမထည်

နိုင်သလို မေးသည်။

“ဟို အဲ့ အဲ့ဒါ”

ဆန်းဒေး မပြောတတ်တော့ ပဓာနကို လှမ်းကြည့်သည့် ပဓာနလည်း စကားလုံးတွေကို အပြေးအလွှားရွေးချယ်လျက်

“သူ စိတ်ထိခိုက်နေတာလေ၊ မင်းပါသွားတဲ့နေ့ကစပြီး သူ့

တွေပြောင်းလဲသွားတာပဲ၊ သူတစ်ယောက်တည်း တွေးငေးရင်း ဒေါ

တွေဖြစ်ရင်း အချိန်ကုန်နေတာ မင်းကိုရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရင်

ဘယ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွာ၊ ဒီထက်ပိုပြီးလည်း မပြောပြတတ်

၂၂၇

ဘူး။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူ မင်းကို အရမ်းတမ်းတနေတယ် မျက်နှာက ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးမထည့်နိုင်လောက်အောင်ကို သောက များနေတယ်လေ”

ဒေဝစွရာ မျက်ဝန်းကာလေးတွေ ဝေရီသွားခဲ့ပြီး ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီးကာ

အသိအမှတ်ပြု၏။

ပြီးတော့မှ

“ကျွန်မလည်း သူ့လိုပါပဲ”

ဟု တိုးသက်စွာ ပြောလေသည်။

အခန်း(၃၃)

ငြိမ်သက်နေသော အခန်းတံခါးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ထောင့်
ခက်နေမိသည်။

ရင်ထဲက သံသယကို ပြောင်ဖွင့်မေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ
ဒါပေမဲ့ ဒေါသတကြီး တုံ့ပြန်လာမှာကို ကြောက်နေမိသည်။ ထိုကြောင့်
သူ့ဘာသာ ရှင်ပြုလာတဲ့အထိ စောင့်နေမလားဟု စဉ်းစားမိရင်း နီလာ
ချွတ်ဖြစ်ရသည်။

သက်ပြင်ချိုက်ပြီး ကျောခိုင်းဖို့ ဟန်ပြင်စဉ် ဆူရက်ဂျီ မျက်နှာ
ပြေးမြင်ယောင်သည်။

ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ် ပိတ်လှောင်သွားလျက် အခံရခက်သွား
သည်။

ဒီလိုပဲ ကျောခိုင်းနေရတော့မှာလား။
တက်ခေါက်ပြီး တံခါးဘက်ပြန်လှည့်ကာ
ဒေါက် ဒေါက်။

“ဒေဝစွရာ ဒေဝစွရာ”

အခန်းထဲမှာ လှုပ်ရှားသံသံသံကို ကြားရပြီး နောက်အခန်းတံခါး
ဖွင့်နေပွင့်လာသည်။

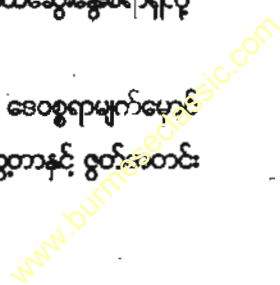
ပန်းခေါ်ရောင် ဖျာလဖျာ ဂါဝန်ကို ခြေဖမိုးထိပုံကျမတတ်
အော်ထားသော သူ့မအသွင်ကလေးက နနယ်လတ်ဆတ်နေ၏။ ထုံးစံ
အတိုင်း မျက်နှာပြောင်ကလေးနဲ့ဖြစ်ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းပုံကလေးတွေကို
သာ ပန်းနရောင် ရွှဲအိနေသည့် ဆိုးဆေးတင်ထားသည်။

ထိုနှုတ်ခမ်းလွှာကလေးကို ငေးရင်း ရင်ခန့်တိမ်းမှူးလာသည်။
ဒါပေမဲ့ လာရင်းကိစ္စကို ပြန်သတိရလိုက်ပြီး အံ့ကြိတ်မိသည်။

အလှအပတွေဟာ ကိုယ်အတွက်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။
သဝန်တိုစွာတွေးမိရင်း

“ခဏလောက် ထွက်ခဲ့ပါလား။ မင်းနဲ့ ကိုယ်တွေ့နေစရာရှိလို့”
မျက်နှာလွှဲထားပြီး ပြောလိုက်သည်။

ဝံ့ရဲ့ ရှောင်ဖယ်ဖယ်ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ဒေဝစွရာမျက်မှောင်
ထုသွားမိသည်။ ဒါ ဘာသဘောလဲ။ အရင်ကတွေ့တာနှင့် ငွတ်အတင်း

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ပတ်စဉ်၌

• ၂၉ •

ထွေးပွေ့ကြင်နာတတ်သူက ကြီးကျယ်နေပါရော့လား။

ဒေဝစွရာ ရင်ထဲမှာ အတော်ကလေး နာနာကျင်ကျင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ပြေးနေတုန်းကလိုက်ခဲ့ပြီး ရပ်တန်းတော့ လှည့်ပြန်သွားတာထက် ဒီလိုဆိုရင်တော့ ။

“မထွက်တော့ဘူး ဒီမှာ ပြောလည်း ရတာပဲ၊ ဘာပြဿနာမရှိဘူး”

“မင်းတော်တော်ကပ်တာပဲ၊ အင်းလေ ကိုယ်ပြောရမှာပဲ၊ အတူတူပါပဲ၊ စိတ်တော့ မဆိုးနဲ့နော် မင်း ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ ကင်ရင်ခွဲခဲ့ရလား”

“ ဘာ ဘာပြောတယ်”

ဒေါသတွေဖြစ်တော့ လက်ပါ သွားခဲ့သည်။

ဒေဝစွရာရဲ့ လက်ပြန်ရိုက်ချက်က ဒဏ်ရာတွေအကင်းမသေးသည့်မျက်နှာအား ပူစပ်နာကျင်သွားစေသည်။

“မင်း မင်း”

“ ဝံ အကြိတ်ပြီး ဝူလက်စွာကြည့်မိစဉ် လက်တစ်ဖက်က ဝံလည်သာစွာ လာရောက်ထိကိုင်သည်။

“ ဝံ ဒေါသထိန်းကွာ”

ပဓာန တားဆီးသံကြောင့် ပြောပစ်မည့် စကား

• ၂၉ •

နက်ထီး

ချောက်ခုံးကုန်သည်း သို့သော် မေးစဉ်က နှုတ်နှင်ဖြစ်ပေမယ့် ဖြေတော့ သက်နဲ့မို့ အခံရခက်စေရာ

“ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းအသာနေစမ်း ပဓာန၊ သူများလင်မယား

ကြားထဲ ဝင်မပါနဲ့ ဒီနေ့ ဒီကိစ္စကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိရမှဖြစ်မယ်။

ချစ်ခဲ့တာ ဘာမှသားမှမပါဘူး၊ မာယာလည်း မပါဘူး၊ သန်သန်စင်စင်

ချစ်တာ၊ ရည်းစားများခဲ့ပေမယ့် ငြိစွန်းထားတာ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး။

ချစ်တဲ့လူကလည်း ငါ့လိုပဲရှိနေရမယ်၊ တစ်စုံတစ်ခုအမှားအယွင်းရှိ

သမျှ လုံးဝလက်မခံဘူး

ဒီမှာ ဟန်နီ မင်းလက်မပါဘဲ ပါးစပ်ချည်းဖြေနိုင်အောင် ကြိုးစား

မယ်”

ဒေါ်နင့်မောနှင့် ပြောလျက် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ဒါကို ငေးမောရင်း ဒေဝစွရာ မျက်ဝန်းတွေမှာ အရည်ကြည်

တွေ ထေသီလာသည်။ မျက်နှာကလေးသည် ပန်းနုရောင်မှ ပန်းရင့်ရောင်

ပြောင်းသွားခဲ့ပြီး နာသီးဖျားတွေရဲ့လာ၏။

တစ်ခုခုပြောမလို ဟန်ပြင်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းတွေတင်းတင်း

တားဆီးလိုက်တာကို ကြည့်ရင်း ပဓာန သက်ပြင်းချစ်သည်။

ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်ကမှ အဆင်ပြေပြေမရှိရင် ဘယ်လို

မရင်အေးရမလဲ။

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

• ၂၉ •

အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့ရင် သူတို့တစ်သက်လုံး တခြေမြေ ဖြစ်ရတော့မည်။

“ဒီမှာ တို့တစ်ခုတောင်းပန်ပါရစေ၊ လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည် ကူညီခဲ့တဲ့ မျက်နှာကိုထောက်ပြီး မင်းဒီကနေ ဘယ်မှမသွားပါနဲ့ အဆင်မပြေတာကိုတော့ တဖြည်းဖြည်းညှိယူကြကုာပေါ့ သူ့ဘာပြောပြော မင်းတို့ ချစ်လွန်းလို့ဆိုတာ နားလည်စမ်းပါ”

စကားအဆုံးမှာ တင်းမာမှုပြေလျော့သွားပေမယ့် အင်းမလှုပ် အဲဒီအလုပ်ဘဲ ရှိနေသည်။ သို့သော် နှုတ်ချွန်းစိုသွားသည့် မျက်ဝန်းတို့ ဝန်ခံကတိပေးလိုက်သည့် အတိုင်း။

“တကယ်ပြောတာ ကိုကိုခံရဲ့ အဲဒီ ဟိုတယ်က မန်နေဂျာ သံစဉ်သူငယ်ချင်းနဲ့ မေမေလေး သူတို့တော့ ရောက်လာပြီး နှစ်ယောက် တစ်ခန်း ယူသွားတော့ တော်တော်အံ့ဩနေတာ၊ မောင်နမတွေ့ဆိုတောင် ဒီလောက်ထိ ချစ်ကြဖို့ မလိုဘူး၊ ကိုကိုရဲ့ မိန်းမတစ်ကောင် ကြိုက်ဆိုတာ သူတို့သိနေတော့”

လေးလေးသော် မှာတာမို့ သူနှင့်ပဓာနရောက်သွားတော့ သံစဉ်ကတီးတိုးပြောပြသည်။

သံသယရင်းခံရှိနေသော သူ့မှာ အနာပေါ်တုတ်ကျတာထက်

နတ်သမီး

• ၃၀ •

ဆိုရွေးရွာခံစားလိုက်ရသည်။

သူရိုးရိမ်ခဲ့သလို ဖြစ်နေပါရောလား။

နောက်ထပ် ထပ်မေးဖို့ ကြံရွယ်စဉ်မှာပင် ပဓာနက ထမင်းစားခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာတာမို့ မမေးဖြစ်တော့။

ပဓာနက အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် လေးလေးသော်က အကြောင်းဖြစ်နေသည်။ လူကြီးတွေ သိသွားလျှင်မလွယ်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ပျင်းနေပြီလားကွ၊ မင်းကတော့ မိန်းမရပြီးကတည်းက ဒီကို လာတယ်လို့ကို မရှိသေးဘူး၊ မိန်းမနားကပ်ပြီး အလွမ်းသယ်လို့ မဆုံးနိုင်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

ဝံနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ရင် ရယ်ရယ်မောမောပြောပေးမယ့် ဗုံမှာ ပီပီပြင်ပြင် မပြုံးပြိုင်။ ရင်တွင်းမှာလောင်မြိုက်နေသော အနာတွေက တနံ့ဖြစ်စေကာ မကြည်မလင်ဖြစ်နေ၏။

“ဒါက မေးနေစရာတောင် မလိုတော့ဘူး အန်ကယ်ရေ ငံက မိန်းမမျက်နှာကို ကြည့်နေရရင် ကျေနပ်နေတဲ့ကောင်၊ လျာထားတဲ့ Construction က မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူးဆိုတော့ သူ့လိုလွတ်လပ်သွားတာပေါ့ ၊ ရှိတဲ့အလုပ်တွေလည်း စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး၊ အဲဒီလောက်အထိ”

“ဟုတ်လား”

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

• ၂၂

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လေးလေးရာ၊ အလကား အပိုတွေ ပြောနေတာ၊ အလုပ်မလုပ်ဘူးဆိုတာက စိတ်မပါတာနဲ့ ခြေဦးမလှည့်တာ၊ နှလုံးလှုပ်တော့မှာပါ။ စိတ်ချ ဘယ်တော့မှ ရေသာမခိုဘူး”

မကြည်မလင် အနေအထားနှင့် ပြောတာမို့ လေသံက မာထန် ချင်သွား၏။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရည်ရွယ်ပေမယ့် ပဓာနမျက်နှာပျက်သွားခဲ့သည်။

လတ်တလောမှာ သူက ပိုင်ဆိုင်မှု မဲ့နေသူ။ ထိုကြောင့် အရင်ကထက်ပိုပြီး မာနကြီးမြင့်သွားခဲ့သည်။ ရေသာခိုတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူကပြောနေလို့လဲ။

မင်းမှာ မာနရှိသလို ငါ့မှာလည်း မာနရှိတာပဲ ။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ မာနက အချစ်မာန၊ ငါ့မာနက ပစ္စည်းမာန။

ငါ့မာနက ပိုသာပါတယ်ကွာ။ ရင်ထဲက အကြိတ်အခဲကြောင့် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ကဲပါကွာ၊ အဲဒါတွေထားပါတော့၊ ခင်ခေါ်ပြောချင်တာထက် မင်းတို့ဆီမှာ သမီးလေးကို အပ်ထားခဲ့ချင်လို့ပဲ သွားရမယ်ခရီးက လေးစားအပြင် ရည်ရွယ်ကြီးဖြစ်နေတော့ ခေါ်မသွားချင်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့တိုက်မှာ သူ့အတွက် မိန်းကလေးအဖော်လည်း ရှိနေတယ်၊ အဲဒါ

• ၂၃

နတ်သမီး

ကြောင့် စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့ချင်တယ်ကွာ၊ ဖြစ်မလား”

“ရပါတယ် လေးလေး၊ ဖြစ်ပါတယ်”

ငါက ခပ်သွက်သွက်ဖြေပေမယ့် ပဓာနက နှုတ်ဆိတ်နေတာမို့ သံစဉ် နှုတ်ခမ်းစုသွားပြီး

“ကိုကို ကိုကိုကကော ဘာလဲ၊ မထားချင်ဘူးလား”

စိတ်ကောက်သလိုမေးသည်။

ဦးသော်ဇင်က သမီးကိုကြည့်ရင်း ပြုံးနေသည်။ ငါက

ထုတ်ခနဲပြုံးကာ ပဓာနကို လှမ်းကြည့်သည်။

ပဓာန စိတ်မသက်သာစွာပြုံး၍ ခေါင်းခါကာ

“ထားချင်ပါတယ် ညီမလေးရယ် ညည်းရှိမှ တို့အိမ်မှာ စိမ့်ချစ်ပြေဖြစ်မှာ၊ မြန်မြန်သာ ပြောင်းလာခဲ့တော့”

ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ရသည်။ တကယ်ဆိုရင် သူ့ရင်မောနေရတာ ဘယ်သူမှမသိ။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် စိတ်ကစားတတ်နေသည့် သံစဉ်ကို ရှောင်ရှားဖို့ အရေးခေါင်းခဲနေရသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၃၄)

“မင်းနဲ့ ဇံ ဘာဖြစ်ထားကြသေးလဲ၊ စကားပြောတာ မတွေ့သို့ မေးကြည့်တာ”

စာကြည့်ခန်းဝမှာ ရပ်နေသော ဆန်းက ဖိုင်တွေ တစ်ထပ်ကြီးမလာသော ပဓာနကို စေ့စပ်စွာကြည့်ရှင်းမေးသည်။

ပဓာနက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ပြန်ကြည့်ပြီး အခန်းထဲ ကွေ့ရှောင်ဝင်သွား၏။ ပြီးတော့ လက်ထဲက ဖိုင်တွေကို စာပွဲပေါ်ပစ်ချကာ

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ဟု တုံးတိတ်ပြောသည်။

“အဲဒီလို ပြောတာကိုက ဖြစ်နေတာ သိသာတယ်၊ ပြောစမ်းပါ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ မင်းကတော့ အနေမှန်လို့ မသိသာဘူး”

ဟိုကောင်က သိသာသလားမမေးနဲ့၊ စားတာ၊ သွားတာ တစ်ယောက်တည်းသိသန့်ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့မိန်းမကလည်း ဘာသိဘာသာနဲ့ ဒီကြားထဲ ကျေးဇူးရှင်မလေးက တစ်မျိုး ဟိုလူ့ပိုလ်ကျ ဒီလူ့ဆရာလုပ်နဲ့ ပြဿနာကို မီးပွေးနေတယ်၊ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ကြားထဲမှာ ငါက အဆိပ်မရှိတဲ့ ရေမြေ့လို အကြောင်ကျားပေါ့ကြီးကို ဖြစ်လို့ ဘယ်နယ်ကွာ သူတို့ ချည်းပဲ လှည့်စိတ်ဆိုးနေကြတယ်၊ ဒီကကောင် စိတ်လုပ်ဖို့လည်း ထားကြပါဦးလား”

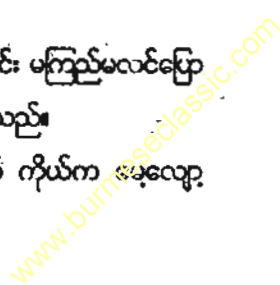
စကားတွေ ဆက်တိုက်ပြောချပြီး မောသွားတော့ စားပွဲဆီ လျှောက်လာကာ ရေဘူးကို ဆွဲယူပြီး ဖွင့်ကာ ဒီအတိုင်းမောချလိုက်သည်။

“မင်းက ပေါတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ငါပြောထားတဲ့ စကားကို အမြဲတမ်းမေ့တယ်၊ ဘူးလိုက်မမော့ပါနဲ့ဆိုတာကို အဲဒီအတိုင်းသောက်တယ်၊ ရေ ဖန်ခွက်၊ ဒီတစ်ခါ ဖန်ခွက်နဲ့ပဲသောက် ပါးစင်မာတာဆို စိတ်အပျက်ဆုံးပဲ၊ ဒါယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးကလေး ပြောတာနော် ကောင်းတတ်လို့”

“ခွပ်”

ဖန်ခွက်ကို စားပွဲစွန်းမှာ ဆောင်ချပေးရင်း မကြည်မလင်ပြောတော့ ဆန်းအေးမျက်နှာ အီလည်လည်ဖြစ်သွားသည်။

ပဓာန အားမနာတတ်တာ သိပါလျက် ကိုယ်က မေ့လျော့

င်ဘတ်များကို ပြန်လည်ပစ်ပစ်ခြင်း

• ၂၃၆

သွားခဲ့တာကို။ ဒီဟာလေးတောင် သည်းမခံနိုင်ပါလျှင် ကျွန်သောကိစ္စတို့
က စိတ်ရှည်ပါမလား။

သူ့အလုပ် ကိုယ်အလုပ်နှင့်တာဝန်ခွဲယူနေတာမို့ နှစ်ယောက်
ပူးပေါင်းလက်တွဲဖူးတာ မရှိခဲ့။

ထို့ကြောင့် ပဓာနလုပ်ငန်းကို ဘယ်လိုစီမံအုပ်ချုပ်နေသလဲ
ဆိုတာ မသိပါ။ အပြင်မှာတော့ ဒီအပြောအဆိုမျိုးနဲ့သာ ဆိုပါလျှင်
အားလုံးတာတာ ပြနိုင်လောက်သည်။

ဒါပေမဲ့ ပဓာနက ပါးနပ်သည်။
အိမ်ထဲမှာ တမာလိုခါးနေပေမယ့် စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာ သကာ
ကို ပြောင်းလဲ ချိသာတတ်သူ။

ပဓာနရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုသည် အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့ပေမယ့်
နိုင်ငံချဆက်ဆံဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ရဲ။

“ဆောရီး ငါမေ့သွားလို့ကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်းဟိုလူ့အကြောင်းကြား
ပြီးပြီလား။ ငြိမ်နေပုံထောက်ရင် ဂျပန်ကို ပြန်သွားပြီထင်တယ်”

ဆူရက်ကိုအကြောင်းကို မကြာသေးခင်ကမှ သိရပေမယ့် သူ
သည်းလဲ မျက်နှာလှုပ်နေရသည်။ အိမ်ရှေ့မှ အိမ်နောက်မချွန်သာ ဆိုထာ
ထပ်တူထပ်မျှသောက ဖြစ်မိသည်။

မေးပြီး ပဓာန မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။

R7*

နတ်သမီး

တင်းတင်းတည်တည် မျက်နှာထားမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးလာသလို
မျက်နှာကြောပြေလျော့သွားခဲ့ပြီး

“အဲ့ဒီလူတည်းတဲ့ ဟိုတယ်က ဘာလဲမသိဘူး၊ ငါမစုံစမ်းရသေး၊
ဘူးကွ၊ ငါ့မှာလည်း အလုပ်တွေ ပိနေတော့ခက်တယ်၊ ငွေအားလျော့သွား
တော့ လူအားစိုက်မှ တော်ကာကျမယ်၊ ဇံကလည်း ငါ့ကို အရင်လို
မကြည်တော့ဘူးကွ၊ အဲ့ဒါကြောင့် အချိန်ပြည့် လုပ်ပေးနေတာ”

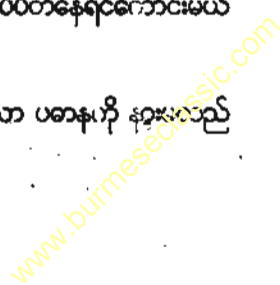
“ဪ အဲ့ဒါကြောင့်လား၊ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့မှာ အဲ့ဒီ
စိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိပါဘူး၊ မင်းက ငါ့ထက်စာရင် အများကြီး အလုပ်လုပ်
နိုင်တဲ့လူပါ၊ ပြီးတော့ စိတ်ကူးလည်းကောင်းတယ်၊ မင်းငွေတွေဆုံးရှုံး
ခဲ့တာက ချွင်းချက်ပေါ့ကွာ၊ ငါတောင် ဒီသဘောမျိုး ထားနိုင်သေးရင်
ဇံက ဘာလို့မထားနိုင်ရမှာလဲ”

“မင်း မသိပါဘူးကွာ”

“ဘာမသိတာလဲ”

“တော်ပြီကွာ၊ ငါ့ခံစားချက်ကို မင်းမှ နားမလည်တာ
ငါ့ဒေါသတွေ မင်းဆီရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ပါးစပ်ပိတ်နေရင်ကောင်းမယ်
ဆန်းဒေး ငါ စကားမများချင်ဘူး”

အခြောက်တိုက်ကြီး ဒေါသဖြစ်နေသော ပဓာနကို နားမလည်
နိုင်စွာ ကြည့်ပြီး နှုတ်ခိတ်သွားခိုက်မှ

“ပဓာန”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းဝမှာ ဒေဝစွရာက အထုပ်တစ်ထုပ်ပိုက်ပြီး ရပ်နေ၏။

နလွသော ပန်းမရောင်ဝတ်စုံနှင့်ကြည့်ကြည့်လင်လင် အသားအရေက ထင်းနေကာ ဆံနွယ်နက်နက်တွေ ပြန့်ဝဲလျက် အတော်ကြီးထူပနေသည်။

နိုင်ငံခြားသူနီးပါးဖြစ်နေပေမယ့် ဝတ်စားတာ ကလက်တာမျိုး မရှိ။ ကြည့်လိုက်တိုင်း ဂါဝန်၊ ဘောင်းဘီတွေနဲ့ဖြစ်ပေမယ့် လုံလုံခြုံခြုံဖြစ်ကာ တင့်တယ်နေတတ်ပြန်သည်။

ကောနက်သော မျက်တောင်ရှည်တွေ ဝန်းရံနေသည့် ပြာထဲလဲ့မျက်ဝန်းတို့က သူ့ကိုကျော်ပြီး ပဓာနကို ငေးနေတာမို့

“ပဓာန မင်းကိုခေါ်နေတာ”

ပြောပေးလိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွား၏။ ဘယ်လိုတွေလဲ။

“ဘာလဲ ခြေထဲ လာလေ၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

ဒေဝစွရာကိုမြင်တော့ ပဓာန မျက်နှာပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ စောစောကတည်းကပင် ပျောက်ကွယ်လျက် နှုတ်ညှပ်ပြီးလာသည်။ ပြုံးခဲ၊ ရယ်ခဲသူမို့ ဆန်းဒေး အထူးအဆန်သဖွယ်

ကြည့်မိသည်။

ဘာကြောင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ပြုံးနေတာလဲ။ ရင်ထဲမှာ သံသယတစ်စ ငြိတွယ်သွားလျက် အံ့ကဲခတ်နေမိသည်။

“ပြောမလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပေးမလို့”

“ဘာပေးမလို့လဲ ခြေထဲ သိပြီ ဇုံကိုပေးခိုင်းမလို့လား။ ဒါဆို ဆန်းဒေး လက်ထဲထည့်ခဲ့”

ပဓာနက နေရာမှ ထပြီးပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ပြောတော့ ဒေဝစွရာက ခေါင်းခါသည်။

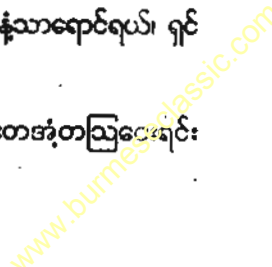
“သူ့ကိုပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ လာပေးတာ ရော့ ဒီမှာ”

ဒေဝစွရာက ပါးချိုင်းပေါ်အောင် ပြုံးရင်း လက်ထဲက ဒိတ်ကို ဆုတ်ပေးသည်။

“ဘာတွေလဲ”

“ဖောရိုန်ရှပ်တွေ ဟိုတစ်နေ့က ဝယ်လာခဲ့တာလေ၊ အရောင်ဆန်းပြီးပါတယ်၊ အနီအနက်စင်းရယ်၊ အဖြူရယ်၊ နံ့သာရောင်ရယ်၊ ရှင်နဲ့လိုက်ဖက်မှာပါ”

တရားတယူပြောနေတာမို့ ဆန်းဒေးတအံ့တသြငေးရင်း

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

• ၉

ရင်ထဲက သံသယသည် ကြီးထွားလာသည်။

ရိုးမှရိုးကြဲရဲ့လား မသိ။

“အားနာစရာကွာ ဒီလောက်ထိ မလိုပါဘူး၊ မင်းဒီကနေ ဘယ်ထွက်မသွားဖို့ပဲ လိုတာပါ။ အဲဒီကတိကော ပေးနိုင်ရဲ့လား။”

အိတ်ကိုလှမ်းယူရင်း မျက်နှာကိုငေးကာ ကတိတောင်းနေကြုံကြောင့် ခေဝစွာက စူးခနဲကြည့်ပြီး ပြီးသည်။

“စိတ်ချပါ ကျွန်မနေပျော်နေသရွေ့ လုံးဝစိတ်မကူးဘူး၊ ဒါထက် ဒီထဲမှာချည်း နေရတာ ပျင်းတယ်လေ အဲဒါ။”

“ကိုယ်လိုက်ဖို့မယ်လေ အဆင်ပြေမယ်နေပေါ့။”

ဆန်းဒေး ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဒါပေမဲ့ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ အကြည့်ချင်းဖလှယ်နေသည့် သူနှစ်ယောက်ကို မျက်တောင်မခင်ပမ်း အကဲခတ်လျက် ။

ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ။

အခန်း (၃၅)

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဒီနေ့ ကိုကိုနားရက်မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆို သံစဉ်ကို ပလာတာ လိုက်ဖို့”

“ဟာ မဖြစ်ဘူး သံစဉ်ရဲ့ ကိုကိုသွားစရာရှိသေးတယ်၊ နောက်အပတ်မှပဲကွာ နော်”

“ဟင်”

သံစဉ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စုထော်သွားကာ ဇွန်းခရင်းတွေကို ဝစ်ချပြီး ထရပ်သည်။ ပြီးတော့ မကျေနပ်သေးဘဲ ပဓာနကို ပူးရှာစိုက်

စိုက်ကြည့်ရင်း

“ကိုကိုက ဒီနေ့ ဘယ်သွားစရာရှိလို့လဲ၊ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ချိန်းထားတာဆိုရင် ကိုကိုဆန်းကို လွှဲပေးလိုက်ကွာ၊ သံစဉ်က ဒီနေ့ ကိုကိုနဲ့ သွားမယ်ဆိုပြီး အားခဲထားတာ”

ထုံးစံအတိုင်း ကိုကိုကိုကို ကြိုးစားပြီ။

အလျော့ပေးဖို့ စိတ်ကူးရှိပုံမရသော ပဓာနက မတုန်မတုန် ခပ်တည်တည် ရှိနေသည်။

“အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်ရေး အတွက်ပါ ညီမလေး၊ ဆန်းကိုပဲ လိုက်ဖို့ခိုင်းလိုက်လေ၊ ဒီမှာ ကိုကိုက ကတိပေးပြီးသားဖြစ်နေတယ်ကွာ၊ အဲဒါကြောင့်”

နှုတ်ခမ်းကို လက်သုတ်ပထိုင်း သုတ်ကာ အေးအေးဆေးဆေး ပဲ ပြောသည်။

ဝဲက သူတို့ကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်နေပေမယ့် ဝင်မပြော၊ ဧဝဝစွာရှာနှင့်ယှဉ်တွဲထိုင်ပြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်နေလေ၏။

“ကိုကိုဆန်းနဲ့ မသွားချင်လို့ပါဆို၊ ကိုကိုပဲ လိုက်ဖို့ပေးအောင် အဲဒီကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စက သံစဉ်ထက် အရေးပါနေလို့လား”

“အင်း ဆိုပါတော့”

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ပတ်စဉ်

သံစဉ် မျက်နှာလေး ညှိသွားသည်။

“ဘာ အတွက် အဲ ဘယ်သူ့အတွက်မို့လို့လဲ”

“ဒီမှာလေ မင်းရဲ့ ယောက်မက ရှေးပင်ထွက်ချင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ ငဲမအားလို့ ကိုကိုလိုက်ဖို့ပေးရမယ်”

ဟင်း။

ဝဲ မကျေနပ်ဖြစ်သွား၏။ ကြည့်စမ်း သူ့ကို ကျော်ပြီး ပဓာနကို ပြောရတယ်လို့ တကယ်ဆို သူ့ကို ပူဆာတောင်းဆိုသင်တာပါ။ စိတ်ခုနေတာ မှန်ပေမယ့် ဒီလိုတောင်းဆိုလာတာမျိုး ရူးရူးမူးမူး မျှော်ဆင့်နေတာ သူ့ဘာသာပဲ သိသည်။

ခုတော့ ။

မနာလို ဝန်တိုစိတ်ဖြစ်သွားပေမယ့် တစ်ခွန်းမှမပြောမိ၊ မာနက ဆင်းခဲနေ၏။

“သူလိုက်ခဲ့လည်းရတာပဲ ခေါ်လိုက်လေ”

ဧဝဝစွာ ကောက်ကာငင်ကာ ဝင်ပြောတော့ သံစဉ်နှုတ်ခမ်း ဆေးတွေ မဲ့ရွဲသွားလေသည်။

“အမယ်လေး နေပါစေ၊ မခေါ်ချင်တာကို ကပ်ပါးကောင်လို ချွတ်ကပ်ပြီး မလိုက်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ သွားလည်းရတာပဲ ဟင်း”

ဆံပင်ရှည်ကလေးတွေ ဝဲခဲသွားအောင် လှည့်ထွက်သွားတာကို

ကြည့်ပြီး ဆန်းဒေးက သက်ပြင်းချမ်း၊ ဇံက မျက်နှာလွှဲရင်း အကြိတ်ခါး
ပစာနကတော့ ဘာမှမသိသလို အေးအေးဆေးဆေး ပါး

“ကိုကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ သံစဉ် ရှေ့ပင်ထွက်လို့ လိုက်ရင်
အခါများဆိုရင် ဝယ်တာခြမ်းတာ များတယ်၊ သယ်ရတာ ညောင်တယ်
ဘာညာနဲ့ အိမ်ရောက်ရင် ညည်းရော၊ ဘယ်လောက်မောတဲ့အကြောင်း
ရေဆယ်ခွက်လောက်ထောက်ပြပြီး သက်သေပြရတာ အမောပဲ၊ နုရ
ကျတော့ အထုပ်တွေတနင့်တပိုးနဲ့ သယ်ပေးရတာတောင် အပြုံးပျောက်
ရယ်မောတုန်း၊ အထင်ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ သေချာတာကတော့ ထို
မိန်းမကို ကြိုတ်ခိုက်နေပုံပဲ၊ ကြည့်တာနဲ့တင်သိတယ်”

သံစဉ် မကျေမနပ် ပြောပြနေတာကို နားထောင်ရင်း
မျက်နှာ သိသိသာသာ ပျက်ကျလာသည်။ ဒါပေမဲ့ ဟုတ်မှဟုတ်ခဲ့
ဟူသည့် သံသယရှိနေဆဲ။

ပစာနလို လူမျိုးက ဒီလိုဖြစ်ဖို့ဆိုတာ
“ငါလည်း အဲဒါပြောမလို့ ဇံ သူတို့ချင်းရိုးမှ ရိုးကြဲ
ကြားမကောင်းတာတွေ ဖြစ်ကုန်မှ အခက် မင်းနည်းနည်းပါးပါး ခေ
ရင် ကောင်းမယ်”

ဆန်းဒေးကပါ ဝင်ပြောလာတော့ ငံစိတ်ထဲစနိုးစနိုးနောင် ခြုံ

ဆည်း၊ မယုံကြည်ရမှာက ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ ပဲစာနကိုလား၊ ချစ်ရသူ့ကိုလား။
နှစ်ယောက်စလုံးဟောက်ပြန်ဖို့ ဆိုင်းပြင်နေကြသည် ဆိုပါလျှင်
သူ ဘာခက်လုပ်ရမည်နည်း။

ဆူရက်ဂျီကြောင့် ရင်ထဲတန့်န့်ဖြစ်နေရဆဲမှာ ပြဿနာကဆင့်
ဆာဖွဲ့ ပိုပြီးစိတ်ရှုပ်သွားမိသည်။

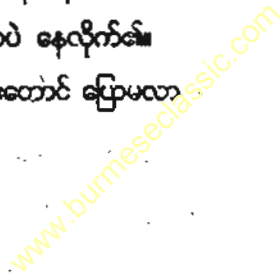
“ဒါပေမယ့် ဝန်းဒိုင်းကြဖို့တော့ မလိုဘူးနော်၊ ဘာမှမဟုတ်ခဲ့
ဘူးဆိုရင် မျက်နှာပျက်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်”
ထုံးစံအတိုင်း ဆန်းဒေးက ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ရှိဖို့သတိပေး
လေသည်။

ဒါပေမဲ့ ပစာနကိုရှိန်ပြီ မပေးဖြစ်ခဲ့၊ သို့သော် ။
တစ်ညနေမှာဖြစ်သည်။

သူနှင့်ဆန်းဒေး ညနေစာ စားသောက်ပြီး ခြံထဲမှာဆင်းထိုင်
တာ အလုပ်အကြောင်းပြောနေဆဲ။

အရင်ဆုံး ဧဝစွာရာက အအေးဘူးကိုင်ကာ တိုက်ထဲမှထွက်
ဆာပြီး သူတို့အနားမှာ လာထိုင်သည်။ ဆန်းဒေးက ရယ်ရယ်မောမော
အထိအမှတ်ပြုပေးမယ့် သူကတော့ ဘာသိတာသာပဲ နေလိုက်၏။

ဆူရက်ဂျီနှင့်ကင်းရှင်းခဲ့ပါတယ်ဆိုတာလေးတောင် ပြောမလာ
ဆာဖို့ ရင်ထဲက တန့်န့်ဖြစ်နေသေး၏။

“ပဓာန ဒီညနေ ကမ်းနားလမ်းဘက် သွားမယ်ဆို ဒီကောင် မေ့နေပြီလား မသိဘူး”

ဆန်းဒေးက အလုပ်အကြောင်းပြောနေရင်းမှ သတိတရား ပြောလာသည်။

“မမေ့နိုင်ပါဘူးကွာ သူ့ကိစ္စသူ သတိရမှာပေါ့ အဲ ဟိုနေ့ ပြောရင်းဆိုရင်းထွက်လာပါပြီ”

နဲ့သာရောင်ဖောရိန်းရှုပ်လက်ရည်၊ ဘောင်းဘီနက်တီဖြင့် သန့်ပြန်ချောမောနေသော ပဓာနက ခပ်တည်တည်လည်လည် လှမ်းလျှောက်ထား သည်။

“အိုး ကြည့်စမ်း ကျွန်မရွေးဝယ်ပေးတာ ဘော်တယ်နော် ရှင်နဲ့လိုက်ဖက်လိုက်တာ”

အေဝစ္စရာစကားကြားရလျှင် ဗဟာခနဲဖြစ်ကာ အတော်ကြီး မနာလိုဝနဲတို ဖြစ်သွားရသည်။ သဘောထားကြီး သယောင်ပိုးစပ်ပိတ် ထားခဲ့ပေမယ့် ဟုတ်နေပါလားဆိုတာကို တွေးမိသည်။

“တကယ်လား ဝတ်သာဝတ်ရတာ ကိုယ်က အသာညီညီ လူဆိုတော့ ကြည့်မကောင်းမှာ ကြောက်ရသေး မင်းပြောတာ အမှန်ပဲ နော်”

ပဓာနက ရယ်မောပြီးကြည့်စွာပြောပြီး ဆန်းဒေးထံမှ ကာ...

ဆောင်းယူကာ ထွက်သွားလေသည်။

ရင်ထဲက ဘဝင်မကျနိုင်မှုကြောင့် ဟန်ဆောင်ပြီးလေးတောင် ငြီးပျံ့ဖြစ်ခဲ့ ပဓာနထက် အေဝစ္စရာကို ပိုခေါ်သဖြစ်နေမိခဲ့၏။ ကိုယ် ထက်ထပ်ထားတဲ့ ယောက်ျားကိုတောင် အဝတ်အစားဝယ်ပေးဖို့ သတိ ချတ် မဆိုင်သူကိုမှ ဂရုတစိုက်ဝယ်ဆင်ပေးတာမို့ ရင်ထဲမှာ နာကျင် နေမိသည်။

လိုချင်တာက သိတတ်မှုတို့ပဲ တောင်တနေတာကို ဘာကြောင့် ချိန်ခိုက်ရတာလဲ။

သူ့ကိုကျော်ပြီး ပဓာနကိုများ စိတ်ဝင်စားနေတာလား။ ဟို ဟို သည်သည် တွေးမိရင်း ခေါင်းခဲသွားရသည်။

“ဖိ”

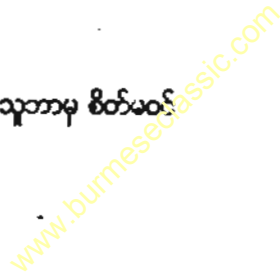
“ဟင်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မင်းပြောတာကို နားထောင်နေတာလေ၊ ဆက်ပြော မင်းစိတ် ကျန်ကို ငါသဘောကျရင်လုပ်ကြတာပေါ့”

“အင်း အင်း ကြားရင်ပြီးရော”

ပြီးစလွယ် ပြောလိုက်ပေမယ့် တကယ်ဆို သူ့ဘာမှ စိတ်မဝင် ချိန်ခိုက်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။

၂၀၀

နတ်သီ

ပြောလျှင် စကားတွေက နားထဲမကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်

ဖြစ်ရင်း

အချစ်စစ်ဟာ ရင်ကိုတဖြောင့် ဖြစ်စေတတ်ပါလား။

အခန်း (၃၆)

“ရိုးသားတယ် မရိုးသားဘူးဆိုတာ ဘာကိုကြည့်ပြီးပြောတာလဲ
နဲ့ ငါ့သည်မခံတတ်တာ မင်းသိပါတယ်”

“သိတယ် ဒါပေမဲ့ မြင်ကွင်းတွေက ဘယ်လိုမှ ကြည့်မကောင်း
တော့ဘူးလေ”

“ဘာ”

“ခွပ်”

ပဓာနရဲ့ လက်သီးချက်က မေးရိုးပေါ်အား ပျော့စွာကျရောက်
သွားတာမို့ ဝံ အနည်းငယ်ပိုင်သွား၏။

“ဒီမှာ ပဓာန၊ မင်းစကားပြောရင် လက်မပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့လူဦး
သွေးသားနဲ့ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားတဲ့ လူကွာ ချစ်တတ် မုန်းတတ်၊

ခံစားတတ်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အသားနာရင် တံ့ပြန်တတ်တယ်။ ပြန်မလုပ်ရဲလို့မဟုတ်ဘူး။ မလုပ်ချင်လို့။ မင်းရင်ထဲက ဒေါသတွေကို ဖယ်ပြီး ငါမေးတာကို ရိုးရိုးလေးပဲဖြေပေးပါ။

နီရဲတင်းမာနေသော မျက်နှာကြောင့် ပဓာန မျက်ဝန်းတွေကို အကြည့်လွှဲလိုက်၏။ ပြီးတော့မှ

“ငါမေးတာအရင်ဖြေပါ။ ငါ့။ မင်းဘာကြောင့် ဒေဝစွရာကို ဥပက္ခာပြုထားတာလဲ။”

“ပြောပြီးပြီလေ။ ငါ့ကို ကင်းရှင်းခဲတဲ့အကြောင်း ယုံလောက်အောင် မပြောသရွေ့ ငါ့ဘက်က မိအတိုင်းနေရဦးမှာပဲ။”

“ဪ”

“ကဲ ပြောတော့ကွာ။ မင်းသူ့ကို သဘောကျနေပြီလား။”

ပဓာန မဲမဲပြုံးပြီး ကျောခိုင်းလိုက်ကာ။

“သဘောကျတယ်ဆိုတာက ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်လွန်းတယ်ကွ။ ငါက သူ့ကိုဖေးမခေါ်ယူချင်တာ။ ငါသူ့ကို သိပ်သနားတယ်။ ပြီးတော့ မင်းကသာ ထာဝရစွန့်လွှတ်မယ်ဆိုရင် လက်တွဲဖို့အထိ အစီအစဉ်ရှိတယ်။ သူ့ဘယ်ဘဝမျိုးပဲ ရောက်ရောက် ငါကြည့်ဖြူနိုင်တယ်။ အဲ့ဒါ အချစ်စစ်ပဲလေ။ နွမ်းခြောက်သွားတဲ့ အကြွေပန်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လတ်ဆတ် ဖွေးပျံ့နေတဲ့ ပန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ရဲဖို့ပဲလိုတာ။ ငါ အဲ့ဒီလို သဘောထားနိုင်

တာကို သူလည်း သိနေတယ်။

မင်းတို့ချင်းဆွေးနွေးကြဦးပေါ့ ငါသွားမယ်။”

ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတာမို့ ဘာမှမေးခွင့် မထားတော့။

ဒါပေမဲ့ ပြောသွားခဲ့သော စကားလုံးပေါင်းများစွာက ရင်ဘတ်ထဲ တို့ ကြွက်မွှေနေသလိုပဲ အခံရခက်စေသည်။

ပဓာန သွေးတိုးစမ်းတာလား၊ တကယ်ပြောသွားတာလားဟု စေခွဲရခက်လျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံး နွမ်းချိုနေသော အသည်းနှလုံးတစ်စုံကြောင့် မနေသာတော့ဘဲ ချစ်သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရသည်။

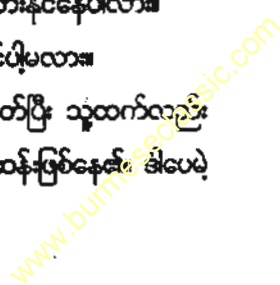
ဒေဝစွရာရဲ့ အခန်းဆီ လျှောက်လာရင်း ပဓာနပြောသွားတာကို သတိရစဉ်းစားပြီး ဆင်ခြင်နေမိသည်။

သူ့ဘယ်ဘဝမျိုးပဲ ရောက်ရောက် ငါကြည့်ဖြူနိုင်တာ။ အဲ့ဒါ အချစ်စစ်ပဲလေ။ နွမ်းခြောက်သွားတဲ့ အကြွေပန်းပဲဖြစ်ဖြစ် လတ်ဆတ် ဖွေးပျံ့နေတဲ့ ပန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ရဲဖို့ပဲလိုတာ တဲ့။

သူလို လွှဲကတောင် ဒီသဘောမျိုး ထားနိုင်နေပါလား။

ငါကကော သူပြောသလို စွန့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား။

နေရာတကာ ကြီးကျယ် ဘဝင်မြင့်တတ်ပြီး သူ့ထက်လည်း မာကျောသော ပဓာနရဲ့ စကားတွေက အထူးအဆန်းဖြစ်နေ၏။ ဒါပေမဲ့

မယုံကြည်လို့ မရပါ။

ပဓာနက ဒီကိစ္စမျိုးကို လီဆယ်ပြောချင်မှာ မဟုတ်။

“ဟဲ့”

ဒေဝစွရာရဲ့ ခေါင်းပုံက သူ့နောက်ပါးမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရဲ့ဘဝ မင်းက စာကြည့်ခန်းထဲရောက်နေတာကိုး ၊ ကိုယ်က

မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

မေးလာပုံက ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲမို့ ရင်ဘတ်ထဲ အတော်အောင်သွေး

စီး သူမလည်း ပဓာနကို သဘောကျနေပြီလား။

တကယ်ဆို သူက ပဓာနထက် အစစ အရာရာ သာသူပါ။

ဒီလို ကျွန်ရစ်ဖြစ်ရမယ်ဆိုရင်

“မေးစရာရှိလို့”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“အရေးကြီးတယ်ကွာအိအိနဲ့ထဲထဲထဲထဲမှရမယ် တခြားလူကြား

သွားရင် မကောင်းဘူး”

“ဘာတွေလဲ”

“လာပါဆိုမှကွာ”

စာကြည့်ခန်းထဲဆွဲထည့်ပြီး ထဲခါးပိတ်လိုက်တော့ ဒေဝစွရာ

ရင်ဘတ်ပျားကို ပြန်လည်ပတ်ရှုခြင်း

မျက်လုံးကလေးဝိုင်းကာ သူ့ကိုငေးကြည့်၏။

“မေးရမှာ အားတော့နာတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အရမ်းအရေးကြီး

နေတယ်၊ မင်း ပဓာနကို ဘယ်လိုသဘောထားလဲ”

“ဟင်”

မျက်လုံးကလေးတွေ တွန့်ခေါက်သွားကာ နားမလည်သလို

ကြည့်နေပြန်တာမို့ ခေါင်းဖြစ်သွားရသည်။

“ပဓာနက သူ့သဘောထားကို ရှင်းရှင်းပဲလာပြောသွားတယ်

ကွ၊ မင်းကို ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး မှာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ချစ်နိုင်ပါတယ်တဲ့

ကဲ မင်းဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ”

ပုံနုနုဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရှမ်းရင်း ခေါ်သ

တကြီးမေးမိသည်။

“အာ ရှင်ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မတို့က ဂိုဏ်းသား

သား”

“ဘာဂိုဏ်းသားလဲ သူ့ကိုယ်တိုင် တိတိကျကျပြောသွားတာ

တွေ သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ ချစ်နိုင်တဲ့ကောင်ကို မင်းဘယ်လိုတုံ့ပြန်

မလဲ”

ဒေဝစွရာက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါပြီး ပခုံးပေါ်က လက်တွေ

ကိုဖယ်ချကာ

“ဒါဆိုရင် ရှင်က အပြီးတိုင် စွန့်လွှတ်နိုင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ရှင် ကျောခိုင်းနိုင်တယ်ပေါ့”

နာနာကျည်းကျည်း မေးလာသည်။

အရည်ကြည်လဲနေသော မျက်ဝန်းတွေကို ငေးရင်း တစ်ခုတော့ မှားနေပြီဟု တွေးလိုက်မိစဉ်

“ရှင်အတွက် ကျွန်မ မာနကို ဘေးဖယ်ပြီး ဆုရက်ဂျိနဲ့ကင်းရှင်းခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်မိတာ အမှားပဲ ၊ ရှင်က တော်တော် ကြောင်တဲ့လူ မုန်းဖို့သိပ်ကောင်းတယ်”

“ဟာ နေဦး”

ပြေးထွက်တော့မည့် သူမလေးကို အတင်းအကျပ်ပမ်းချွန်ထားရင်း မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အဖြေရှာမိသည်။

အနီးကပ်ပြိုင်ထောက်မရှောင်က ခပ်အေးအေးနေနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ခုချိန်ခါမှာ အေးမနေနိုင်တော့။ စီးချင်းတိုး လှစရာမလိုပေမယ့် ကံကြူးကိုကြောက်ရွံ့ ရင်ပူနေရပြီ။

ဒါပေမဲ့ အဓိကက အဝစ္စရာပဲမို့ သေချာသော အဖြေတစ်ခုကို မေးရမည်။

“ပြောစမ်းပါ မင်းပဓာနကို လက်တွဲဖို့အထိ စဉ်းစားပြီလား”

အဝစ္စရာက သူ့ကိုငေးစိုက်ပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်ကာ

“ရှင်ဘက်က ဒီအတိုင်းနေပြန်နေမယ် ဆိုရင်တော့ အဲ့ဒီအတိုင်း စဉ်းစားရတော့မှာပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပဓာနက ငြင်းစရာ အကြောင်းမှမရှိဘဲ”

“ဘာ တောက်”

ချစ်သူကို နာကျင်စေဖို့အထိ လက်မရဲတော့ ဒေါသတွေက ပဓာနထံ ကျရောက်သွား၏။

ဒီကောင် စည်းမစောင့်လို့။

အခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲဆွဲဖွင့်ပြီး ဒေါသပါသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ကျောခိုင်းခဲ့သည်။

“ဝံ”

ခေါင်ကြားပေမယ့် လှည့်မကြည့်ဘဲ ဦးတည်ချက် ခြေလှမ်းတွေက ပဓာနဆီကို ၊

ဝရန်တာနဲ့ တွဲနေတာဆိုတော့ အိမ်ရှင်ရဲ့အခန်းပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“ဟိုကောင်မလေးပြောသွားတဲ့အတိုင်း ဆိုရင် ဒီအချိန်ဝင်ဖို့ အသင့်တော်ဆုံးပဲ။ ပဓာနနဲ့ခွဲထက်င်ဆိုတဲ့ ကောင်တွေ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရန်စောင်နေကြပြီဆိုတော့ ဘော့စ် အစီအစဉ်အောင် မြင်မှာပါ”

ဒီမိက သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြတော့ ဆူရက်ဂျီမျက်နှာ ပြုသွား၏။

“မနက်က ခွဲထက်င်ရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲ သံစဉ်သာတစ်ယောက် သူတို့တည်းသည် ဟိုတယ်ကိုရောက်လာခဲ့ပြီး”

“သံစဉ်တို့တိုက်မှာ အေဝှေ့ရာ ရောက်နေတယ်သိလား။ ကိုကိုကို တော့ သနားပါရဲ့ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ မေတ္တာထားမရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ အဲ့ဒီ အမျိုးသမီးက ကိုကိုပဓာနနဲ့တတွဲတွဲဖြစ်နေတာ ဆိုတော့ လေ အဲ့ဒါ ပြန်ခေါ်စေချင်တယ်။ သံစဉ်လာတဲ့ အကြောင်းကိုတော့ မသိပါစေနဲ့နော်”

သူ့ကို တွေ့ဆုံခွင့်တောင်းပြီး သတင်းပေးသွားခဲ့သည်။

စကားပြောရင်း တလက်လက်တောက်ပနေသော မျက်လုံး တို့ရဲ့ ခံပြင်းနာကျင်မှုကို အကဲခတ်လိုရုံသည်။

အခန်း (၃၇)

ခြံထဲကို ဖြတ်ကျော်ဝင်ရောက်ဖို့ဆိုတာ သူတို့သုံးဦးအတွက် မခက်ခဲလှပါ။ ပြီးတော့ ခြံထဲမှာ အစောင့်ဘာညာမရှိ၍ ဝိုင်းဝန်းလှည့်ကျ သည်။

ခြံထဲရောက်တော့ ညအေးမှောင်မှာ ထည်ဝါနေသည့်တိုက်ကြီး ကို ပြိုင်တူမော့ကြည့်မိကြသည်။

မျက်နှာစာဘက်က အခန်းတစ်ခန်းကလွဲလျှင် အားထု အမှောင် အတိ ကျနေလေသည်။

“အခန်း တစ်ခန်း ဝေးလင်းနေတယ် ဘော့စ်”

နယ်လ်ဆင်က တီးတိုးပြောသည်။

“တွေ့တယ် အဲ့ဒါ ဘယ်သူ့အခန်းဖြစ်မလဲ စဉ်းစားနေတာ”

ဒီကောင်မလေး ပဓာနကို ကြိုတ်ချစ်နေပုံပါပဲ။

အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာလျှင် ဆွေမျိုးရင်းချာကိုတောင် မဝဲကွက်တော့ပါလားဟု သံဝေဂရမိသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပိုက်လုံးကနေ တစ်ဆင့်တွယ်တက်ကြတာပေါ့”

“အေး”

“ဘယ်သူ့အရင်တက်ရမလဲ ဘော့စ်”

“နယ်လ်ဆင် အရင်တက် ပြီးရင် ငါတက်မယ်၊ ငါ့နောက်မှာ

မှ နိမိ တက်”

“ဟိုက် ဘော့စ်”

“ဟေ့ကောင် မင်းလွန်မယ်နော်၊ ဝံ”

“အေး လွန်တယ်ဆိုရင်တောင် မင်းလောက်မယုတ်မာဘူးလို့”

“ခွပ် ခွပ်”

“အ”

စကားနှင့်အတူ လက်သီးရိုးရွာချတော့ ပဓာနပင်ထိုင်ကျသွားလေသည်။ သူငယ်ချင်းမို့ ပြန်မလုပ်ချင်ပေမယ့် အသားနာတော့ ဒေါသဖြစ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပြန်ထကာ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်တော့ လုံးဝမ

သတ်ပုတ်သည်အထိ ဖြစ်သွား၏။

“တော်ပါတော့ တော်ကြပါတော့ သေကျန်တော့မှာပဲ”

ဒေဝစွရာက မကြည့်ရက်တော့၍ တားပေမယ့် နှစ်ဦးစလုံးက

ဝရမစိုက်ဘဲ ဆက်လက်ထိုးကြိတ်ဆဲ။

ဒီနေ့မှ ဆန်းအေးက အိမ်ပြန်နောက်ကျနေသည်။ သံစဉ်သာ

တတော့ မကြားတာပဲလား။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာပဲလား မသိ။

သည်လောက် ဝုန်းခိုင်းကြုံနေတာတောင် လာဖော်မရ။

“ဝံ ရှင်တော်တော့ဆို ကျွန်မ တမင်တကာပြောခဲ့တာ၊ အဲ့ဒီလို

ဆုံးဖြတ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး။ ဝံ ပြောနေတယ်လေ”

ဒေဝစွရာ ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်အိမ်သနင်ကိုယ်မွန်နေကြကာ

အချိန်မသတ်နိုင်အောင် ရှိနေသည်။

ပဓာနနှင့်ယှဉ်လျှင်ဝံက အောက်စီးကပဲ နေတာမို့ ဝံ မျက်နှာမှာ

သွေးတွေမြင်မကောင်းတော့။

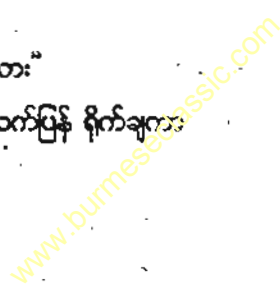
ဖူးရောင်လာသော မျက်နှာကို သေချာစွာမြင်ရခိုက်မှာ ဒေဝစွရာ

နေနိုင်တော့ဘဲ

“ပဓာန ရှင် တော်ပြီနော်၊ ပြောမရဘူးလား”

ဝံကိုခွစီးထားသည့် ပဓာနကို အနီးကပ်လက်ပြန် ရိုက်ချကာ

နှုတ်စေလိုက်သည်။

ရင်ဘတ်များကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

• ၂၆၈

ပဓာနက ဇံကို လွှတ်လိုက်ပြီး ထရပ်ကာ ဝဲမမြင်နိုင်အောင် လက်မထောင်ပြသည်။

သူပါးမှာ လက်ရာထင်သွားပေမယ့် သူ့ကျေနပ်ပါသည်။ သူတို့ တတွေ ပြေလည်ဖို့ ဒီလောက်တော့ အနာခံရမှာကိုလည်း သဘော ပေါက်သည်။

တကယ်တမ်း သူဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့တာ ကိုယ်ဘာသာ သိလေသည်။

ဝဲရဲ့ အချစ်ကို နှိုးဆွပေးရင်း အမှန်းခံခဲ့ကာ ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့တာ ပဲ ဖြစ်သည်။

နှစ်ဦးသားတိုင်ပင်လုပ်ခဲ့တာမို့ ဒေဝစွရာက အားနာသင် ကြည့်ပြီး ဇံကို ပြေးထူသည်။ ထိုအခိုက်

“ဟား ဟား သိပ်ကြည့်ကောင်းတဲ့မြင်ကွင်းပါလား။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့အလွမ်းသယ်နိုင်ရင် ဒီတစ်ညပေါ့ကွာ”

သက်တော်စောင့်နှစ်ယောက်နှင့် ဆူရက်ဂျီရောက်လာသည်။

ဝဲ ခေါင်းကြီးသွားပြီး ကုန်းထသည်။ ဒါပေမဲ့ စကားတော် မပြောနိုင်လောက်အောင် နာကျင်ခံစားနေရတာမို့ ဘာမှမပေးနိုင်။

ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေရသည့် အနေအထား ဒေဝစွရာကို ကာကွယ်ဖို့ဆိုရာဝယ်

၂၆၉

နတ်သမီး

ဆူရက်ဂျီ ခေါင်းဆတ်ပြုလိုက်တာနှင့် နယ်လ်ဆင်တို့က ဇံကို တွန်းဖယ်ကာ ဒေဝစွရာကို ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်၏။

“လွှတ် လွှတ်စမ်း ငါမလိုက်ဘူး နင်တို့နော် လွှတ်”

ဆူရက်ဂျီက ရုန်းကန်နေသည့် ဒေဝစွရာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဇံကို ခြေထောက်နှင့်လှမ်းကန်သည်။

ခုနက ရန်ပွဲ အချိန်နှင့်မို့ မဟန်နိုင်ဘဲ အခန်းထောင့်သို့ လွင့်စင်ကျသွားခဲ့သည်။

“ဇံ”

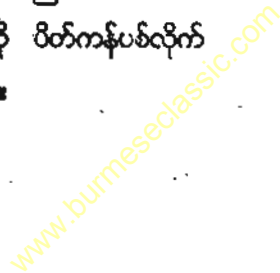
ဒေဝစွရာက ဖမ်းချုပ်ထားသူတွေရဲ့ လက်မှ အားကုန်ရုန်းကာ ဇံ သိ ပြေးသွား၏။

ပဓာန ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘဲ ပြေးဝင်လာသည်။ လူတစ် ယောက်ကို ခြေထိုးခံလိုက်သည်။ အချိန်နှင့်ဟပ်ထိုးလဲသွားတော့ ငြိမ်မထ နိုင်အောင် ဇက်ပိုးကို မရပ်အနားစိုက်ကန်ပစ်သည်။

ထိုလူ မှု့စိုက်ပြာဝေသွားစဉ်မှာ နောက်တစ်ယောက်က ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားပြီး ဝမ်းစိုက်ကို ခြေဖျားဖြင့်ခတ်လာသည်။

သူ့ရှောင်တိမ်းပြီး မျက်နှာတည်တည်ကို ပိတ်ကန်ပစ်လိုက် နှင့် သံဗဉ်အသံကလေး စူးခနဲ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ကိုကို နောက်မှာ”

သူ့ရည်ကြည်ပေးမယ် နောက်ကျသွားခဲ့သည်။

ခွမ်း။

ဆူရက်ရှိ လှမ်းပေါက်လိုက်သော ပန်းအိုးကြောင့် ဦးခေါင်း

တစ်ခုလုံး ပူခနဲဖြစ်ကာ မူးမိုက်ပြာဝေသွား၏။

မျက်နှာနှင့်ဝမ်းဗိုက်တွေ အခဲမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ကာ သထိ

လစ်မတတ်ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် ဗဲရဲ့ မျက်နှာပေါ်က သောကနှင့် ကြော့ခွဲ

မူတွေကို မြင်ယောင်လျက် အားတင်းထားရသည်။

ကုန်းထလိုက်ပြီး သက်တော်စောင့်ကို ချည်းဖိတိုက်ခိုက်လိုက်

သည်။ စိတ်ဆောင်နေတာမို့ ဝေဒနာတွေကို မေ့လျော့သွားလေသည်။

ပါမောက္ခပေးမယ် ဖိုက်တာတစ်ယောက်မို့ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွ

သွားတော့ လိုက်မမီအောင်ဖြစ်သွားကြသည်။

ဗိုဗို လွင့်စင်သွားတော့ ဆူရက်ရှိ ခုန်ဝင်လာသည်။

ဆူရက်ရှိရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်ရင်း ပဓာနက ဝရန်တာဘာစ်

ရောက်အောင် တမင်တကာပဲ နောက်ဆုတ်သွားလိုက်သည်။

ဒီကောင်ကိုတော့ တော်ရုံနှင့်လုံသိပ်လို့မရနိုင်။

ပြီးတော့ အသက်ရှင်နေသေးသရွေ့ ဗဲတို့အိမ်ထောင်ရေး

နောင်ယုက်နေမှာ သေချာသည်။

ထို့ကြောင့် သူ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ခုံ့ပြတ်ချက်ချလိုက်၏။

သူက နောက်ကော့ကော့ ဘာအနောင်အဖွဲ့မှ ဖြစ်လာနိုင်စရာ

အကြောင်းမရှိ။ သူ့အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလတို့သည် ပြည့်စုံနိုင်သော်

လည်း အနစ်သာရမရှိသည့်အပြင် အဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိ။

သို့ဖြစ်၍ အခွင့်သာတုန်း သူ့အပေါ် အန္တတာခံပြီး တောင်းခံ

သည့် သူငယ်ချင်းအတွက် အနစ်နာခံလိုက်ချင်သည်။

သူ့ကြောင့် တခဏတာ ပူဆွေးပြီး တစ်သက်တာကြည်နှံ

ချမ်းမြေ့နိုင်ပါစေ။

“ဟိတ်”

ပဓာန ဝရန်တာလက်ရမ်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်၏။

ဆူရက်ရှိက ထပ်ကြပ်မခွာ လိုက်လာပြီး သူ့ကို ခြေထောက်

ဖြင့် လှမ်းကန်သည်။

ပဓာန အားပါးတရပြုံးလိုက်ပြီး ထိုခြေထောက်ကို အမိအရ

ဆွဲကာ ခုန်ချလိုက်တော့သည်။

“အား”

“အား”

“ဂုန်း”

“ပဓာန”

“အမလေး”

တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်အတွင်းမှာ ငရဲပွက်သကဲ့သို့ ရုဉ်သွားခဲ့သည်။

ဝံနှင့်ဒေဝစွရာ အပေါ်ထပ်မှ အပြေးအသွားဆင်းလာချိန်မှာ ခြံထဲကိုရဲကားတွေ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

သံစဉ် ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားလိုက်တာပဲ ဖြစ်သည်။ ပဓာနတို့အနားကို သံစဉ်သာရောက်သွားခဲ့ပြီး မြင်မြင်ခွင် မူးမိုက်လဲကျသွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဆန်းဒေးကားက ခြံထဲမောင်းဝင်လာသည်။

“ဝံ ဝံ ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

ဆန်းဒေး ပြူးပြူးပြာပြာ မေးပြီး ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်စဉ်

“ဟာ ပဓာန”

ပဓာနအဖြစ်ကို မြင်ငွေ့ကာ ပြေးပွေ့သည်။

ဝံကတော့ အနားမရောက်ခင် ရင်ထဲဆိုတက်လာပြီး

တိတ်မျက်ရည်ကျသွား၏။ ပဓာနအနား ဇူးထောက်ချလိုက်စဉ် မျက်စိ ထောင့်မှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ကြယ်ကြွေသွားတာပဲ ဖြစ်သည်။

ဝံ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ပဓာန ခန္ဓကိုယ်ကို ပွေ့ထဲ

အသံမဲ့မျက်ရည်ကျမိသည်။

“ဝံ ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွာ၊ ငါမရှိတဲ့ အခိုက်အတန့် ကလေးမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားကြတာလဲ”

ဆန်းဒေး ငိုသံပါကြီးနှင့်ပေးတော့ ဝံ ဘာမှမပြောနိုင်။ စကားလုံး တွေ လည်ချောင်းဝမှာ ပျောက်ကာ ဆိုဆိုနှင့်နှင့်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဝံထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့ ဆန်းဒေးက ဒေဝစွရာကို လှမ်းကြည့်သည်။ မေးတာသိသာနေတာမို့ ဒေဝစွရာအတို ခုံးရှင်းပြ လိုက်ရသည်။

ဆန်းဒေးတက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး ဝံကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆွဲထိုး ပစ်လိုက်သည်။ ဝံ ဖင်ထိုင်ကျသွားတော့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း

“ဒါ မင်းကြောင့် ဖြစ်တာကွ မင်းကြောင့်၊ သူမိုက်မိုက်မဲမဲ အနစ်နာခံသွားတာ မင်းသဘောပေါက်ရဲ့လား”

ဟု အက်ကွဲတုန်ယင်သံကြီးနှင့် ပြောလေသည်။

ဆန်းဒေးစကားတွေက အမှန်တွေချည်းမို့ ဝံ ခေါင်းမဖော်နိုင်။ ပြီးတော့ သူနားလည်နေတာက အပြစ်တင်လည်း ထိုစကားတွေက

လေထဲမှာပဲ ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်။

မပျောက်ကွယ်ဘဲ အမြစ်တည် အဖွဲ့နေမှန်က သောကနှင့် ဝူသွေးမှုတွေပါပဲ။

တပြေပြေအကျင့်ခံစားနေရအောင် မင်းလုပ်ခဲ့တာလား၊ ပဓာန

www.burmeseclassic.com

ရင်ဘတ်ပျားကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

• ၂၆၆

ရယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလမ်းကိုရွေးချယ်ခဲ့တာလဲကွာ။ မင်းရဲ့ သစ္စာတရားကို ဒီနည်းနဲ့ပြုသလိုက်တာလား။ ဒါဆိုရင် ငါ ငါကကော မင်းထို မေတ္တာမပျက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းဘယ်လို သက်သေပြမလဲ ဟင်း။

ပဓာန ဉာဏ်ကြီးရှင်ရယ်။ မင်း ထပြီ အကြံဉာဏ်ပေးပါဦးတော့လား။

အသံတိတ် တိုင်တည်းပြီး ပဓာန ခန္ဓာကိုယ်ဆီပြေသွားစို့ခြေအလှမ်းမှာ
“ဟဲ့”

ဒေဝစွရာက လက်ဖမ်းဆွဲထားခဲ့သည်။ ပဓာနကို ကားပေါ်တင်ကြတော့ ဝံ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ဧည့်ခံကျသွားပြီး

ပ ဓာ န။
အသံကုန် အော်ဟစ်လို့ ငိုမိရင်း ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ဒဏ်ရာအနာတရ ဝေဒနာနှင့်ရင်တွင်းမှ ဆိုးနစ်မှုတို့ကြောင့် သတိလစ်သွားတော့သည်။

ဝံ လဲကျသွားတော့ ဆန်းဒေး နှင့်ဒေဝစွရာတို့ ပြေးထူသည်။ ဆန်းဒေးက စိုးရိမ်တကြီးစမ်းသပ်ကြည့်ပြီး
“တော်သေးတယ်၊ တို့က သွားပြီထင်နေတာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်

၂၆၇

နတ်သမီး

က သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့”
ခြောက်သွေ့သွေ့လေသံနှင့်ပြောပြသည်။
ဒေဝစွရာရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်နာကျင်ကာငိုင�တွေ သွားမိသည်။

သူတို့အတွက် ကိုယ်ဟာ နတ်ဆိုးတစ်ယောက်လား။ ဟုတ်ကိုဟုတ်နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့
ကြောင်ကြူပုန်းမှုမဲ့သည့် သူတို့တတွေရဲ့ ဘဝထဲ မှန်တိုင်းလို ဝင်မွှေခဲ့ပြီး ကျောခိုင်းခဲ့ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့။ လေပြေညင်းကလေးအဖြစ် ထာဝရ ရှိနေမှ တရားလိမ်မည်။

ပဓာန အသက်ပေးပြီး တည်ဆောက်ခဲ့သည့် ပေါင်းကူးတံတား လေးမကျိုးပျက်အောင် သူမကပဲ တာဝန်ယူရမည်။
ပဓာန မိုက်မိုက်မဲမဲ အနစ်နာခံခဲ့တာကို သေသည့်တိုင်အောင် တဖြေဖြေခံစားနေရမည့် သူတွေကမနည်း။

သူမရယ် ငံ့ရယ် ဆန်းဒေးနဲ့ သံစဉ်ရယ်။
ဪ အနစ်နာခံသူက တဖန်ပဲ နာကျင်ပြင်းထန်ခဲ့ပေမယ့် ကျန်ခဲ့သူတွေအတွက်က တစ်သက်တာ ပူဆွေးမှုတွေနဲ့ပါလား။
ဒီလို ဖြစ်ပျက်မယ်ဆိုတာသိခဲ့ရင် ကျွန်မပဲ ။

အားလုံးအတွက် နတ်သမီး